

• ВОЙНАТА НА ХАОСА •

КРАЛСТВО ПОД ОБСАДА

ПЪРВА КНИГА

ИЗДАТЕЛСКА КУЩА БАРД

РЕЙМЪНД ФИЙСТ

Фийст държи вселената здраво под контрол!

— *Ню Йорк Таймс* —

РЕЙМЪНД ФИЙСТ КРАЛСТВО ПОД ОБСАДА

Превод: Валерий Русинов

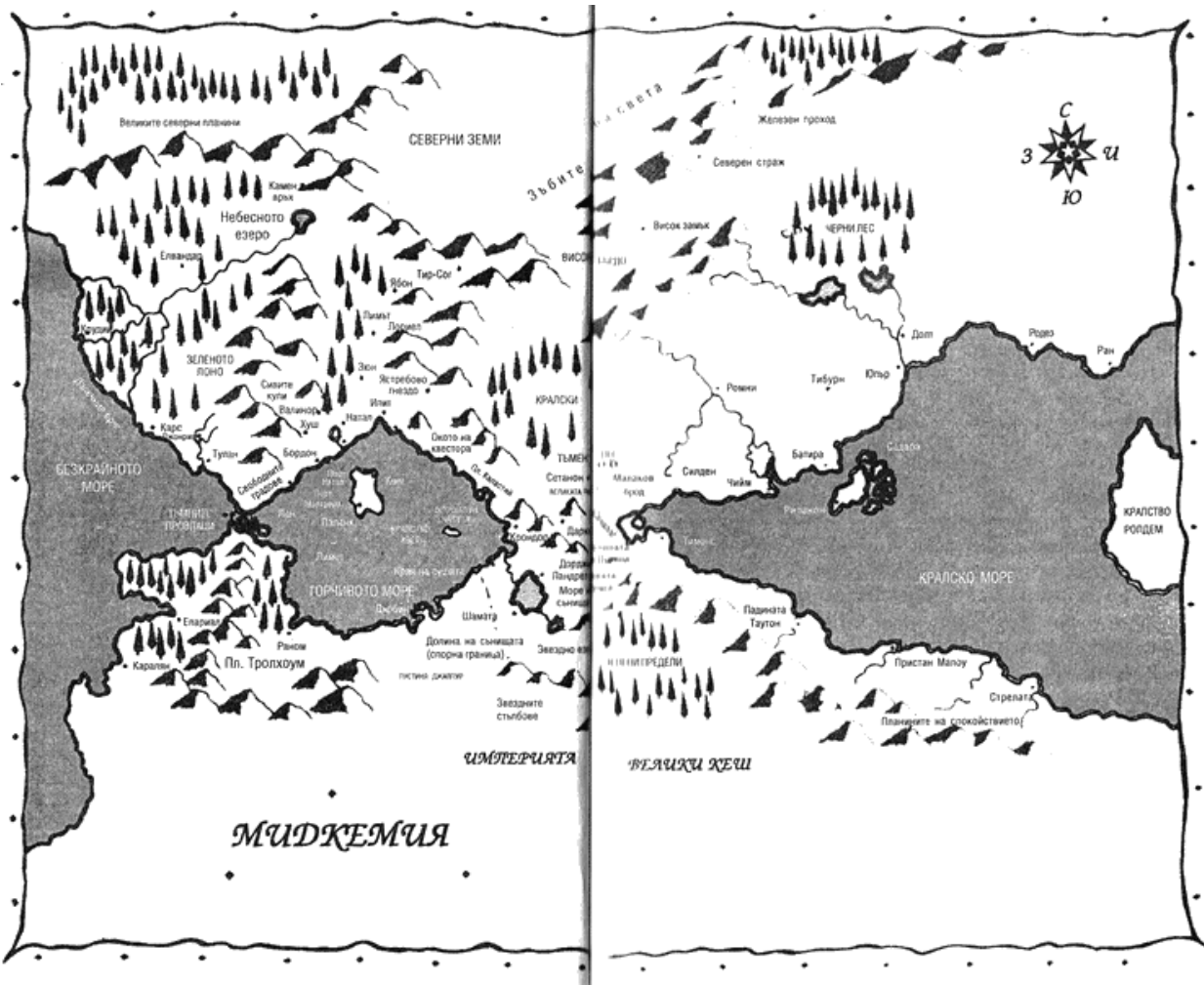
chitanka.info

„Фийст държи вселената здраво под контрол!“
„Ню Йорк Таймс“

Петата и последна Война на разлома — опустошителната Война на хаоса — избухва в началния том от великолепната нова епична фентъзи трилогия на Реймънд Фийст за магия, конфликти и разтърсваща света гибелна опасност. „Кралство под обсада“ е секващо дъха приключение, което отново ни връща към най-могъщия чародей на Мидкемия. Пъг е изправен пред гигантски магически катаклизъм, който го принуждава да се усъмни във всичко, което е смятал за вярно и скъпо... включително в любимия си син Магнус. „Войната на хаоса“ обещава да се окаже върховното постижение в трийсетгодишната кариера на най-продавания според „Ню Йорк Таймс“ майстор на фентъзи, който властва над вселената на меча и чародейството редом с Тери Гудкайнд.

Джордж Мартин и Тери Брукс.

Тази е за Джон и Тами

БЛАГОДАРНОСТИ

Както винаги, трябва да започна с благодарности към първоначалните майки и бащи на Мидкемия, които щедро ми разрешиха да използвам игралното им поле. Вярвам, че не съм злоупотребил твърде много с него.

Както винаги, моите благодарности към Джонатан Матсън затова, че беше не само бизнес партньор, но и най-добър приятел, от онези, които те търпят с хумор и обич просто защото са такъв сорт хора.

Към великолепните дами в „Харпър Колинс“ от двете страни на Океана затова, че ме карат да изглеждам добре.

Също така бих искал да благодаря на тези, които опознах благодарение на магията на съвременните социални медии: абонатите и посетителите на уебсайта Crydee.com, които доста време бяха с мен и новите познати на Фейсбук, МайСпейс и Туитър, които отвориха нов път на общуване между автор и читател, за какъвто нямаше и да съм мечтал преди десет години. Благодаря ви за подкрепата и добрите думи. За мен това означава повече, отколкото можете да си представите.

Най-сетне, на майка ми, която ни напусна рано тази година, моите вечни благодарности затова, че беше първата, повярвала, че мога да направя това, и която усърдно препечатваше всяка страница от „Магьосник“, тъй че когато пратих книгата за преценка, тя изглеждаше „професионално“. Нито ден не минава, без да помисля за теб, мамо.

Реймънд Фийст
Сан Диего, Калифорния
Септември, 2010 г.

ПРОЛОГ

ДЕТЕ

Небесата пищяха.

Високо горе буря от черни енергии изригваше пипала, които се изпъваха и се стоварваха по всяка сграда, на която се натъкваха. Породеният звук беше толкова ужасяващ, колкото и гледката как всичко докоснато от тях рухва в развалини.

Жителите на града бягаха обзети от отчаян ужас и оставяха изпадналите в беда близки и приятели. Над връхлитащата вълна от мрак се извиси фигура, невъобразимо огромно и чудовищно същество.

Останките от Бранителите на краля правеха каквото можеха, за да се опълчат на Мрака, но бяха почти безсилни пред това безумие. Една женска тичаше по улиците сред тълпата. С боязън от това, което може да види, хвърли бърз поглед през рамо и притисна детето си до гърдите си.

Други градски обитатели стояха присвити по входове, надвити от отчаянието и в очакване на неизбежното си унищожение, вкопчени разплакани един в друг или зяпнали към Центъра, отдето идеше Мракът.

От Времето преди времето се бяха съхранили легенди за Сетния край, ала на тези истории се гледаше само като на метафори, предупредителни приказки, с които Древните можеше да са учили деца, за да могат да допринесат полза на Народа в дните на точно това Устояване.

Твърдеше се, че Древните повтаряли Устояването толкова много пъти, че били запомнили парчета и късчета от прежни превъплъщения и започнали да сглобяват плана за всяко нещо на света. Разправяха, че някои дори били проникнали в селенията на безумството — знайни като Другите места или Отвъдното или дори до края на Пустошта, и се били върнали, но малцина приемаха тези сведения за нещо повече от небивалици.

Хората се наслаждаваха в своето Съществуване и своето Устояване и щом дойдеше личният им край, знаеха, че не е нищо повече от временно прекъсване на Вечното пътуване.

Но това, пред което се изправяха сега, беше Сетният край, свършекът на Вечното пътуване, и не съществуваха думи, които да изразят ужаса и болката им.

Жената се провря през гъста група от Народа, струпана на една пресечка в центъра на градския Източен кантон. Някои бяха дошли да подирят портата Изгрев-слънце, но стигнали вече тук, сякаш не знаеха какво да направят.

Нищо в историята на Народа не ги беше подготвило за Мрака.

Майката погледна детенцето си, вкопчило се в халата ѝ с нежни щипци; черните му очи бяха огромни на мъничкото още лице.

— Чедо мое — прошепна тя и макар писъците и виковете наоколо да заглушиха звука, детето видя раздвижилите се устни на майка си и разбра. Усмихна ѝ се и оголи бързо растящите си остри зъби. Кожата на бебенцето ѝ вече се свличаше и се показваха първите люспи. Ако можеше да го нахрани, помисли майката, щеше да израсне бързо и щеше да може да бяга по-добре.

„Но накъде да бягаме?“

На изток.

Извън портата и към Кварцовите планини, и през Долината на пламъка, а след това към границата на Кралството. Според мълвата някои бяха намерили спасение в кралство Ма'хар на юг, където вековните вражди бяха забравени пред лицето на общия ужас.

Майката си проби с лакти път през гъстата тълпа, по-скоро доловила, отколкото видяла битката, разрази се на север. Древни сетива, погребани под пластове възпитание в цивилизованост, изплуваха на повърхността, за да помогнат на нея и детето ѝ. Около тях се надигна древен глад, апетит за плътта на нещо по-питателно от низшите твари, които кралят бе повелил да съставят храната им. Скоро Народът щеше да стане като Безумните, които се бореха за оцеляване, като се поглъщаха един друг. Усещаше вече няколко заплахи, заплахи, които скоро щяха да се превърнат в трескави пристъпи на бяс за хранене, и знаеше, че стане ли така, това ще е нейната гибел. Или на детето ѝ. Или и на двете.

Погледна пак назад и точно както бе подозирала, протягаха се щипци и от зъби капеше кръв. Скоро тук щеше да се развихри бяс за хранене и дори с живота на детето ѝ на везните, тя можеше лесно да бъде обзета от него. Не се бяха хранили от много време.

Няколко Бранители, неизпратени наред да забавят яростната атака, се намесваха бързо, пламтящите им мечове се вдигаха и падаха, сечаха не само вече обзетите от зараждащия се бяс, но и всеки нещастник, оказал се достатъчно бавен да се махне.

Обърна се и побягна.

Някога, като толкова много живеещи в града, се беше възхищавала на великолепието на краля и неговите Бранители. Бяха величествени в бронята си и страховитата им красота бе източник на страх и на оплодителна страст. На Бранителите бе забранено да оплождат, но това не смириваше страстта на млади женски, когато те прелитаха покрай тях с присвитите си огромни червени криле, с пламтящите си очи, докато търсеха източник на раздор, който можеше да наруши Кралския мир.

Зачуди се как някой може да се вторачи назад към всепоглъщащия Мрак и да си въобрази, че която и да е част на кралството се радва на Кралския мир.

Забърза и се вля в гъмжилото наплашени граждани, запътили се навън през портата Изгрев-слънце, източната порта на Кралския град. Бутането и блъскането заплашваха да се превърнат в боеве, а боевете щяха да се обърнат в пристъпи на бяс. Усещаше как гладът и яростта ѝ се надигат. Погледна детенцето и видя, че очите му са вперени в нея. Като че ли виждаше повече, знаеше повече, отколкото се полагаше на бебе.

Улиците на изток ставаха все по-задръстени, след като и други се опитваха да избягат колкото може по-далече от идващия Сетен край. Тя зави по една задна уличка и притича покрай двама мъжки, които сякаш бяха на ръба на сблъсъка: енергията, породена от нарастващата ярост на един, действаше като маяк на другите наблизо. До няколко минути щеше да изригне масов бой, да привлече вниманието на Бранителите и още животи щяха да са погубени.

Докаато тичаше покрай ъгъла, се зачуди дали изобщо има смисъл да се опитват да поддържат ред пред лицето на Сетния край, особено

сега, след като краля вече го нямаше. Онези Бранители зад нея се опитваха да опазят мира, но за какво?

Всеки живееше и умираше според Кралския едикт: думата на краля беше закон открай време.

Така бе процъфтявало кралството Дахун през много Устоявания и Съществуването бе такова, каквото трябваше да бъде. Народът благоденстваше в мир с другите кралства, предпазен от хищните набези на Диваците и на Безумните отвъд тях.

Но краля вече го нямаше.

Усети, че я обзема нарастваща безнадеждност, чуждо и непознато ѝ досега чувство. Зачуди се внезапно защо изобщо трябва да продължи, дали има нещо, което да се спечели от това. А после детето се размърда в прегръдката ѝ и тя разбра отговора.

Детето беше гладно. И тя също.

Изрече името си — Лейр'с, сякаш си пожела детето да го запомни. „Толкова много несвършени неща“, помисли и отново забърза напред.

След като кралят си бе отишъл, никой не можеше да каже какво ще да стане с Народа сега, когато Сетния край приближаваше. Но тя бе решена да спаси детето си или да загине.

Стигна до крепостната стена. Стъпалата нагоре към зъберите бяха празни и тя се заизкачва за по-добра гледка към портата. Както се беше опасявала, навсякъде долу кипяха безредици, защото ужасените жители се опитваха да излязат, но останалите при портата Бранители ги задържаха. Никой не можеше да напусне града без писмена заповед на краля. А кралят си бе отишъл. Тя застина, уплашена и разколебана.

После се обърна и се загледа към родния си град — Дас'таас. Град с ужасяваща величественост — и макар никога да не беше в истински мир, постепенно бе стигнал състояние на уравновесеност, състояние почти доближаващо се до спокойствие. Макар Народът така и да не можеше да превъзмогне импулсите си към кърваво насилие и унищожение, кралят и неговите Бранители бяха успели да ги сведат до минимум, въпреки че имаше мнозина с древни спомени, простиращи се чак до Времето преди времето, когато Народът бе живял като Диваците и Безумните; когато всички се бяха раждали в родилните ями, същества с трескава нужда и ограничена сила. Силата се бе спечелвала и цената била кървава. Дете изяждало дете и победителят

ставал по-силен, по-умен и по-умел. По-сетнешните битки били нескончаеми.

След това Дахун се беше въздигнал, както и Маарг, Саймот и други, и всеки от тях бе изваял своята империя. От всички тези владетели Дахун най-много се отдалечил от безумството и дивачество, което белязало Народа. Но неговият най-жесток враг, Маарг, бил повече като Безумните през управлението си. Дахун бе наложил закони и бе създал Бранителите и величието на Народа бе достигнало най-висшето си изражение в стремежа му да го развие по начин непознат допреди. А Маарг бе сътворил владение, в което хаосът на Безумните бил удържан, канализиран и използван за градежа на меритокрацията, в която заслугата се определяла от силата, ума и способността да привличаш съюзници, васали и защитници.

Всичко това Лейр'с знаеше: собствените ѝ спомени, както и на други, течаха през нея, докато гледаше града и се мъчеше да реши какво да направи. Присви се, за да не видят на фона на небето нея и детето ѝ онези долу. Къде бяха летците?

Детето се размърда, гладът го правеше раздразнително. Лейр'с го плесна лекичко, само колкото да предаде усещане за опасност, но не толкова силно, че да го нарани, и детето мигновено кротна, разбрало предупреждението.

Ролята на родител не беше естествена за Народа. Но поколения наред Дахун бе настоявал двойките да се срещат, да се сношават и след това да отглеждат деца. Дните на изпълзяване от родилните ями бяха зад тях и всеки родител бе задължен да учи детето си, както и да осигури прехраната му. Да оставиш детето да умре или да се поддадеш на гняв и да го убиеш носеше сурово наказание. Като всички от своя клан и класа, Лейр'с не разбираше напълно всичко, на което бе научена. Беше прекарала повечето от младостта си в блянове за убийство и сношаване с мъжки, докато не я бяха чифтосали с Дагри. След това бе научила умение — стана кърпачка на дрехи и работеше дълги часове в една стая с други женски.

Всяка нощ се връщаше при съешника си, но той бе загинал в опълчението срещу Сетния край, който сега ги връхлиташе. При мисълта за него я жегна непознато чувство. Не беше харесвала особено Дагри, когато Магистърът на Дахун ги чифтоса. Все пак обаче ѝ беше станал близък, а детето като че ли го намираще за мил. Беше васал на

един издигащ се слуга на краля и си беше спечелил ранг и престиж. Беше млад и силен, а сношенията им бяха приятни и винаги удовлетворителни. Дори бе изпитала известна наслада, когато му поднесе вестта, че ще роди дете, което се бе оказало неочаквано приятно преживяване. Не беше сигурна защо, но бе изпитала радост, като разбра, че той иска това дете. Сега изпита празнота, като си помисли за Дагри. Беше тръгнал с кралската армия да се бие срещу Маарг и нито кралят, нито Дагри се бяха завърнали. Често се беше чудила какво се е случило. Беше ли загинал в битка, обкръжен от другари и врагове? Образът, който я споходи, ѝ донесе и тъга, и гордост. Или се бе изгубил в някоя далечна земя, без никакъв път за връщане?

Но макар всичко наоколо да рухваше, тя все пак чувстваше, че е неин дълг към Дагри да се грижи за детето. Погледна го отново, толкова голямо, че тежестта му беше бремене в прегръдката ѝ, и видя впитите в нея големи тъмни очи. Какво ли си мислеше? Мислеше ли изобщо?

Поклати глава, разбрала отговора. Разбира се, че мислеше. Беше убила заради него и се бе погрижила да яде, от което то бе станало по-силно и по-умно. Детето вече откликваше на тихо прошепнатите ѝ думи и на допира ѝ. Беше вече достатъчно умно и ако го нахранеше още един-два пъти, щеше да ѝ стане повече съюзник в тази борба и по-малко пречка.

Лейр'с знаеше, че вече е време. След като всичко се разпадаше, ограничението да не убиваш за храна други от Народа вече нямаше да се спазва. Сигурна беше, че други вече се връщат към старите нрави и с това възможните врагове, готови да изядат нея и детето, ставаха по-силни и изникваха навсякъде.

Огледа се и зърна долу в сенките присвита фигура. Дребно същество, разтреперано да не го открият.

Лейр'с остави детето, плесна го предупредително, за да лежи кротко, след което скочи от зъберите на стъпалата и връхлетя върху скритата фигура. След бърз и зашеметяващ удар отнесе отпуснатото същество горе при детето си.

Още щом го положи на камъните, детето се нахвърли отгоре му с изумителна бързина. Стъписването от удара съвзе изпадналото в

несвяст малко същество, но Лейр'с бе готова за това и му преряза гърлото с нокът.

Едва надвивайки собствения си глад, майката загледа как дъщеря ѝ започна да се храни. Можеше да се закълне, че вижда как детето расте пред очите ѝ. Нуждата да го избута настрани и да запоглъща сама плътта на съществото беше почти непреодолима, но умът ѝ все още не беше обзет от животинската ярост и тя знаеше, че е съдбоносно детето ѝ да порасте бързо. Щеше да е много голяма, за да я носи повече, но след този пир щеше да е пораснала достатъчно, за да върви с нея.

Потисна глада и загледа как детето ѝ поглъща трупа — кости, жили, коса, кожа — докато не остана само простичкият халат и сандалите на жертвата. Лейр'с свъси чело. В бързината не бе обърнала внимание на халата. Мъртвото същество беше Архивист, пазител на знание.

Дъщеря ѝ извърна поглед към нея и присви за миг очи. След това изрече първите си думи:

— Благодаря ти, майко. Това беше... просветляващо.

— Можеш да говориш? — попита Лейр'с, макар това да беше очевидно.

— На този... му липсваше сила или магия... но имаше знание. — Детето изричаше всяка дума внимателно, сякаш я опитваше и преценяваше, преди да изговори и една сричка. След това се надигна на все още неукрепналите си крака. Израстването, което бе спечелила от храната, бе променило центъра на тежестта ѝ и ѝ трябваше малко време, за да се приспособи. После погледна майка си и добави: — Много, много знание.

И тогава Лейр'с изпита страх. Пред очите ѝ, само за минути, дъщеря ѝ беше престанала да бъде скимтящо бебе и се беше превърнала в млада женска, със спомени и знание, присъщи за най-пазената каста от кралските придворни, Архивистите.

Детското лице вече беше почти на нивото на по-голямата женска, седяща изгърбена до вътрешната стена.

— Готова съм, майко.

Лейр'с прие това. Детето ѝ вече имаше знание.

Дъщеря ѝ се огледа, за да се увери, че все още са скрити. После заяви:

— Знам пътя.

Обърна се и тръгна надолу, а Лейр'с я последва, без да пита.

Промъкнаха се през разядените скали. През крепостната стена, по овразите, които векове вятър и дъжд бяха изровили покрай пътя, и през блатата. Пламтящи изригвания газ преграждаха пътя им, но детето знаеше откъде да минат. Откакто беше погълнала Архивиста, се беше превърнала в същество, каквото Лейр'с не бе познавала.

По някое време се скриха под скална издатина, понеже самотен летец се рееше високо в небето и търсеше плячка. Детето щеше да е лесна жертва, а Лейр'с бе изтощена и нямаше да може да се противопостави на крилатия хищник.

В тишината на ранното утро, докато нощните хищници кръстосваха планините за последен път, преди да се върнат в леговищата си, детето се взря в лицето на майка си, едва видимо на смътната светлина на звездите и малката луна, снишена над хоризонта на запад, и тихо промълви:

— Знам неща, майко.

Изтощена от глад, Лейр'с отвърна:

— Да, разбирам.

— Нима? — Детето нежно обгърна с ръце лицето на майка си. — Знанието на Архивиста е мое... но не спомените му. Зная неща, но други неща са празни дупки в ума ми. — Очите ѝ се впиха в лицето на майка ѝ. — Кажете ми.

— Какво, дъще?

— Кажете ми онези неща, които не знам.

— Не разбирам.

Детето погледна залязващата луна, после попита:

— Какво е онова? — И посочи бледата светлина на хоризонта на запад.

— Дас'таас, или каквото е останало от него — отвърна немощно Лейр'с. — Нашият някогашен дом.

— Защо го напуснахме?

— Мракът дойде, а нашият властелин Дахун си отиде и никой не знаеше как да се борим с него.

— Мракът ли? — попита детето.

Лейр'с беше толкова изтощена, че го усещаше: това може би щеше да е последният разговор с дъщеря ѝ.

— Малко знам, но това поне е известно. Мракът дойде от Центъра.

Детето кривна глава все едно си спомни нещо.

— А, да, Центърът. Древното сърце.

— Не го знам под това име, но Старите кралства, Деспера, Пейнгор, Мурнхоум, Абандос и другите владеели от първите дни след Времето преди времето. Нашият властелин Дахун отдаде дължимото на Старите кралства и стояхме като вал срещу Диваците. — Лейр'с кимна назад. — Там, на изток, където отиваме сега. Но ни е казано, че се е случило нещо лошо.

— Какво, майко?

— Не знам — отвърна Лейр'с уморено. — Толкова много от случилото се е останало забулено в тайна. — Загледа се към далечния град. — Казвали са ми, че някога сме живели като Диваците, раждали сме се в ями, борили сме се за оцеляване от първия миг. Всяка смърт ни е връщала в ямите и борбата продължавала безкрайно. Казвали са ми, че кралете въвели ред и ни научили как да живеем поновому, как да градим, а не само да унищожаваме, как да се грижим един за друг, без непрестанни убийства. И че това са добри неща.

— Защо?

— Не знам — отвърна тя с дълга въздишка. — На изток, към земите на Диваците и на Безумните.

— Защо? — попита детето.

— Защото няма къде другаде да се отиде — отвърна тихо Лейр'с. По устните на детето пробяга усмивка.

— Не, има друго място, където да се отиде.

Внезапно се хвърли напред, щипците ѝ се стегнаха около гърлото на майка ѝ и го разпраха. Швирна кръв и тя я загълта жадно, докато светлината в майчините ѝ очи гаснеше.

С храненето нахлуха мисли — не нейни, а на съществото, чийто живот бе отнела.

Време на покой, с един мъжкар на име Дагри, който беше баща ѝ. Беше изчезнал с краля.

Пробягаха образи, някои понятни, други — не. Места, лица, битки и мир. И някои от празниците в знанието ѝ се запълниха, след

като по-абстрактното познание на Архивиста се смеси с преживяното от майка ѝ.

Имало беше стабилно време, време на господството на Дахун. Дошла беше вестта за стълкновение на запад. Кралството на Дахун не беше от Старите кралства, а от Вторите кралства, които обкръжаваха петте първоначални.

След това беше имало война, не тук, а на някое друго място, срещу крал, наречен Маарг, и нейният баща и други от Народа бяха заминали с Дахун да се бият с него. Никой не се беше върнал, с което бяха останали само градските Бранители и тези, които познаваха магията, за да се опълчат на Мрака, когато се появи. Никой не знаеше какво е станало със Старите кралства.

Парчета и късчета знание от онези времена и места сякаш се рееха в периферията на мислите ѝ, почти понятни и глождещи, но все още несвързани. Но знаеше едно: ако искаше да оцелее, ѝ трябваше повече знание и сила.

Огледа останките от тялото на майка си и ги изгълта. Непрекъснато изпитваше странни усещания, докато го правеше, и се мъчеше да ги проумее, но не можеше. По някакъв особен начин изпитваше съжаление, че трябва да изяде женската, която я е родила на този свят, но абстрактното ѝ знание за историята на развъждането на расата ѝ я затрудняваше да разбере защо трябва да изпитва привързаност към тази женска повече, отколкото към някой друг. Спря и помисли. Според Архивиста цялото им общество беше „расата“, но майка ѝ бе научена да се смята за член от „Народа“. Осъзна, че тук има разлика, но защо беше важна ѝ убягваше.

Изпълзя изпод издатината и се огледа за заплаха. Няколко летци плющяха с криле и идваха в нейна посока. Тя се шмугна обратно под скалната плоча и стоя там, докато се увери, че са подминали. Надникна на запад и видя на хоризонта тъмно петно. От наследеното с храненето знание осъзна, че в него има нещо основно сбъркано, коренна и ужасна промяна в подредбата на света, но защо? Не знаеше. Нямаше чувства за това.

Чувства?

Застина. Обзеха я странни усещания, надигнали се дълбоко в стомаха ѝ и нагоре през гърдите и до гърлото, но не можеше да ги

назове. За миг се зачуди дали не е застрашена от тях, като от отрова или от опасна магия.

Нещо зачовърка ръба на съзнанието ѝ и тя обмисли този нов и невъобразим материал. От знанието, което бе спечелила от Архивиста, разбираше, че спомените или ги има, или не. Да имаш спомени от погълнатите, но да не можеш да стигнеш до тях беше нечувано... тъй че това трябваше да е нещо друго.

Но ако беше друго, какво беше?

Нямаше достатъчно знание и със сигурност — достатъчно сила. Трябваше да тръгне на лов. Трябваше да стане по-силна, по-могъща.

Долови раздвижване над себе си и изведнъж нов летец се спусна от сивото небе. Без да помисли, тя изпъна ръка, но не в защитната поза със свитите пръсти. Вместо това дланта ѝ се изпъна срещу нападателя и раздираща въздуха мълния се изстреля от нея и преряза през шията му, откъсна главата и тя падна в краката ѝ — тялото рухна в скалите на няколко стъпки встрани.

Детето не беше много гладно, но знаеше, че трябва да погълне повече храна, за да стане по-силно.

Клекна и започна да яде главата на летеца.

— Магия — каза тихо. Но не се беше натъкнала на заклинател, още по-малко да го беше изяла. Още по-тихо попита: — А тя откъде дойде?

После започна да яде мозъка на съществото.

1. ЛОВ

Конете се изправиха на задните си крака.

Двамата млади ездачи ги овладяха — дългите часове обучение си казаха думата пред лицето на неочакваната атака. От храста зад тях отекнаха виковете на войниците и лаят на кучетата, знак, че скоро ще дойде подкрепление. Дотогава младите ловци щяха да разчитат само на себе си. Бяха прегазили през шубраци прещип и пирен, избуяли по ивица песъчлива пръст, оголена от дървета преди векове.

Братята от Крудий бяха тръгнали да търсят глиган или сръндак, но се бяха натъкнали на нещо неочаквано и ужасяващо: спящ виверн.

Първи братовчед на дракона, покритият със зелени люспи звяр се беше отдалечил от обичайните си планински ловни полета и беше заспал в един дълбок овраг, скрит под високата папрат и храсти.

Сега, след като идването им бе нарушило дрямката му, ядосаният звяр се надигна и плесна широко с криле, за да се понесе в небето.

— Какво сега? — извика Брендан на по-големия си брат.

— Не го пускай да избяга! — отвърна Мартин.

— Защо? Не можем да го ядем!

— Да. Но става чудесен трофей на стената!

По-младият брат изпъшка примирено и пусна копието си за лов на глигани. Метна крак над врата на коня си, скочи на земята и в същото време ловко смъкна лъка си от рамото. Конят му, добре обучена и обикновено безстрашна в лов кобила, с най-голяма радост побягна колкото може по-надалече от хищника. Брендан извади от колчана си стрела с широк връх, изпъна тетивата и стреля за секунди.

Стрелата полетя вярно, порази смарагдовото същество точно в ставата на рамото и крилото и звярът потрепери. Крилото бавно се смъкна и увисна.

Мартин скочи на земята, стиснал здраво копието си за глигани; конят му хукна след кобилата на Брендан. Раненият виверн оголи зъби, надигна се и вдиша дълбоко, като издаде странен клопащ звук.

— О, проклятие! — изръмжа Брендан.

— Залегни! — извика брат му и се хвърли надясно.

Брендан скочи наляво и изпепеляващият огън проряза въздуха там, където бе стоял допреди миг. Усети как пламъците близнаха косата му — профучаха само на педя от него. Претърколи се, чу рева на виверна и усети миризмата на лютивия дим от яростната атака на звяра.

Стиснал копието, Мартин се хвърли надясно. Вивернът като че ли се обърка за миг от двамата движещи се в различни посоки противници. После впи очи в Брендан и пак засмука въздух. Според това, което Мартин знаеше за поведението на виверните, брат му щеше да бъде нападнат отново с нова огнена струя. Метна отчаяно копието, но то беше прекалено тежко и падна на земята, без да стигне до целта си.

Изведнъж, като по чудо, стрела изсвистя между братята и порази виверна в гърлото. Съществуто се задави, потрепери и започна да се мята от болка. Братята въздъхнаха облекчено и затичаха напред. Мартин вдигна копието и промуши виверна, а Брендан се прицели внимателно и заби стрела точно между врата и торса, право в сърцето му. Съществуто се замята и после застина.

Братята се обърнаха в посоката, откъдето бе дошла спасителната стрела, и видяха млада жена с кожени бричове, туника и високи до коленете ботуши за езда. Носеше къса пелерина, праметната през едното ѝ рамо за бърз достъп до колчана, стегнат през гърба ѝ. Лъкът ѝ — двойно извит, къс и удобен и за конници, и за пешаци — бе развит от дъвен цурански модел и изобщо не беше оръжие за начинаещ. Само традиционният ловджийски дълъг лък имаше повече сила и обхват.

Лицето на Брендан светна.

— Лейди Бетани, удоволствие е да ви видим, както винаги. — Метна лъка си през рамо, избърса потта от челото си и се ухили, като видя как Мартин се помъчи да обуздае раздражението си и да го замени с безразличие.

Родени с година разлика, двамата братя лесно можеха да минат за близнаци. За разлика от по-големия им брат Хал, който приличаше на баща им, широкоплещест и с широка гръд, тъмна коса и почти педя над шест стъпки височина, те приличаха на майка си. Косата им беше

по-светла, очите им бяха сини, а не тъмнокафяви, и двамата бяха гъвкави, жилести и доста по-ниски от баща си и Хал. Имаха силата на камшик и гъвкавост вместо груба мощ.

Тъмночервената коса на Бетани падаше до раменете ѝ; лицето ѝ беше елегантно и изящно оформено, а в усмивката ѝ се долавяше нещо снизходително. Тя поведе коня си към тях и падналия звяр и подметна лукаво:

— Стори ми се, че малко помощ няма да ви е излишна.

Също като братята, Бетани беше на ръба на пълнолетието, бляскава в младостта си — и я приемаше за нещо дадено. Щеше да стане на деветнайсет на следващото Средилетие, както и Мартин. Тримата бяха приятели още от съвсем малки. Баща ѝ беше Робърт, граф на Карс и васал на баща им, лорд Хенри, херцога на Крудий. Бетани бе висока цели шест стъпки — най-високата жена както в Карс, така и в Крудий.

Мартин се намръщи.

— Нали казваш, че ловът бил досаден?

— Повечето неща са досадни — отвърна тя със смях. — Промених мнението си за лова и реших да ви догоня, глупаци такива.

Шум зад нея издаде, че останалите от ловната потеря на херцога се приближават, и след миг три коня изригнаха от храсталаците. Ездачите дръпнаха юздите и изгледаха тримата млади ловци и мъртвия виверн.

Ездачът в средата беше херцог Хенри, наричан по-често Хари, тъй като баща му също беше носил името Хенри. Усмихна се широко, като видя двете момчета и дъщерята на приятеля му, застанали над падналото чудовище. Лицето му беше изгоряло от слънцето и обрулено, от което изглеждаше по-стар от своите четирийсет и девет, а в тъмната му брада се мяркаха сиви къдрици.

— Какво мислиш за това, Робърт? — попита той ездача вдясно от себе си.

Робърт, граф на Карс, дръпна юздите. Русата му коса беше посивяла рано, тъй че изглеждаше почти бяла под следобедното слънце. Също като на приятеля му, лицето му бе загоряло от слънцето и обрулено от вятър и дъжд. Това, че дъщеря му не отстъпваше в стрелбата с лък на който и да е мъж в Запада, го радваше.

— Мисля, че стрелата на дъщеря ми печели почестите — отвърна той. После се намръщи. — Но да яздиш сама от замъка беше върхът на глупостта!

Гористите земи около Крудий бяха усмирени още преди поколения, но все още криеха риск. Граф Робърт въздъхна примирено. Бетани беше единственото му дете и много ѝ се угаждаше. Заради това беше станала своенравна и буйна, за голямо негово отчаяние.

Бетани се усмихна на ядосания си баща. Беше и коприва, и балсам за него и знаеше, че той ще направи всичко за нея.

— Отегчих се от бърбенето на дамите в Крудий. — Усмихна се и кимна на херцога. — Без да се обиждате, милорд, но интересът ми към плетене и готвене е нищожен, за голямо разочарование на майка ми. Търпението ми се изчерпа, тъй че реших, че ми трябва малко забавление. — Кимна към убития виверн. — Макар че забавлението свърши доста бързо.

— Ха! — рече херцогът и се изсмя. — Точно така би трябвало да е, лейди Бетани. Ранените виверни са опасни. Повечето хора биха стояли по-далече от тях.

Гоначите и кучетата също дойдоха и старшият на лова Родни им даде знак да вдигнат виверна.

— Заедно го убихме, татко — каза Брендан. — Но истината е, че почестите са за Бетани. Стрелата ѝ ме спаси от изгаряне, заклевам се.

Мартин кимна, сякаш му беше все едно кой е убил виверна.

— Какво смятате да правите с него? — попита Робърт. — Не става за ядене.

При подхвърлянето на тази често повтаряна шега двамата братя се спогледаха. Благородниците на изток можеше и да ловуват големите хищници за забавление, но в Далечния бряг те бяха нападнати, заплаха за стадата и стопанствата, и затова просто ги избиваха — и големите котки, и глутниците диви кучета, и вълците, и драконовите родственици виверните. Херцогският лов беше най-често за великански глиган — както днес, — за лосове, за сърни в гората или за мечки.

— Мисля, че от главата му ще се получи чудесен трофей за покоите ми, татко — каза Бетани и праметна лъка си на рамо.

Лорд Робърт погледна домакина си, а той поклати глава, като едва сдържаше смеха си, и попита:

— Не е ли по труфилата?

— Моята Бетани хич я няма за коприни и мазила, рокли и обувки. — Лорд Робърт се обърна се към единственото си дете и отсече: — Ще виси в залата за трофеи, не в покоите ти.

Мартин почисти острието на ловното си копие във високата трева и го подаде на един от войниците.

Брендан се ухили.

— Помня как се беше облякла на последния празник на Банапис по Средилетие. Не мисля, че хич я няма по труфилата.

Дори вечно киселият Мартин се усмихна.

— Забелязал си, а?

Този път беше ред на Бетани да се подразни и на бялото ѝ лице изби червенина. Лошо пазена тайна беше, че всички очакваха графската дъщеря рано или късно да стане следващата херцогиня на Крудий, когато най-големият син на Хенри, Хал, стане херцог. Политиката на кралството изискваше всички такива брачни съюзи да бъдат одобрени от краля, но тъй като херцогът и фамилията му бяха родственици на Кралския дом Кондуин, нещата се опростяваха, стига да не се оформеха силни съюзи между благородниците на Далечния бряг и могъщите благородни домове в отдалеченото Източно владение.

— Как е Хал? — попита граф Робърт.

Изражението на Хари издаде гордостта му от най-големия му син.

— Много добре, ако се съди по последното му писмо. — Младият Хенри беше заминал далече, в университета на островното кралство Ролдем. — Учителите му го оценяват добре, присъствието му в Кралския двор носи чест на дома ни, а и той губи само по малко, когато играе хазарт. Пише, че възнамерява да се включи в Турнира на шампионите.

— Смело — каза Робърт, докато гледаше — как двамата младежи и дъщеря му яхат конете си. — Най-добрите фехтовачи на света си съперничат за титлата Шампион на Двора на майсторите.

— Бива го с меча — подхвърли Мартин.

Мартин често говореше така, понякога поради сухото си чувство за хумор, друг път — заради скептичния си поглед към света. Винаги беше сдържан в похвалите и укорите, рядко се усмихваше или

изразяваше недоволство и отбягваше да споделя мнението си за повечето неща.

Брендан обаче не можа да сдържи възхищението си.

— Той е най-добрият меч в Запада. Само Мартин може да затрудни Хал. Казват, че не отстъпва на предтечата ни принц Арута.

Брендан беше най-младият и като че ли се беше родил на света с единствената цел да тормози братята си. Беше отраснал като щастливо бебе и буйно дете, вечно настървено да догони по-големите си братя. Рядко имаше момент, в който да не се усмихне и да не може да намери нещо смешно в ситуацията.

— Легендарно име — каза графът и кимна учтиво.

— Е, ако можеше и да е по-добър с лъка... — подхвърли Брендан със заядлива усмивка.

Мартин наистина хич не го биваше в стрелбата с лък.

Робърт видя как братята се изгледаха накриво.

Познаваше и тримата синове на херцога още от бебета и беше свикнал с постоянното им съперничество. Знаеше, че ако разговорът им продължи, ще се превърне в спор и Мартин ще се ядосва все повече, за удоволствие на Брендан.

Усетил, че синовете му са на ръба на поредната си кавга, херцогът извика на гоначите:

— Отнесете главата на виверна в замъка. Ще направим от главата му трофей за лейди Бетани!

Граф Робърт се намръщи и това накара момичето да се усмихне.

Херцогът продължи:

— А вие двамата... — посочи първо Мартин, а след това Брендан, — дръжете се прилично или ще ви назнача в нощния конен патрул по източната граница.

Младежите знаеха, че баща им не се шегува, тъй като и двамата бяха прекарвали не една студена нощ с патрулите на гарнизона в опасните лесове.

— Да, татко — отвърнаха двамата почти едновременно.

Старшият на лова нареди на гоначите да вдигнат виверна, а благородниците поеха към крепостта на Крудий.

Докато яздеха под високите дървета, Бетани подхвърли с измамно мил тон:

— Колко лошо, че не намерихте глиган, момчета.

Двамата братя се спогледаха и като никога киселото изражение на Брендан бе същото като на Мартин.

Въпреки яростната буря, която се надигаше навън, вечерята беше празнична. Настроението се повишаваше от пращящия огън, обилното вино и усещането за безопасност от яростта на стихииите. Веселите закачки около трапезата бяха нещо предсказуемо: двете фамилии бяха близки и споделените пирове — неизброими.

Формалното сядане на масата бе изоставено преди години, след като двете съпруги, херцогиня Каралин и графиня Мариан, бързо си бяха станали като сестри и си говореха през раменете на мъжете си, докато херцогът не бе решил, че удобството натежава над протокола.

Ето защо граф Робърт седеше на мястото, традиционно полагащо се за съпругата на домакина, докато тя седеше на неговото. Двамата мъже можеха да си бърбят, както и жените им, и хармонията бе осигурена.

Двамата синове на херцога седяха отдясно на графа, а лейди Бетани седеше отляво на майка си. След като повечето блюда бяха изядени, Брендан смуши брат си с лакът и попита:

— Какво ти става?

— Какво да ми става? — попита Мартин и се намръщи, подразнен сякаш от въпроса.

Киселото му изражение накара Брендан да се ухили още по-широко.

— Или умираш да подслушаш разговора на майка с графиня Мариан, или Бетани си е изцапала устата със сос.

Мартин наистина гледаше натам, когато брат му го заговори, но погледът му рязко се върна към брат му. Брендан рядко беше виждал това изражение на лицето му — дълбок и застрашителен поглед, който го предупреждаваше, че този път много е прекрачил границата. Навремето такива случаи обикновено приключваха с това, че Брендан бързо припваше да потърси закрилата на майка си, докато беше съвсем малък, или на баща си или брат си Хал, когато стана по-голям.

Но вместо да избухне в гняв, който обикновено следваше този мрачен поглед, Мартин сниши глас и рече:

— Не си видял нищо.

Тонът му беше толкова изпълнен със сдържана ярост и заплаха, че Брендън можа само да кимне.

Усетил, че между синовете му става нещо, херцог Хари каза:

— Ако тази буря се влоши, ще ни се отвори много работа в града за доста дни. — Погледна Мартин. — Искам да поемеш патрул на север и североизток и да видиш как се справят селяните. — Обърна се към Брендан: — Ти също си достатъчно голям, за да поведеш патрул. На юг и югоизток.

— Мога да видя онези села на връщане към дома, ваше височество — каза граф Робърт.

— Поостанете още няколко дни — каза Хари и погледна с топла усмивка жена си, която бе увлечена в оживен разговор с графинята. — Те обичат да са заедно.

— Вярно — каза графът. — Наистина като че ли имаме все по-малко време за гостувания напоследък.

Хари се наведе към него и попита:

— Имаш по-близки връзки с родствениците на изток. Какво чуваш?

Графът знаеше точно за какво пита херцогът.

— Малко. Хората сякаш изведнъж са станали предпазливи, до пълно мълчание.

Почти веднага след създаването на Западното владение на Кралството между Запада и Изтока се беше появило съперничество. За мнозинството граждани и управляващото Събрание на лордовете всичко на изток от градчето Малаков брод се приемаше като „истинското Островно кралство“. На Запада често се гледаше като на бreme за държавните ресурси, тъй като повечето от земята му беше безлюдна и планинска или, още по-лошо, населена от нечовеци — джуджета, елфи, тролове, таласъми и Братството на Тъмния път. Разходите за администриране бяха високи в сравнение с приходите за Короната и от службата в Запада не можеше да се извлече почти никаква политическа изгода. Истинската военна и политическа кариера идваше от службата в Източното владение. Преследването на разбойнически банди таласъми или тролове не беше път към повишение. Боевете срещу кешийски набези или пограничните стълкновения срещу Източните кралства бяха.

— Разчитам на теб за нещо по-сигурно от това, което идва през Крондор — каза херцогът. — Фамилията ви е нова на Далечния бряг, докато моят дом... — И замълча многозначително.

Историята на дома Кондуин в Крудий беше добре известна. Брат на краля беше завладял Далечния бряг, някогашна най-далечна граница на Велики Кеш, и го беше присъединил към Кралството, почти удвоявайки територията на държавата за по-малко от пет години. Беше харесал района, който бе завладял, беше помолил брат си да му даде Далечния бряг и бе построил крепостта, в която вечеряха сега — Крудий.

Карс, домът на графа, беше всъщност по-важният занаятчийски и търговски център, благословен с много по-добро пристанище и разположен точно на средата на крайбрежието; всички земеделски стоки, руда и дървен материал за износ стигаха накрая до кейовете на Карс.

Бащата на граф Робърт беше получил графската титла от дядото на Хенри, с благословията на краля, когато предишният крал бе умрял бездетен. След като нито едно имение на Далечния бряг не беше смятано за достатъчно привлекателно от никой източен благородник, наградата бе останала неоспорена. Лорд Хенри често си мислеше, че той, граф Робърт и Морис, граф на Тулан, представляват почти автономно малко кралство. Данъците, плащани на Короната, бяха скромни, сведени до половината от онова, което взимаше принцът в Крондор, но и земите бяха бедни, тъй че общо взето Далечния бряг беше оставен сам за себе си.

— Има слухове — отвърна Робърт и се наведе към него. — Кралят е зле със здравето според един братовчед, когото смятам за благонадежден. Казват, че жреците лечители ги викат често за страдания, които се смятат за умерени у повечето мъже на неговата възраст.

Хенри въздъхна, отпусна се назад, вдигна бокала си и отпи.

— Патрик беше последният истински крал Кондуин според мен. Дошлите след него са като жена му, отмъстителни и манипулативни заговорници: истински източни владетели. — Остави виното. — Чуй какво ти казвам: без мъжки наследник може да бъдем въвлечени в конфликт.

Лицето на Робърт помръкна.

— Гражданска война ли, Хари?

Хенри поклати глава.

— Не. Но политическа борба в Събранието, която би могла да задържи трона празен за дълго време. А ако това се случи... — Херцогът сви рамене.

— Регент. Кого според теб би могло да назначи Събранието?

— Там е работата — отвърна Хенри. — Трябва да питаш източния си братовчед. Нямам представа.

Херцогът взе пак чашата си и отпи бавно и замислено. Това, което беше казал за последния „истински“ крал, беше опасна забележка, ако го чуеше някой извън най-доверените му приятели.

Кондуин бяха най-дългата родословна линия владетели в Островното кралство. Имало беше дребни крале на остров Риланон преди издигането на тази династия, но Кондуин беше първият, забил знамето на Островите на континента и завладял Батира. Тъкмо кралете Кондуин бяха създали държава, която да съперничи на Велики Кеш на юг, държаха досадните Източни кралства под контрол и бяха укрепили връзките с островното кралство Ролдем.

Робърт забеляза замисленото изражение на приятеля си.

— Какво?

— Ролдем.

— Какво Ролдем?

Хенри се наведе към него, притеснен сякаш да не бъде подслушан дори тук, в главната зала на собственото си владение.

— Без признат наследник има много претенденти за трона.

— Фамилията ви има повече далечни братовчеди от пчелите в цял кошер, но само няколко от кралската кръв.

— Има трима принцове...

— Седем — прекъсна го Робърт. — Ти и тримата ти синове сте от кралската кръв.

Хенри отвърна с гримаса:

— По волята на предтечата ни сме отказали претенции за наследство на каквото и да било, освен Крудий.

— Мартин Дълголькия може да го е направил, за да избегне гражданска война с братята си, но това е било много отдавна. Става въпрос за сега. В Събранието има мнозина, които биха те преценили

като достоен претендент за трона, ако възникне необходимост. Ще се стекат към теб.

— Дръзки думи, Робърт. Мнозина биха могли да кажат, че стъпваш на ръба на измяната, но нямам никакъв интерес, нито за себе си, нито за синовете ми. Да се върнем към истините в момента: има трима, които могат да претендират за короната. Оливър, племенникът на краля, е най-близкият кръвно, но е от брака на сестрата на краля с принц Майкъл от Семрик, а това го прави чужденец в очите на мнозина. Монтгомъри, графът на Риланон, и херцог Чадуик от Ран са братовчеди на краля, макар и далечни.

— Срамота, че крал Грегъри не стана такъв женкар като баща си — каза Робърт. — Патрик остави цяло котило копелета по пътя си, преди да се ожени. Все пак успя да остави един законен син. — Графът помълча, после добави: — Принц Оливър е добро момче и си прав, има най-много от кръвта на Кондуин, и е сгоден за втората дъщеря на херцог Батира, Грейс. След Цуранската война домовете на Батира и Кондуин са останали близки повече от сто години.

— Това е могъща фракция — съгласи се херцогът. — Но Грегъри все още не е обявил Оливър за свой наследник. Момчето приближава двайсетата си година, а Грегъри едва ли ще създаде друг син, колкото и да се стараят с онова момиче, за което се ожени.

Двамата се подсмигнаха. След неочакваната смърт на кралицата кралят се бе оженил за едно момиче едва с година по-голямо от сина му. Беше дъщеря на дребен придворен благородник, който бе издигнат в сан с този благоприятен брак. Единственият чар на кралицата беше в изумителната ѝ красота и разправяха, че правела краля много щастлив, но пък изглеждаше доста глупавичка.

Гъмжеше от слухове, че кралят не е добре със здравето. Предвид възрастта му, едва петдесетгодишен, и краткото му управление, само пет години след смъртта на баща му, вероятността за нестабилност в кралството беше по-висока от цяло столетие.

— Монтгомъри не е фактор — продължи Робърт. — Той е дворцово същество и би се изявил за кандидат само като компромис за предотвратяване на война, но не изпъква, няма фракции зад него.

— Но той е вторият син на сестрата на краля и най-близкият по кръв след Оливър.

— Жалко, че по-големият му брат не е жив. Виж, той беше младеж с талант.

Хенри кимна и замълча. На смъртта на по-големия брат на Монтгомъри, Александър, винаги се беше гледало донякъде с подозрение. Никой не изказваше гласно мисълта, но смъртта му при един набег на сересийски пирати беше изглеждала едновременно безсмислена и изгодна. Пиратите бяха нападнали имение, което бе тежко укрепено, но без нищо ценно вътре. Плячкосани бяха няколко дрънкулки, но единственото забележително нещо беше смъртта на племенника на краля, който по това време беше водещият съперник за титлата наследник на трона. За щастие Оливър се беше родил скоро след това и въпросът за наследството като че ли бе заглъхнал.

— Мислиш ли, че Едуард е фактор? — попита Робърт.

— Не. Той е принц само на име. — Хенри се засмя. — А би могло да се получи добър крал от него, защото отчаяно не иска поста. Управлява в Крондор само като услуга за покойния баща на краля. Патрик и Едуард бяха като братя. Гледа на Грегъри като на племенник и ще остане там докато го освободят. Със сигурност ще се оттегли в именията си в Изтока, когато Оливър дойде на запад.

— Тогава, ако не бъде посочен наследник от краля и кралят умре, кого ще подкрепи Събранието? — попита Хенри. — Това е въпросът.

Робърт отрони дълга въздишка.

— Само боговете знаят. И сър Уилям Алкорн.

Хенри се изсмя кисело.

— Нашият странно загадъчен сър Уилям.

Двамата се смълчаха замислени за току-що споменатия мъж. Войник от простолюдието във всяко отношение, от град Риланон, островитянин по рождение, той се беше издигнал бързо до ранга Капитан-рицар и го бяха повишили в личната гвардия на краля.

Но когато кралят беше все още младеж и баща му го изпрати да учи в Университета на Ролдем, Капитан-рицар Уилям бе назначен за командир на личната свита на принц Грегъри и се беше завърнал две години по-късно като сър Уилям Алкорн, назначен за личен съветник на наследника на трона. Сега, пет години по-късно, беше съветник на краля на Островите.

— Като че ли не е благоразположен към нито една фракция.

— Или разиграва едната страна срещу другата и укрепва позицията си.

Робърт въздъхна.

— Според слуховете сега е най-властният мъж в кралството, въпреки показната му скромност и смирение. Кралят зависи от всяка негова дума, което означава, че мнозина от Събранието също го слушат.

— Как се гледа на истината често пъти определя истината — изтъкна Хенри. — Ако се страхуват от него заради власт, колко власт има, е без значение, защото страхът все пак е реален. А как лорд Джеймисън приема това, че позицията му на Първи съветник се узурпира?

Робърт сви рамене.

— Той все още е сила, но остарява. Синът му Джеймс трети е способен, но внукът му, поредният Джеймс... Джим е този, който трябва да се държи под око.

Графът кимна. И двамата бяха срещали Джим Фурията, или Трепалото, в облика му на лорд Джеймисън, внук на херцога на Риланон.

— Какво е известно за Алкорн? — попита граф Робърт. — Издигна се по ранговете, едва ли първият мъж от простолюдието, който го е направил — дядото на херцог Джеймс е бил просто улично хлапе, крадец дори. Но този сър Уилям не държи никаква определена титла — твърдят, че ги отказва, макар че дори постът херцог на Риланон би могъл да е негов, ако поиска, след като лорд Джеймс се оттегли.

Хенри поклати унило глава.

— Сегашният херцог би могъл да възрази. Мисля, че предвижда постът да премине в ръцете на сина му или на внука му. А лорд Джеймс все пак е човек, с когото трябва да се съобразява. Той крепи Събранието на лордовете всъщност.

— Е, нас на Далечния бряг малко ни засяга, вярно — каза граф Робърт. — Все пак винаги е интересно.

— Ти си повече политическо животно от мен, Робърт. Но да кажем, че ни засяга малко, означава да допуснем, че нещата ще продължат както в миналото, а може и да не стане така. Има разлика между това Короната да ни пренебрегва и да ни изостави. Точно когато

помисля за такова мрачно бъдеще се радвам, че имам приятели като теб и Морис тук в Запада.

— Винаги твой верен васал, приятелю.

В този момент един войник, прогизнал до кости, нахлу в залата, приближи се до масата на херцога и се поклони.

— Милорд, към пристанището подхожда кораб.

Херцогът се изправи.

— В това време?

— Опитвахме се да ги предупредим с червен сигнал, но те ни пренебрегнаха и подхождат право насам!

Херцогът погледна Робърт и двамата казаха едновременно:

— Рейнман!

— Само този луд ще хукне пред такава буря, без да помисли, че ще свърши с кораба си на половин миля в сушата. Да се качим на кулата.

Междувременно момчетата и Бетани също бяха станали.

— Татко — каза Мартин. — Нищо няма да видите оттам!

— Ако е Рейнман и не спре кораба си в тази хала, много ще имаме да видим — отвърна Хенри.

Напусна голямата зала и се запъти към стълбището, което водеше към най-високата кула пред цитаделата. Наричаше се Кулата на магьосника, тъй като някога предтечата на херцога, лорд Боррик, я беше отстъпил на един магьосник и неговия чирак. Сега бе празна, но все още предлагаше най-добрия изглед към околността на запад.

Разбързаха се слуги, за да донесат промазани наметала за свитата на херцога, и когато Хенри и Робърт стигнаха до върха на кулата, задъхан паж ги догони и им подаде тежки наметала, киснати в тюленова мас. След миг двамата владетели бяха на кулата, извърнали лица срещу хапещия дъжд, и се напругаха да видят каквото могат в тъмното.

Когато и другите се струпаха около тях, граф Робърт извика над воя на вятъра:

— Виждате ли нещо?

Хенри посочи.

— Там!

Градчето Крудий беше залостило здраво врати и кепенци срещу бурята, но все пак тук-там се виждаха светлинки, процедили се около

ръбове на кепенци, и от фенерите на забързани към кейовете хора. Сигналът за тревога смътно достигаше до ушите на струпаните на върха на най-високата кула на цитаделата Крудий.

В далечината едва се виждаше сиянието на фара Лонг Пойнт, смътно червена — предупреждение към кораби да не навлизат в пристанището.

При буря корабите поемаха към един нос на няколко мили нагоре по брега и възвиваха да намерят подслон зад няколко високи стръмнини. В щорм като този разумният избор можеше да е да продължиш да плаваш покрай брега и да обърнеш, когато ветровете отслабнат, или да пуснеш котва и да обърнеш носа срещу бурята.

Но този капитан не беше обикновен мореплавател. По-скоро беше донякъде луд, както бе отбелязал лорд Хенри. Смятаха го за най-добрия капитан в Западната кралска флота и винаги го пращаха първи след пирати и на опасни мисии.

— Трябва да е нещо важно, за да накара Рейнман да рискува да влезе през нощта! — извика Мартин: бе застанал зад баща си.

— Глупак! — отвърна Робърт. — Ще се блъсне в кейовете!

В дъжда и сумрака корабът се понесе бясно покрай фара като зловеща сянка, скелет от сиво и черно, осветен от жълто-белите отражения на факли покрай вълнолома. Щом влезе в пристанището, всяка врата и прозорец на всеки дюкян покрай кея се отвори рязко въпреки дъжда и хора зяпнаха удивени лудия капитан, подкарал кораба си към унищожение.

Изведнъж, около кораба изригна ярка почти като посред бял ден светлина и се разшири като огромен мехур. Вътре в бляскавия купол можеше да се види как корабният екипаж сече трескаво такелажа, тъй че платната да се смъкнат по-бързо.

— Проклятие! — каза тихо херцогът.

2. ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

Вятърът виеше.

Капитан Джейсън Рейнман ревна, за да го чуят над шумотевицата:

— Режи платната, по дяволите!

Екипажът беше пратен горе по такелажата по време на безумното връхлитане към пристанището на Крудий в подготовка за този отчаян акт.

— Силно на десен борд! — извика капитанът и двамата мъже, които се бореха с дългата дръжка на руля, напънаха с всичка сила наляво, за да завъртят непокорния кораб в обратна посока.

Гредите на „Кралски вестносец“ застанаха в протест, докато корабът се бореше с напрежения, които не беше направен да издържи. Капитан Рейнман се обърна към мъжа, който стоеше до него, и извика:

— Задръж! Задръж! Само още мъничко!

Мъжът затвори очи, лицето му бе напрегнато от съсредоточение. Рейнман погледна нагоре и със задоволство видя, че всички въжета са прерязани — платната вече осейваха палубата. Щеше да оправи щетите в Крудий, а колкото платна беше загубил, херцогът можеше да му ги подмени. Въжетата щяха да се оправят, а ако някой от хората му се беше престарал с брадвата, реите щяха да се ремонтират.

Шумът от бурята заглъхна — мехурът от светлина бе езерце спокойствие сред пердашения от щорма залив.

— Не ме проваляй, владеещ чародейството пиян тъпако! Не ти се разрешава да припадаш, преди да се вържем на кея!

Мъжът, на когото викаше, не издаде с нищо, че го е чул, толкова голямо беше съсредоточаването му — а може би усилията му да се задържи на крака.

Корабът доближи кея в относителното спокойствие на магическия мехур и Рейнман извика:

— Пусни фендерите през борда! Угасне ли тази черупка, щормът ще ни блъсне в кея. Не искам да станем купчина трески! — А на мъжете горе викна: — Дръж се здраво, че ще ви люшне яко!

Щом големите фендери се спуснаха през борда, за да защитят кораба от блъсването в стената на кея, магическият мехур рухна и както бе предсказал капитанът, бурята ги тласна в скелето. Но фендерите свършиха работата си и макар да се разнесе пращане на дърво, и кеят, и корабът останаха непокътнати.

След това корабът се люшна опасно, стърженето на дърво в дърво беше болезнено силно, а трите мачти се килнаха рязко към каменната настилка на крайбрежната улица. Мъжете на тях се вкопчиха на живот и смърт и завикаха тревожно.

Но точно когато изглеждаше, че реите ще се натресат в земята, движението спря. За един напрегнат миг мачтите надвиснаха над камъните, след което тръгнаха обратно нагоре. Моряците отново завикаха тревожно, осъзнали, че може да бъдат изхвърлени в другата посока.

— Дръж се! — извика капитанът, вкопчен здраво в парапета. Огледа се и видя, че приятеля му го няма никакъв. — Пиян глупак! — извика към празното вече място и се вкопчи още по-здраво в парапета.

Изруга наум необходимостта от такова безразсъдно поведение и се закле, че ако корабът не оцелее, ще се погрижи лорд Джеймс Дашър Джеймисън да плати за нов от собствения си джоб. Макар да имаше таен достъп до кралската съкровищница, едва ли щеше да събере толкова пари.

Корабът продължи да се накланя, но вятърът и вълните го задържаха да не се преобърне. Капитан Рейнман пусна парапета и извика:

— Бързо! Всеки, който още не е мъртъв, мятай въжетата и дърпай здраво. Всеки, който е мъртъв, ще отговаря пред мен!

Забърза към носа и се огледа. Корабът беше в по-добра форма, отколкото бе очаквал, но не толкова добре, колкото му се искаше. Няколко дни дърводелство и боядисване щяха да го направят като нов.

Позволи си за миг да се поздрави за това безумно влизане в пристанището на Крудий, след което извика:

— Някой да е виждал оня пиян магьосник?

Един от моряците на палубата подвикна в отговор:

— О, него ли, сър? Мисля, че изхвърча през борда, когато се люшнахме обратно. — И изведнъж осъзнал какво е казал, извика: — Човек зад борда!

Няколко души от екипажа изтичаха до перилото и един посочи:

— Там!

Двама моряци скочиха през борда въпреки опасната вълна и риска да бъдат пометени към корпуса или още по-лошо, под кея и струпаните там отломки.

Обектът на търсенето им, слаб мъж с обикновено разрошена сламеноруса коса, която сега бе полепнала по черепа му, запръска слюнки и закашля, щом един от моряците го издърпа на повърхността и задържа главата му над водата. Вторият моряк помогна да го издърпат до кораба, където други двама моряци се бяха вкопчили здраво във въжетата.

Прогизнал, грохнал и отчаян, мъжът с мокрия халат погледна капитана и рече:

— Стигнахме ли?

— Общо взето — отвърна капитанът ухилено. — Господин Уилямс!

Първият помощник се появи тутакси.

— Да, сър.

— Слез долу и виж колко работа има да се свърши. Не чух нещо, което да ме убеди, че имаме сериозна повреда. Не ми казвай, че греша, ако обичаш.

Първият помощник отдаде чест и се обърна. Също като капитана познаваше кораба толкова добре, колкото лицето на жена си и децата си. Подозираше, че ги чака ремонт, но нищо по-сериозно.

— Пускай мостчето! — заповяда капитан Рейнман.

Моряците бързо се подчиниха. За разлика от мостчетата на пътническите кораби — луксозните, със стъпала и перила, — това беше просто широка дъска от здраво дърво, която едва стигаше до кея, без да се огъва толкова, че да не издържи мъж, понесъл товар.

Веднага щом дъската опря на кея, Рейнман заслиза по нея. Ботушите му по-скоро се хлъзгаха, отколкото стъпваха по дъската. Както очакваше, когато стъпи на кея, към него вече се приближаваше група ездаци.

Херцог Хенри, граф Робърт и няколко войници дръпнаха юздите и спряха.

— Ужасна нощ за езда, ваша милост — каза с широка усмивка капитанът, без да обръща внимание на пердашещия дъжд.

— Ужасно и за приставане — отвърна му херцог Хенри. — Трябва да е нещо спешно, за да направите тази рискована акробатика.

— Би могло да се каже. — Капитанът се огледа. — Макар че ще почака малко, докато можем да останем насаме. Изрични указания: само за вашите уши.

Херцогът кимна и махна на един от свитата си.

— Дай коня си на капитана и ни последвай пешком.

Войникът се подчини на заповедта, скочи от седлото и подаде юздите на Рейнман. Капитанът яхна коня малко непохватно, тъй като ездата не беше първото му занимание, но след като се озова на седлото, изглеждаше съвсем уверено.

— Към цитаделата! — извика херцогът над воя на вятъра.

Обърнаха и поеха нагоре по главната улица на Крудий, широкия път, който щеше да ги отведе до подслона и пращияния огън в камината.

Капитан Рейнман взе подадената му кърпа и започна да бърше лицето си, но отпъди слугата, донесъл сухи дрехи за преобличане.

— След малко — каза му, а след това се обърна към херцога. — Няколко думи насаме, милорд.

Стояха на входа на замъка с херцогинята, графинята и трите деца; всички чакаха обяснение за безумното акостиране, което току-що бяха видели.

Изненадан от необичайно рязкото поведение на Рейнман, херцогът кимна на другите да се приберат в голямата зала и обясни, че двамата с капитана ще отидат при тях след малко. Щом останаха сами в преддверието, херцогът попита:

— Е, какво е толкова важното, че рискувахте да разбийете най-бързия кораб на кралството, за да ми го кажете ден по-рано?

— Заповеди от Короната, сър. Трябва да свикате сбор.

Лицето на херцога остана безизразно, но очите му се присвиха.

— Значи война?

— Още не, но скоро, може би. Лорд Съдърленд и херцогът на Ран твърдят, че границата е спокойна, но според слуховете Кеш се придвижва в Юга и трябва да сте готов да подкрепите Ябон или дори Крондор, ако възникне нужда.

Хенри се намръщи. Война по Далечния бряг беше възниквала само два пъти в историята на Кралството: първоначалното завоевание, когато земята бе отнета от Кеш, и след това цуранското нахлуване. Хората на Далечния бряг живееха в мир от столетие и нямаха почти нищо общо с Кеш, ако не се брояха търговците, жадни за екзотични стоки.

Но Проливите на мрака бяха друга работа. Границата между двете гигантски държави от много време бе свидетел на стълкновения и нахлувания: и едната, и другата страна търсеха изгода. Последният път бе имало мащабно нападение над Кралството, последвало нашествието на силите на Изумрудената кралица. Докато целият Запад беше в развалини, Кеш беше тръгнал срещу Крондор, но се беше прибрал с подвита опашка от мощта на чародея Пъг. Пъг беше сгълчал и двете страни заради това прахосническо безразсъдство и така си беше спечелил враждебността на Короната. Все пак урокът му бе възприет и от почти петдесет години между двете гигантски държави не беше имало по-сериозен сблъсък. Дребните гранични стълкновения в Долината на сънищата не бяха нещо необичайно, но това сега беше първият намек за голяма военна акция срещу Кралството от империята Велики Кеш.

— Действия срещу Крондор ли очакват? — попита Хенри.

Рейнман сви рамене.

— Представа нямам какво очаква Кралският съвет. Ако Кеш тръгне срещу Крондор, Ябон ще трябва да се задвижи на юг за подкрепа, а вие несъмнено ще бъдете пратен на изток, за да подкрепите Ябон. Но това са само разсъждения. Знам само заповедите си, от устата на лорд Джеймисън.

— Ричард или Джеймс?

— Джеймс.

Хенри въздъхна. Ричард беше Рицар-маршалът на принца, втори братовчед на Джеймс, много по-близък до Короната в Риланон. Ако посланието идваше от него, значи наистина предстоеше война.

— Значи Джим е бил в Крондор?

— Този човек, изглежда, е навсякъде — каза Рейнман и пак избърса главата си с кърпата. — Не знам как го прави, но чувам от разни хора, че го били видели преди седмица в Риланон, после го виждам в Крондор, и освен ако не са му изникнали крила и е летял, не знам как би могъл да го направи, освен ако не е уморил няколко коня и не е спал цяла седмица.

— Има си начини, явно — каза херцогът. — Преоблечете се в нещо сухо и елате в залата. Вечерята все още е на масата и съм сигурен, че момчетата ще ви изтормозят с въпроси щом кажа на всички какво става.

— Ще го кажете на всички?

— Спомнете си къде сте, капитане. Това е Крудий. И да е имало тъдява кешийски шпионин през последните десет години, загубил се е някъде и скита далече от там, където трябва да е.

— А трябва също тъй да дам указания на граф Робърт и да пратя съобщения до Тулан, тъй че граф Морис да може да започне своя сбор. — Херцогът се усмихна. — След това безразсъдно влизане, което направихте, ако мислите, че мога да кажа на жена си, че това е държавна работа... ами, значи не помнете жена ми достатъчно добре.

— Е, да, така е — отвърна капитанът с усмивка.

— Освен това момчетата ми са достатъчно големи и трябва да научат малко повече за военното дело. И макар да не ми се ще да се бият толкова млади, те са Кондуин.

— Да, милорд, и това е вярно.

Херцогът отведе Рейнман в залата, махна на слугите да напуснат и бързо предаде на всички много простата, но съдбоносна заповед от Короната.

Граф Робърт поклати глава.

— Военен сбор. Лошо време на годината е, милорд. Пролетната сеитба започва само след няколко седмици.

— Знам. Но войните са неприятни по всяко време на годината. Все пак можем да събираме войници на етапи. Един на всеки трима се явява щом бъде пратена вестта, снаряжава се и тренира, връща се в селото си след седмица-две, после е ред на следващия, и така нататък — и докато направим пълния сбор, сеитбата би трябвало да е в ход.

— Стига дъждът да спре — обади се Мартин кисело. — Земята няма да е готова за повечето посеви до седмица ако спре дори утре,

татко.

— Земеделец си, а? — попита Рейнман и се ухили.

Брендан се засмя, дори Мартин се усмихна.

— Баща ни вярва в старите добродетели. Караше ни да работим като чираци във всеки занаят в херцогството за седмица-две, докато бяхме малки, за да разбираме по-добре живота на поданиците ни.

— Кралските поданици — поправи го баща му. — Ние трябва да закриляме гражданите на херцогството, но те не са на никого, нито дори на краля, макар да са задължени да му се подчиняват. Както и ние. Такава е традицията на Великата свобода, на която е основана държавата ни.

— Така казват — подхвърли Брендан и завъртя очи в досада.

Мартин смени темата:

— Капитане, как постигнахте този... фокус в пристанището, с мехура светлина наред бурята?

— А! — отвърна Рейнман. — С моя чародей на времето.

— Чародей на времето ли? — попита херцогът.

— Е, не е точно чародей, признавам, но „вещер на времето“ не върви, пък и освен това го дразни.

— Кой е той?

— Белард се казва — отвърна капитанът. — Един от мнозината от Звезден пристан. Беше с елфите на север оттук две години, учеше магия за влияние над времето от техните заклинатели. — Кимна благодарно, щом един слуга му поднесе чаша димящо греяно вино, отпи, остави чашата и рече: — Доста добър е в нея при това, освен един проблем.

— Какъв по-точно? — попита граф Робърт.

— Пие.

— А, пияница — каза Мартин.

— Е, не съвсем — отвърна капитанът. — Мъчил се като дявол да им научи магията и се понапил на едно от техните лунни празненства или слънчеви празненства, или цветни празненства, или каквото там правят елфите като повод да се напият хубаво, тъй че се напили и тогава почнало веселото: след няколко чаши той им направил една хубава буря наред гората. Няколко заклинатели едва успели да оправят нещата. А Белард открил, че понеже е човек, а не елф, или

поне така мисли той, трябва да е пиан, за да накара магията да подейства.

— Аха! — възкликна Брендан с явно задоволство. — И сигурно му харесва!

— Всъщност тъкмо напротив. Оказва се, че другото, което Белард открил на онова празненство, е, че мрази пиенето. Трябва да го държим и да му налеем грога насила, ако ни потрябва занаятът му.

При тези думи всички се ококориха, а Брендан и баща му чак зяпнаха. След това залата избухна в смях. Дори капитанът се изкиска.

— Наистина го мрази. Но пие и върши майсторска работа, както видяхте одеде — сътвори ни мехур на спокойствие посред бурята. Тласкаше ни с постоянен вятър три дни веднъж, на един курс от Риланон покрай южните държави нагоре до Крондор — след като щяхме да изпаднем в безветрие за кой знае колко дни.

Главата го цепеше дни наред след това и стомахът му беше толкова вкиснал, че да откаже човек от ядене за цял живот.

— Защо го прави? — попита лейди Бетани. — Със сигурност има други магии, по-подходящи за него.

— Не знам — отвърна Рейнман със смях. — Може би защото му казах, че е длъжен да служи на принца и няма избор.

— Не си, нали? — каза херцогът. — Принудата е забранена със закон след войната с цураните.

— Да де — отвърна Рейнман и се изсмя малко гадно. — Но той не знае това.

Отново избухна смях, макар че Брендан и всички дами изглеждаха огорчени от двуличието в тази шега. Рейнман добави:

— В крайна сметка ще бъде добре възнаграден. Службата му на Короната няма да остане невъзмездена.

— А Хал? — попита Мартин.

— Да. Ще го върнат ли? — допълни Брендан въпроса му.

— Колкото до това — отвърна Рейнман, — засега принцът ще е благодарен, ако вестта за военния сбор в Запада не стигне до ушите на Изтока.

Хенри махна на капитана да се настани на масата и вдигна ръка. Мартин стоеше най-близо до вратата, тъй че я отвори и подкани чакащите отвън слуги да влязат.

— Обслужете ни и ни оставете — каза им херцогът.

Слугите се разбързаха да осигурят още храна и пиене, след което напуснаха.

— Отпращате слугите? — учуди се Рейнман.

— Ключокарстват и макар да вярвам на всички в това домакинство, една изтървана дума пред търговец или гостуващ моряк може да доведе до неприятности... Е, Джейсън, какво още имаш да ни кажеш?

Рейнман се усмихна.

— Само слухове. Преди да напусна Риланон се говореше, че кралят пак е болен.

Хенри се отпусна на стола си и въздъхна:

— Братовчедът Грегъри така и не стана мъжът, какъвто беше баща му. А и без синове...

— Ще спести доста неприятности, ако посочи Оливър за свой наследник — каза Робърт.

— Принц Едуард би одобрил това — отбеляза сухо Рейнман. — Принцът на Крондор гори от нетърпение кралят да провъзгласи друг за поста и да го остави да се оттегли в „цивилизацията“, както обича да нарича столицата. — Сви рамене. — Като за столица Крондор не е толкова лошо място, макар да му липсва известно великолепие. Едуард живее в смъртен страх, че някак си ще направи ужасна грешка, ако стане крал.

Всички се засмяха.

— Еди винаги е бил временно решение — отрони Хенри замислено. — Няма никаква политическа поддръжка и никаква амбиция. Мисля, че ако Събранието го обяви за крал след Грегъри, ще намери начин да отхвърли короната и да избяга в именията си. Има разкошна вила на един малък остров край Ролдем.

— Където, разправят, жена му прекарва повечето си време... — добави Рейнман и хвърли поглед към дамите — в прегледи на домашната гвардия.

Херцогинята повдигна вежда.

— И е известно, че всички те са много чаровни, много млади и... много високи.

Графиня Мариан и лейди Бетани се засмяха на забележката, а двете момчета се спогледаха, преди Брендан да се ококори и да каже:

— О!

— Дворцовите бракове невинаги са това, което биха могли да бъдат — каза майка му все едно нямаше нужда да се добави нищо повече.

Рейнман се почувства неловко.

— Говорехте за Хал. Как е той в онова училище в Ролдем?

„Онова училище в Ролдем“ беше Кралският университет, най-доброто учебно заведение на света. Беше създаден първоначално за благородниците на Ролдем и кралския двор като място, където да изучават изкуство, музика, история и естествени науки, както и магия и военни умения. Но през годините беше привлякъл най-добрите младежи от всяко съседно кралство и Империята и се бе превърнал почти в необходимост за всеки благородник, стремящ се към кариера.

— Никой от Далечния бряг не беше учил там преди — отвърна Хенри. — Но на Хал, изглежда, му е приятно или поне така намекват писмата му.

— Включва се в Майсторския дворцов шампионат — каза Брендан на капитана.

— Хубаво перо на шапката му, ако спечели — отвърна Рейнман.

Хенри погледна към един от затворените с кепенци прозорци, сякаш можеше да види леещия се навън дъжд.

— При това разстояние в Ролдем вече трябва да е обед. Може би сега се състезава, ако вече не е елиминиран.

Фехтовачът се хвърли напред пред очите на тълпата, наблюдаваща свирепото парирание на състезателите. Бяха съвсем равностойни и това бе първият от трите тура, които трябваше да излъчат новия шампион на Двора на майсторите.

Тъмнокосият младеж от Далечния бряг се беше оказал неочакван претендент, пренебрегнат от залагащите на първите двубои. Докато се издигаше рязко, премахвайки с лекота първите си трима противници, залозите бързо се бяха променили към равни за шансовете му да стане новия шампион.

Противникът му беше доскорошният фаворит, рус младеж приблизително на същата възраст.

Хенри Кондуин, най-големият син на херцог Хенри Крудий, парира, контраатакува, последва лъжлив замах наляво и забиване

отдясно.

— Туше! — извика Дворцовият майстор.

В тълпата изригнаха одобрителни възгласи.

Двамата състезатели се поклониха един на друг и се оттеглиха в срещуположните ъгли на огромната зала за дуелиране в Двора на майсторите в град Ролдем.

Русият младеж се върна при баща си.

— Много е добър.

Талвин Хокинс, трийсет и вторият шампион на Двора на майсторите, кимна и се усмихна на сина си.

— Добър почти колкото теб. Ще трябва да си малко по-съсредоточен. Наблюдаваше го, но не очакваше да е толкова бърз. Сега може да поеме рискове, защото му трябва само един допир, за да спечели. На теб ти трябва два.

Тай Хокинс се намръщи. Знаеше, че баща му е прав. Младият Тайрън Хокинс, двайсет и пет годишният син на бивш шампион, беше толкова доминираща сила в Двора на майсторите като студент, че беше влязъл в състезанието като най-сериозен фаворит. Тази репутация му беше помогнала лесно да премахне всичките си ранни противници и беше станал малко прекалено самоуверен.

— Предпочита тройното съчетание — каза Тал на сина си. Загледан в лицето на младежа, си помисли колко прилича на майка си, Теал, и колко дълбоко беше започнал да го обича, макар да не му беше истински баща. Големите сини очи и луничките придаваха на силното младежко лице момчешки вид, а усмивката му го правеше очарователен за дамите. — Ако можеш да разпознаеш това, когато започне — продължи той, — можеш да му влезеш под втория финт и да го достигнеш.

— А ако не го разпозная, той ще спечели двубоя — каза Тай сухо.

Тал се усмихна и отвърна:

— Стават и по-лоши неща.

— Вярно. Никой не умира тук... обикновено.

Това му спечели мрачния поглед на баща му. В Двора на майсторите се помнеше опитът за покушение над баща му от двама противници, завършил с първото преднамерено кръвопролитие на състезания от сто и петдесет години.

Докато чакаха да се даде знак за втория кръг на последния тур, двамата млади мъже огледаха залата. Тай беше излизал на арената безброй пъти, но за Хенри това беше първото гостуване в Двора. Всъщност беше първото му гостуване в Ролдем. Беше видял тази зала за първи път, когато му разрешиха четири тура упражнения срещу учители само преди два дни.

Но и за двамата младежи великолепието на огромната зала все пак бе изумително. Резбовани дървени колони обкръжаваха дървената арена, полирана до блясък като метал, като лъскава мед. Сложни шарки бяха врязани в пода. Имаха не само естетическа функция, тъй като всяка фигура очертаваше зона за дуелиране, от тясната пътека за дуел с рапира до по-големия осмоъгълник за по-дълги остриета.

Точно затова съществуваше Дворът на майсторите.

Преди повече от две столетия кралят на Ролдем учредил турнир, който да определи най-големия фехтовач на света. Съперници от всякакъв ранг — благородници и простолудие — пропътували чак от най-южната провинция на империята Велики Кеш, от далечните Свободни градове на Натал и от всички места помежду им. Наградата била баснословна: златен меч, инкрустиран със скъпоценни камъни. Награда, ненадмината в цялата история на кралството.

Надпреварата продължила две седмици и един местен благородник, граф Верси Данго, накрая триумфирал. За изумление на краля графът заявил, че иска да се откаже от наградата, за да може кралят да заплати с меча построяването на академия, посветена на изкуството на фехтовката, и там да провежда периодично този турнир. Така бил основан Дворът на майсторите.

Кралят заповядал построяването на училище, покриващо цяло каре в центъра на столицата, и през годините то било преизградено и усъвършенствано, докато вече наподобяваше колкото училище, толкова и дворец. Когато било завършено, провели втори турнир и граф Данго успешно защитил славата си на първи фехтовач на света. Всеки пет години се събираха фехтовачи, за да се състезават за титлата Шампион на Двора на майсторите. Четири пъти Данго бе надделявал като окончателен победител, докато накрая една рана му попречила да се състезава повече.

Учителят, назначен за Майстор на турнира, даде знак на двамата състезатели и те заеха позициите си. Майсторът застана между тях,

разпери ръце и те вдигнаха оръжията си. Майсторът хвана върховете, събра ги, след което отстъпи назад и извика:

— Дуел!

Тай мигновено приложи коварен горен удар, който почти улучи и принуди Хенри да направи стъпка назад. Тай настъпи с изпънато напред оръжие и с лявата ръка на бедрото, а не вдигната във въздуха за равновесие, както предпочитаха повечето фехтовачи. Баща му го беше научил, че няма много предимство в това, освен ако губиш равновесие, тъй като вдигнатата високо ръка ти отнема от енергията — не ужасен проблем на фехтовалния тепих, но можеше да убие човек в битка.

Хенри направи лек отскок и започна кръгово движение със сабята и Тай разбра, че се кани да опита същия троен ход, който почти му беше струвал „туше“. Вместо да изтегли на втората маневра, той изпъна ръка и направи необичайно ниско забиване, с което удари Хенри на по-малко от половин педя от колана му, но все пак ударът бе чист. Още преди Майсторът да го е обявил, самият Хенри извика:

— Туше!

Двамата състезатели застанаха мирно за миг, поздравиха се и се върнаха в двата края на арената. Хенри се приближи при чакащия го треньор, майстор фехтовач Филип.

— Той разбра какво си намислил — каза старият воин.

Хенри кимна, смъкна кръглия си шлем, похабен от днешните двубои, и леко задъхан, отвърна:

— Изглупях, че опитах един и същи ход два пъти. Той ме подмами да го опитам с високото си забиване. Накара ме да помисля, че е отчаян. — Взе подадената кърпа и изтри лицето си. — Опряхме до едно „туше“ за титлата.

— Колко лошо, че баща ти не е тук. И да спечелиш, и да загубиш, ти донесе гордост на фамилията си. Хал.

Хенри кимна.

— По-добре, отколкото очаквах, всъщност.

— Прадядо ти Арута е бил прочут фехтовач. Изглежда си наследил това умение.

Хенри се усмихна уморено.

— Добре, защото нищо не съм взел в стрелбата с лък от прапрадядо ми Мартин.

— За разлика от дядо ти и баща ти — каза сухо майсторът фехтовач.

Разбрал, че с редките похвали е приключено, Хенри въздъхна и каза:

— Или малкия ми брат.

— Или онова момче, което работи в ковачницата.

— Тъй че, искаш да кажеш, трябва да спечеля това.

— Това е идеята, общо взето.

Двамата състезатели се върнаха на тепиха, където ги чакаше Дворцовият майстор. Той протегна ръка и двамата младежи пак вдигнаха оръжията си. Майсторът сграбчи двата притъпени върха, след което дръпна рязко ръката си и извика:

— Дуел!

Двамата започнаха боя. Бяха равни в дарба и ловкост. Преценяваха, атакуваха, отстъпваха и отбиваха.

Опитните воители като Тал Хокинс и майстор фехтовач Филип съзнаваха, че двамата дуелисти са напълно равностойни: Тай имаше малко по-добра техника, но Хенри беше просто малко по-бърз. Победителят щеше да е този, който се възползваше от първата грешка на другия — било от загуба на концентрация, от погрешен разчет на времето или от умора.

Двубоят навлезе в своя ритъм, отсечен и отривист, прекъсван от кратки паузи, докато двамата противници си поемат дъх и се преценят взаимно.

Тай предприе свирепа висока атака и изтласка Хенри към неговия край на тепиха. Ако бъдеше принуден да прекрачи линията, щеше да загуби с фал.

— О... — отрони майстор фехтовач Филип, щом най-добрият му ученик заотстъпва сякаш на ръба да изгуби самообладание. Но преди да се е примирил с това, че ученикът му ще загуби пред хитрата атака, се случи нещо забележително.

Тай заби към най-високата точка, позволена за туше — туниката точно под лицевия предпазител, — ход, който трябваше да принуди Хенри да се задвижи надясно или наляво, тъй като нямаше повече място зад себе си. И в двата случая щеше да стъпи извън ограничената зона и да загуби двубоя — или да изгуби равновесие.

Но Хенри просто задържа левия си крак здраво на пода, само на два пръста пред крайната линия, изви тялото си и хлъзна десния си крак напред, оставяйки рапирата на Тай да се вреже във въздуха точно над платнената му туника. Хенри пък изпъна ръката си и Тай налетя право срещу върха на рапирата му.

Тълпата ахна, щом двамата дуелисти замръзнаха на място. За миг в залата не се чуваше нито звук, а след това Дворцовият майстор извика:

— Съдии?

Четирима съдии, по един във всеки ъгъл на зоната за дуел, трябваше да подадат знак за валидно „туше“. Двата най-близо до края на Хенри се спогледаха, несигурни какво са видели току-що. Хенри вече седеше на пода в пълен шпагат, с единия крак изпънат напред, другия — назад, а Тай се бе задържал в позата си, с извито тяло пред оръжието на Хенри.

— Така наистина е неудобно — каза Хал достатъчно високо, за да го чуят зрителите наблизко.

— Смущаващо всъщност — отвърна Тай.

Майсторът даде знак на двамата съдии да дойдат при него и каза:

— Състезатели, върнете се на позициите си.

Тай протегна лявата си ръка и Хенри я хвана и остави противника си да го вдигне на крака.

— Сигурно боли — каза Тай, след като смъкна шлема си.

Хенри също свали своя, избута тъмнокафявата си коса настрани и изохка.

— Представа нямаш.

Щом Хенри се върна при Филип, треньорът му каза:

— Никога не бях виждал такова движение. Какво беше това?

— Отчаяние. — Хенри взе подадената му кърпа и избърса лицето си. — Наистина е по-добър от мен, знаеш ли?

— Да — отвърна Филип тихо. — Но не много. И не толкова, че да се откажеш. Може да спечели, но ти също.

— Какво бави толкова съдиите?

— Предполагам, че спорят за правото на пътека. Тайрън все още беше изпънат напред, тъй че ти нямаше правото, въпреки че той налетя на върха на рапирата ти. Аз бих отсъдил, че няма допир, и щях да ви накарам да повторите.

— Не мисля, че ще мога — отвърна Хенри и потръпна от болка.
— Май ще трябва да ида на лечител, ако искам да имам деца.

— Сигурно е само мускул. Почини малко и ще се оправи.

— Усещам, че левият ми крак не е както трябва, учителю. По-слаб е, отколкото би трябвало, и ако го напрегна дори малко, боли адски.

Филип се отдръпна назад.

— Опитай напад.

Хенри опита забиване вдясно от Филип и залитна. Филип го хвана, преди да рухне на пода, потупа го по рамото и извика високо:

— Дворцови майстори!

Тримата съдии, които се съветваха, се обърнаха като един и най-старшият попита:

— Какво има?

— Трябва да се оттеглим.

Последва стон на разочарование от многобройните зрители, а Майсторът на церемониите попита:

— Защо се оттегляте?

— Младият ми майстор фехтовчик е пострадал и не може да продължи.

Тай и баща му прекосиха тепиха. Спряха при съдиите и Тай заяви:

— Мога да изчакам, ако на младия лорд Хенри му трябва време да се възстанови. Час, ако трябва, или може би утре?

Хенри — вече накуцваше видимо — поклати глава.

— Не, сър. Не мога да продължа и... — Лицето му потръпна от болка. — Подозирам, че няма да съм в най-добрата си форма за доста време. — Усмихна се на противника си. — Честита победа, Хокинс. — Сниши глас и добави: — Вероятно щеше бездруго да спечелиш. Наистина си най-добрият, когото съм срещал.

— Честно казано, никой не ме беше притеснявал толкова като теб — отвърна Тай. Погледна към съдиите и те кимнаха.

Главният съдия и церемониалмайстор обяви:

— Тъй като младият лорд Кондуин не може да продължи, отсъждаме, че този дуел е приключил. Поздравления за шампиона на Двора на майсторите Тайрън Хокинс!

Тълпата явно беше разочарована от липсата на решение с бой, но след колебливото първоначално стъписване завика възторжено. Макар и да нямаше финално „туше“, турнирът бе предложил няколко дни забавление, а шампионът несъмнено беше изключителен фехтовач.

Когато възгласите стихнаха, Тай каза тихо:

— Това ще е огромно облекчение за кралския церемониалмайстор — отлагането на галапразненството щеше да го съкруши.

Хенри погледна към кралската ложа, откъдето кралят и семейството му бяха наблюдавали финалите, и забеляза видимото облекчение на лицето на майстора на церемониите, щом той застана пред краля.

— Време е да получиш наградата си — каза Тал Хокинс на сина си. После се обърна към Хенри. — С ваше позволение, ще ви пратя приятел лечител. Може да ви оправи за ден-два. Тези натъртвания в слабините са повече от неприятни, знам. Ако не се лекуват бързо, може да се задържат месеци, години дори.

Хал прие предложението с вежливо кимване.

Двамата финалисти и придружителите им бяха отведени до кралската ложа, където се поклониха пред краля на Ролдем. Крал Карол беше застаряващ мъж с побеляла коса, но все още изглеждаше жизнерадостен и щастлив. До него седеше съпругата му кралица Гертруде, а от другата ѝ страна стоеше най-младият им син, принц Грандпри, който беше само с няколко години по-голям от двамата състезатели и бе облечен в униформата на генерал от Кралската армия, и сестра му, принцеса Стефани, великолепна в роклята си от леко надиплена жълта коприна, която изящно се стелеше по пода. Голите ѝ рамене и дръзкото ѝ донякъде деколте бяха прикрити с прозирен шал в същия оттенък. Изборът ѝ на цветове бе в контраст с лешниковокафявата ѝ коса и изумителните ѝ кафяви очи.

Хенри се постара да не се изчерви, докато извъръщаше поглед от нея, а след това забеляза как Тай Хокинс е зяпнал дръзко дъщерята на краля. И моментално реши, че победителят в двубоя му е неприятен.

От дясната страна на краля стоеше принцът на короната Констънтайн, безспорният наследник на трона, до него бе средният син, принц Албер, вероятен наследник. Хенри и Тайрън се поклониха на кралската фамилия.

Церемониалмайсторът обяви:

— Ваши величества, ваши височества, победителят и елиминираният в този финален мач. Лорд Хенри Крудий, приближете се.

Като първи от отстранените от победителя, Хенри бе награден с миниатюрен сребърен меч. Щом коленичи, за да приеме подаръка от ръката на принцесата на Короната, кралят каза:

— Жалко, че свърши така, младежо. Представихте се възхитително. Все пак втори не е повод за срам. Може би ще имате подобър късмет на следващия турнир.

— Ваше величество е изключително любезен — отвърна Хенри, прие меча и с леко накуцване се върна и застана до майстор фехтовач Филип.

— Ще пратим лекувател в квартирата ви в университета и този... крак... ще се погрижат за него. Трябва да сте готов за утрешното галапразненство — каза кралят.

— Благодаря ви, ваше величество — отвърна Хал с поклон.

— Тайрън Хокинс Оласко — извика церемониалмайсторът.

Тай коленичи и кралят заяви:

— Млади Хокинс, дадох кралската награда на вашия баща преди много години. — Усмихна се тъжно на Тал. — Беше ден, който никога няма да забравим.

Турът беше завършил със смъртта на двама от противниците на Тал: опитен фехтовач от Кеш, който бе дошъл на турнира с една цел — да убие младия майстор на меча, и един лейтенант от армията на Оласко, виновник за смъртта на повечето близки на Тал.

Кралят заяви:

— Така приключва тази надпревара и ще се съберем след пет години, за да видим дали младият Хокинс може да продължи постиженията на фамилията си. Желая ви, добри лордове, дами и господа, хубав ден и ще ви посрещнем с радост на нашето галапразненство утре вечер.

Всички насядали станаха, щом кралят се изправи и изведе съпругата си и семейството си от залата на Майсторския двор. Тай се обърна и видя, че Хал се е втренчил в него с присвити очи, но в същия миг един мъж се провря през тълпата и застана пред него.

Но пръв проговори Хал:

— Лорд Джеймисън!

Джеймс Джеймисън Фурията, или Трепалото, барон от Принцовия двор в Крондор, кимна на младия благородник, а след това на Тай и на баща му.

— Е, Джим, това е неочаквано удоволствие — каза Тал Хокинс.

Лорд Джеймисън се огледа и рече:

— Неочаквано, несъмнено, но едва ли удоволствие. — После добави по-тихо: — Трябва да поговорим насаме, Хокинс. — Обърна се към Хал. — Не се отдалечавай много, Хал. И с тебе трябва да поговоря.

Отдръпнаха се настрана от тълпата, обкръжила победителя, и Джим каза:

— Тал, трябва да те помоля за една услуга.

— Каква?

Отношенията на Хокинс с Джим Трепалото и с всички други, свързани с Конклава на сенките, в най-добрия случай можеше да се нарекат „смесени“. Бяха спасили живота му като дете, но му бяха наложили висока цена в служба за тях и дори сега, след като официално го бяха освободили от нея, продължаваха да присъстват в живота му. Хал знаеше, че им дължи всичко, което е сега, но в това чувство за дълг нямаше обич.

— Трябва ми да държиш под око младия Кондуин.

— Защо?

— Нещо предстои. Ще ти кажа повече довечера, насаме.

— И как да го държа под око, докато е в университета и живее в студентската спалня?

— Не го пускаме да се върне там. — Джим хвърли поглед към двамата млади фехтовчици и техните обожатели. — Покани го да вечеря със семейството ти в „Речната къща“ довечера и след това ще намеря възможност да поговоря с вас двамата. Да, това ще свърши работа.

— Добре. — Хокинс кимна късо и подмина намръщения кралски благородник.

Джим се огледа наоколо в опит да засече кой би могъл да го наблюдава. Ако в тази зала имаше агенти на Кеш — нещо почти сигурно, — щяха да са много добри в работата си, а това означаваше,

че шансът да ги разпознае, е нищожен. Все пак бързият оглед из залата беше малка цена срещу шанса някой агент да сгреша и да се издаде.

„Или агентка“, поправи се той, щом улови погледа на една втренчена в него млада жена. След миг тя извърна очи. Джим едва потисна въздишката си. Каквото и да беше същинското ѝ намерение, беше пожелала да я забележат и той я бе забелязал. Тепърва трябваше да разбере дали е амбициозна за по-високо положение в обществото дама, отличила малко по-стария, но все още привлекателен благородник от Кралството за изгоден брачен съюз, или кешийска шпионка.

Придаде си спокойно изражение и тръгна привидно безцелно през тълпата, като се стараше да се престори на любопитен зрител на днешното събитие, но всъщност се запъти точно към тази жена.

Малкото отклонение се появи в лицето на лорд Карингтън, дребен дворцов благородник от кралската делегация в Ролдем — суетен и досаден мъж с напомпано самочувствие на способен дипломат и със силен апетит за клюки.

— Лорд Джеймисън! — възкликна той и стисна вяло ръката на Джим.

— Милорд — отвърна Джим, докато се опитваше да не изпусне от погледа си красивата брюнетка, за която вече бе сигурен, че е кешийска шпионка.

— Жалко, че младият лорд Хенри не продължи — заговори Карингтън. — Заложил бях малко злато на него и щеше да е чудесно за Островите да имат шампион на Майсторския двор. Все пак... — Кимна към Тай и Хал, които все още разговаряха със зрителите, — мисля, че и така е добре, след като Хокинс претендира за титла на запад, макар и сега да пребивава в Оласко.

Доловил, че се очертава дълъг и досаден разговор, Джим отвърна:

— Познавам Галвин Хокинс от години, милорд. Той не „претендира“ за титлата, тя си е негова.

— О? — Като всеки друг член на кралския двор в Риланон, Карингтън не беше напълно сигурен какво прави Джим за Короната, но знаеше, че е нещо важно, а и освен това дядо му все пак беше херцог на Риланон. — Разбирам.

— Някак си не съм убеден, че разбирате — отвърна Джим, след което каза високо: — Извинете ме, милорд, трябва да поговоря с едно лице.

И преди дебелият придворен да успее да отговори, Джим му обърна гръб и се запъти право към една голяма колона, до която бе застанал обектът на вниманието му. Жената го погледна и по устните ѝ пробяга почти закачлива усмивка. Джим се зачуди дали не я е преценил погрешно. Може би не беше агент на Империята, а просто млада жена, хвърлила око на мъж с положение и богатство.

Стигна до колоната миг след като тя бе минала зад нея и вече не се виждаше никъде.

— Проклет да съм — промърмори Джим и се огледа. Беше много добър в наблюдението на хора сред тълпа, дори на оживен пазар в голям град. Но в момента като че ли беше срещнал равностоен противник. Жената май дори беше по-добра от него.

3. ЗАГАДКИ

Вечерята мина празнично.

По покана на Тал Хокинс Хал и Филип вечеряха в „Речната къща“, ресторант, разположен в един от богатите квартали в града. Бе наречен на първоначалното заведение, което Хокинс бе отворил в град Оласко преди години, и се радваше на същия успех и добро име като него. Храната бе великолепна, най-важните особи в Кралството идваха да вечерят тук, и тъй като не беше пивница или хан, трапезарията не беше пълна с пътници, търговци и чужденци. С други думи, заведението допаднаше на най-елитарните и снобски кръгове в Ролдем.

За изненада на Хал, лецителят бе пристигнал преди вечерята и бе приложил впечатляваща магия, за да изцери натъртването в слабините, и Хал вече започваше да съжалява, че не се бе съгласил на еднократното отлагане на двубоя. Тай го интригуваше, макар той все още да беше напълно сигурен, че изпитва неприязън към него след начина, по който бе погледнал принцесата. Хал се въвличаше в обичайното състояние на младежка ревност заради момиче, с което дори не беше говорил, въпреки че бракът му с лейди Бетани от Карс бе предрешен.

Джим се държа като домакин на вечерята, макар поканата да беше дошла от Тал. В началото Хал и Филип бяха малко изненадани, но след като пристигна първото блюдо с виното, всички въпроси по това кой е отправил поканата бяха изоставени. За Хал и Филип това беше най-хубавата вечеря, която бяха опитвали.

Някъде по средата Хал каза:

— Чувствам се сит до пръсване, милорд Хокинс, и все пак нямам търпение да видя каква е следващата ви кулинарна изненада.

— Не „милорд“, просто Тал.

Джим се усмихна.

— Нашият домакин е скромен. Той е дворецов барон в Кралството, макар по принцип да пребивава в Оласко, и има

изключителни заслуги към Ролдем.

Независимо херцогство вече от години, Оласко се беше превърнало в част от кралство Ролдем в резултат на споразумение след свалянето на последния независим херцог. Тал беше изиграл главна роля за това и по тази причина имаше висока репутация в Ролдем. Все още пребиваваше в Оласко, но държеше квартира в „Речната къща“.

— Все пак — отвърна Тал — боя се, че заслугите ми... — погледна Джим — не са достатъчно значителни, за да заслужавам тази почетна титла. — Всъщност и двамата знаеха, че първоначалната роля, играна от Тал, на скромен благородник от Кралството, е заблуда. Тал бе от едно племе в планините Високата твърдина, които очертаваха границата на Оласко на запад, и беше един от малцината оцелели от жестока война, водена срещу народа му. Съдбата и обстоятелствата, както и невидимата ръка на Конклава на сенките, го бяха повели по света и му бяха спечелили слава и богатство, но на горчива цена. Накрая каза: — Само Тал е достатъчно.

— Къде се научи на фехтовка? — обърна се Тай към Хал. — Не очаквах такова умение от човек от... — Замълча, за да подбере думите си по-внимателно. Далечния бряг все едно представляваше друг свят за живеещите около Кралско море.

Хал се ухили.

— Провинциалния Запад ли?

Майстор фехтовчик Филип сви рамене.

— Че е провинция, провинция е, но съм обучил няколко младежи, които нямаше да посрамят херцогство Крудий, ако бяха дошли вместо него.

— Не всичко при нас е тежки мечове и кръгли щитове — каза Хал. — Фамилната ни традиция е да се обучаваме в различни видове оръжия. Далечния бряг е силно залесен, с малко места за битки на открито, тъй че се обучаваме, за да защитим домовете си.

— Така е — каза Тал. — Знам от опит, че теренът е критично важен и тези, които не знаят как да се бият там, където се озоват, са в неизгодно положение.

Мислеше за отечеството си и колко различно беше воюването там в сравнение с по-цивилизованите области на Източните кралства, където имаше пътища и реки, по които да се прехвърлят войски и снабдяване.

— Имаме много добри стрелци — каза Хал. — Крепостници, както и свободни селяни, повечето от които са опитни ловци с дългия лък.

Тал се усмихна и Филип попита:

— Добър ли сте с лъка?

Талвин поклати глава, но вместо него отговори Джим:

— Може да свали ездач от седлото от сто разтега.

Очите на Тал се присвиха. Тази история беше известна само на малцина и до този момент щеше да е заложил всяка златна монета, която имаше, че Джим Фурията изобщо не е чувал как беше свалил наемника с прозвище Гарвана.

След като помълча малко, Тал каза:

— Можех някога, но се боя, че с възрастта уменията ми са отслабнали.

Майстор фехтовач Филип изведнъж се оживи.

— Знаете ли, като стана дума за ездачи... Този нов вид лък, кешийски модел, двойно извит и от рог вместо дърво. Виждали ли сте го?

Джим улови погледа на Тал и Хокинс каза:

— Да, но може би ще е по-добре да обсъдим стрелбата с лък друг път, майсторе. — Беше забелязал, че и последният от останалите вечерящи е напуснал. — Сами сме, Джим.

— Слугите?

— Всички са с мен от години и са благонадеждни. Ако Ролдем или Кеш има агент в персонала ми, значи Пъг ми е пратил магьосници, които не могат да си вършат работата.

— Добре. — Джим се обърна първо към Хал, после към Тал, и каза: — Потърсих ви, за да ви предам предупреждения, и на двамата.

— Какво? — попита младият лорд от Запада. Беше под влияние на повечкото вино, но не съвсем пиян.

Джим вдигна ръка да го накара да замълчи.

— По указания от принца на Кондор до баща ви беше изпратен призив за военен сбор на Запада.

Щом чу това, Филип почти скочи от стола си.

— Трябва да се върна в Крудий веднага!

— Моля, седнете — каза Джим. — Не можете да намерите кораб, който да ви закара до Саладор до заранта, тъй че поостанете още

малко.

— Защо е сборът? — попита Тал. — Не бих и помислил, че Западът е изложен на някакъв голям риск.

— Принцът, по указание на краля, проявява предпазливост. Всички сили в Запада — Принцовите владения, Южните граници, Ябон и Крудий — трябва да проведат сбор. — Джим се отпусна в стола си, видимо притеснен. — Безпокои ни това, което не знаем. — Погледна Хокинс и добави: — Нашите западни приятели вероятно не са много в течение за слуховете от Имперския кешийски двор.

— Подозирам, че не говорите за дамските моди — каза Хал. — Според това, което чувам, те не носят достатъчно облекло, за да се притесняват за такова нещо. — Забеляза, че опитът му за хумор пропадна, и каза: „Извинете“, за явна насмешка на Тай.

Тал поклати глава.

— Знам само, че има нарастващ разкол в управляващото тяло, Галерията на лордовете и майсторите, между някои от Истинската кръв, особено между Майсторите на колесници и някои пълководци от Вътрешния легион.

— Доколкото знам история, само преди двайсет години онзи съюз едва не хвърли Империята в гражданска война — каза Филип.

Джим помълча малко, преди да отвърне:

— Правилно. Тал, за какво още се клюкарства из коридорите на властта? — Не беше сигурен колко знае всеки от двамата (и беше убеден, че двете момчета са в пълно неведение) за истинското естество на събитията, за които говореше Филип. Зъл чародей на име Лесо Варен беше обсебил тялото на стария император и почти бе унищожил сърцевината на Империята. Общоизвестната версия беше, че Пъг и други членове на Академията на магьосниците в Звезден пристан са ликвидирали зъл заклинател, опитал се да унищожи владетелската фамилия.

Тал продължи:

— Повечето от това, което чуваме, изглежда, е обичайната кешийска политика. Пратениците в двора на Ролдем са в голяма степен онова, което човек би очаквал. Хора от Истинската кръв с връзки с Имперската фамилия, неоспоримо верни на императора, тъй че каквото чуваме на вечеря е до голяма степен онова, което човек би очаквал от въпросните особи. — Погледна Джим. — Император

Сезиоти се чувства задължен към Пъг и Конклава, а гледа и много по-благосклонно на Кралството заради помощта, която спаси фамилията му от Лесо Варен.

— Така е — каза Джим. — Само че не толкова много в Галерията на лордовете и майсторите изпитват същото като имперската фамилия. Не забравяйте, минаха над двайсет години, откакто Сезиоти взе трона, и макар брат му Дангаи все още да командва Вътрешните легиони, извън имперските среди има много от Истинската кръв, които се стремят да разширят властта си.

— Но война с Кралството? — попита Хал. — Нелогично е.

— На повърхността — отвърна Джим. — Но две неща ме глождят. — Вдигна пръст. — Един общ враг потушава вътрешния конфликт и макар императорът и брат му да се чувстват задължени към Кралството заради отдавна отминали събития, имали сме не малко кръвопролития по границата, особено в Долината на сънищата, които да надделеят над тези по-приятни спомени. — Вдигна втори пръст. — Те надушват слабост. Кралството никога не е било по-уязвимо.

Тал отрони дълга въздишка.

— Кралят.

— Да, кралят. Грегъри е слаб. И макар баща му Патрик да не беше такъв, той беше неблагоприятен. Позволи си с този негов добре известен нрав да нанесе обида на Кеш по не един повод. Тъй че от много години ни липсва разумен владетел. Едуард е чудесен администратор, но Западът беше почти забравен за едно поколение и... — Отпусна се на стола си.

— Какво? — попита Хал, вече сериозно разтревожен. — Не очакваш Кеш да нападне Крудий, нали?

— Трябва да се подготвим за всякакви вероятности — каза Джим.

Хал изведнъж стана съсредоточен, всякаква следа от пианство изчезна.

— Сборът ще бъде задържан на място и никакви отряди няма да се пращат на изток, докато Крондор не бъде застрашен. Ако бъдем нападнати, Ябон ще отвърне на призива ни за подкрепления и силите на Крудий ще бъдат пратени към Ябон. Кеш биха постъпили глупаво, ако отплават от Елариал и нападнат Тулан или Карс.

— Разсъждавате добре като военен, млади Хенри — отвърна Джим. — Но логиката във войната често диктува да знаеш неща, които врагът ти не знае.

— Трябва да сме подготвени — каза Филип намръщено. Беше стигнал до предела на разбирането. Можеше да е чудесен войник и приличен тактик, но сложната стратегия беше извън сферата му на компетентност.

— Какво ви кара да мислите, че Кеш би могъл да удари Запада? — попита Тал.

Джим заподбира думите си внимателно, тъй като едва шепа хора разбираха истинската му роля в делата на Кралството.

— Имам основания да вярвам, че в Юга са в ход големи мобилизации на сили, включително гарнизони в Кешийската конфедерация. — Конфедерацията представляваше голям район племенни земи, градове държави и хлабави съюзи, над които Кеш господстваше от столетия, макар така и да не бяха напълно усмирени.

— Могат ли да изтеглят силите си от гарнизоните в Конфедерацията?

— По принцип не — отвърна Джим, но по лицето му за миг пробяга загриженост.

— Държавите от Конфедерацията са постоянно в едно от двете състояния: открит бунт срещу Империята или подготовка за следващия бунт. Онези легиони са жизненоважни за стабилността на южната третина от империята. Без тях Конфедератите биха помели севера и окупирали колкото е възможно повече имперска земя.

Тай погледна баща си, след което попита Джим:

— Защо? В смисъл, ако империята изтегли силите си от Конфедерацията, няма ли хората в Конфедерацията просто... да ги оставят да си отидат?

Джим се усмихна.

— Не сте учили много кешийската история, а? — Отново стана сериозен. — Ако минете през този район, Тай, ще се озовете в една злочеста земя.

Оформи кръг с дланите си, с палците нагоре и на половин педя един от друг.

— Представете си, че това е Конфедерацията. На върха на кръга са разположени две планински вериги, които оформят Кешийския

пояс: западната, по-дълга половина е наречена Колана. — Размърда десния си палец. — По-късата, източна половина, е Токата. — Размърда левия палец. — На север от Пояса има две градчета, Лонг Пойнт и Телеман. И двата не са същински градове, по-скоро големи гарнизони с цивилни, които ги обслужват. Колкото до равнините, те са почти неизползваеми: бедна почва и малко вода, освен когато е сезонът на бурите и всичко за месец е три стъпки вода.

— Накратко, хората, обитаващи Конфедерацията, биха предпочели да живеят, където и да е по света, но не и на собствената си земя — продължи той. — Но, и тук можете да видите извратената човешка природа в пълната ѝ сила: те са готови с охота да се избиват взаимно за това кой на кое жалко парче земя да клекне. Има едно градче, на един скалист полуостров, наречено Брияне, дом за брианските морски разбойници. Имперската хазна им плаща щедро, за да не строят кораби и да не превозват хора на север от Конфедерацията. И много мразят всички там долу, особено конниците ашунта. Но единственото, което задържа планинските хора да не избиват хората в равнините, а хората в равнините да не избиват блатните разбойници и всички да не избиват пустинните хора, е всеобщата им омраза към империята. Точно това ги обединява.

Джим зарея поглед в далечината, докато премисляше.

— Не. Изобщо не бих могъл да си представя как Кеш би опразнил южните си гарнизони заради война на север. И все пак...

— Кралят няма ли агенти в Кеш? — попита Хал.

Джим го погледна бегло.

— Има, според слуховете. — Сви рамене. — Но сведенията са оскъдни и неблагоприятни.

— Е, добре — каза Хал. — Просто ще трябва да сме готови за това, което може да ни поднесе Кеш. — Не прозвуча като младеж, демонстриращ фалшива храброст. По-скоро като разсъдлив бъдещ водач.

Джим го изгледа за миг, след което въздъхна.

— Става късно и скоро трябва да си лягам. Утре ме чака пълен ден с дипломатически глупости, които трябва да изтърпя преди празненството. — Всички станаха, а Джим се обърна към Хал. — Виж, може ли да те помоля нещо?

— Сър?

— Не се връщай в университета тази нощ. При толкова късен час и при това усещане за беда, витаещо във въздуха, ще спя по-леко, ако знам, че си в безопасност. Може да си далечен роднина на негово величество, но все пак си родственик и ще се чувствам лично отговорен, ако те сполети нещо неприятно, докато съм в този град.

— Имаме допълнителни стаи за редките случаи, когато някой гост не може безопасно да се върне у дома — каза Тал. — Завивките са чисти. Тай, заведи двамата ни гости до стаите им.

— Можеш да отидеш в университета сутринта — каза Джим. — Трябва да изглеждаш възможно най-добре утре вечер. — Обърна се към Филип. — Чувствайте се свободен да се върнете утре при херцога си, майсторе. Докато се решат някои проблеми тук в Ролдем, ще се погрижа лично за благополучието на младия лорд Хенри. Бъдете уверен в това и моля уведомете баща му, че е така.

— Да, сър. Лека нощ, господа — каза майстор фехтовач Филип.

Тай поведе двамата гости нагоре по стълбището. След като се отдалечиха достатъчно, Тал попита:

— Какво всъщност става там долу, Джим?

Макар и да не бяха близки, двамата се познаваха достатъчно добре и Тал знаеше, че Джим е много високопоставен в кралския двор, много по-важна особа, отколкото издаваше рангът му. Знаеше също, че Джим ръководи разузнавателната служба на краля. И всеки от двамата знаеше, че другият е служил в миналото на Конклава.

— Не знам, Тал, и това е самата истина, в името на боговете. Притеснява ме, че всичките ми съобщения северно от Пояса са рутинни: всичко в самата империя е спокойно. Но всичките ми агенти южно от Пояса са замлъкнали.

— Замлъкнали?

— Не съм получавал нито едно съобщение от никого в Конфедерацията от три месеца. Двамата, които изпратих да видят защо, все още не са се върнали, нито съобщават нещо.

— Вече разбирам тревогата ти.

— Става нещо там долу, а от имперския двор идват странни донесения. В Галерията на лордовете и майсторите има една фракция, която почти открито призовава за война срещу кралствата.

— Кралствата ли?

— Ролдем, както и Островите.

— Луди ли са? Флотата на Ролдем около Островите ще помете всеки имперски кораб от океана. Квеганците пък с радост ще се възползват от повода да оплячкосат Дърбин и Елариал.

— Не са луди. — Джим се потупа замислено по бузата. — Но е вярно, че това изглежда нелогично.

— Какво още? — попита Тал.

— Нищо не ти убягва, нали?

— От малък съм си наблюдателен, а и Конклавът ме подложи на доста сурово обучение. — Тал добави с усмивка: — Защо според теб приемам толкова малко покани за игра на карти? — После лицето му отново стана сериозно. — Прикри го добре, но има нещо, което не каза на младия лорд Хенри.

— Принцът е притеснен какво би могло да стане, ако на Крудий се заповяда да подкрепи Крондор. Армията е много малка — най-малката в Запада, а има много територия да се брани.

— Да се брани? — Тал присви очи. — Ако атаката е срещу Крондор, не очакваш едновременно нападение и над Далечния бряг, нали?

— Не от Кеш.

— Тогава от кого?

Джим поклати глава.

— Достатъчно е да кажем, че принцът не е оптимист за съседите на Крудий.

За миг Тал се обърка.

— Свободните градове? — След това изведнъж го осени. — *Елфите?*

— Звездните елфи в частност. Имали сме дълги и мирни отношения с тези в Елвандар, но новодошлите... — Джим се смълча. След дълга пауза продължи: — Не знам какво да ти кажа. Не са извършили никакъв враждебен акт, но са резервирани и от време на време получаваме съобщения за изчезнали хора покрай границата. Сигнали са до някакво разбирателство с джуджетата южно от тях, но доколкото разбирам, приятелство едва ли е точната дума. Броят им е неизвестен, а неизвестното много ме изнервя.

— Какво чуваш от Пъг?

— Нищо — отвърна Джим. — И да е чул Конклавът слухове за война, не ги споделят с мен. Освен това Пъг отдавна е заявил, че

никога повече няма да се намеси в проблеми, свързани с държавен конфликт.

Талвин помълча, докато премисляше думите му.

— Може и да се намеси, ако една такава война ни отслаби достатъчно, за да не можем да устоим на друго нападение... като дасатите.

И двамата замълчаха. Цял един свят, Келеуан, беше унищожен в една едва отблъсната атака от могъщи сили от друга плоскост на реалността. И за повече от десет години всички членове на Конклава, активни или не, бяха помолени да се вслушват за всякакви вести за демонска активност.

— Може би трябва да си позволя да му напомня за това? — каза Джим.

— Може би — съгласи се Тал. — Чудя се какво ли замисля напоследък?

Пъг огледа пещерата. Магнус държеше ръката си вдигната високо и с магия бе сътворил ярка светлина, която движеше из залата като фенер.

— Много сме закъснели — рече той.

— Да — каза Амиранта. — Случилото се тук е било преди повече от година.

Спътникът на Амиранта, старият воин Брандос, коленичи и изохка.

— Ох! Остарявам. — Загледа се в камъните около останките от дървена маса. — Магия се е вихрила тук, да.

Пъг погледна Господаря на демоните и попита:

— Какво се е случило според теб?

Амиранта, чародей от Сатумбрия, се замисли. Беше се облякъл по-просто, отколкото при първата си среща с Пъг. Все още бе достатъчно суетен, за да подрязва брадата си ежедневно и да се грижи вълнистата му тъмна коса да е сресана, но пищният му халат със златно и сребърно взе лежеше в дрешник в стария замък на Острова на чародея, който служеше като щаб за Конклава на сенките. За разлика от маскарада, който бе разигравал, за да обърка местни благородници и да ги убеди да му плащат в злато, за да прогонва

демоните, които сам той е призовал, работата му с Конклава бе включвала истински риск и пътувания при тежки условия. Сега носеше проста туника, панталони и протрити кожени ботуши.

След като помисли малко, Амиранта отвърна:

— Смятам, че обектът на търсенето ни е извършил последното си призоваване тук. — Посочи един отдалечен ъгъл на залата, а Магнус извърна ръката си натам и хвърли светлина над него.

Високият белокос магьосник, единственото оцеляло дете на Пъг, се приближи, докато не видяха ясно онова, което бе забелязал Амиранта. На по-светлия фон на скалата се очертаваше присвита фигура на мъж. Брандос прокара длан по повърхността на пещерната стена.

— Все едно е станал на прах и се е втрил в самата скала.

Старият боец беше прекарал с Амиранта почти целия си живот, още от момче, когато чародейт го беше взел под опеката си. Вече изглеждаше по-стар от наставника си. Обърна се към Пъг и другите.

— Виждал съм това преди, но не мога да си спомня къде.

— Аз помня — каза Амиранта. — Преди години, когато ти беше още дете. Случи се на едно от най-първите призовавания, в които участва, спомняш ли си? — Когато се разбра, че Брандос не може да си спомни, го подсети: — Котката?

— О! — Брандос бавно го осени. — Да, котката!

— Когато Брандос беше дете и дойде да живее с мен — заговори Амиранта, — помислих, че ако вода със себе си момче, ще съм по-убедителен, като ида да отърва някой град или село от демон. В края на краищата що за шарлатан ще е толкова грижовен към едно дете?

— Такъв като теб — подхвърли Брандос с усмивка.

— Котката? — напомни Пъг.

— Да, котката. Дълга история, но важното е, че приятелят ми, когато беше момче, прекъсна едно от призоваванията ми в най-лошия възможен момент. Дразнеше една котка, която държахме в къщата, и тя избяга в стаята ми... е, вместо кроткото същество, което очаквах, се появи един, какъвто не бях виждал никога, нито преди, нито след това. Огромно крилато чудовище, което бълваше огън с невероятна горещина.

— За малко да изгори цялата къща — добави Брандос. Пъг и Магнус усетиха, че историята е разказвана достатъчно пъти, за да се

превърне в едно от онези събития в семейната памет, които са ценени колкото заради възмуцението и ужаса, които са причинили, толкова и заради забавната им страна.

— За нещастие на котката, но за мое щастие, вниманието на съществото бе привлечено от движението ѝ. Аз бях неподвижен, в разгара на призоваването, но котката тичаше и спря само колкото да изсъска на демона. Той я оправи набързо, а аз успях да го прогоня в демонското селение, но не и преди да пламне доста голям пожар в покоите ми, както каза Брандос. Когато на другия ден се върнахме да видим какво е оцеляло, очертанятията на котката можеше ясно да се видят на стената, както виждате и тук.

— Друга злополука ли? — каза Пъг и свъси вежди. — Или друг опит на онези зад Демонската война да унищожат всеки, който би могъл да им се противопостави?

Амиранта огледа пещерата и отвърна:

— Можем само да предполагаме.

Безсилие обзе Пъг. От появата на демонски нахлувания в Мидкемия и особено след събитията преди няколко години в изоставената кешийска крепост над Долината на изгубените се беше затруднявал непрекъснато в усилието си да разбере какво застрашава неговия свят. Нещо нечувано ставаше в демонското селение, което Пъг и приятелите му наричаха Петия кръг, и макар доказателствата за този катаклизъм и потенциалната опасност от него за Мидкемия да бяха оскъдни и редки, Пъг знаеше, че и след унищожението на демонския крал Дахун при опита му да навлезе в този свят все още са под угроза.

Всъщност темата за разговор с чародея, която се подновяваше редовно, беше какво е могло да накара един могъщ демонски властелин да избяга от онова селение в това. Не да дойде начело на армия, както се беше случвало в миналото, за да завладее и унищожи, а да се промъкне предрешен като човешко същество и да потърси безопасно място, където да се скрие.

Да се скрие от какво?

Това винаги беше въпросът, който оставаше открит.

Пъг огледа за последен път пещерата и каза:

— Магнус?

Разбрал желанието на баща си, по-младият магьосник махна на другите да се съберат около него и след миг всички се озоваха отново в

голямото преддверие на Острова на чародея.

Беше ранно утро и времето все още беше студено и влажно.

— Мислил ли си изобщо някога да преизградиш онази хубава вила? — подхвърли небрежно Брандос.

Пъг го изглежда рязко. Просторното му имение, което беше подслонявало училището му по магия, се беше оказало сцената на най-тежкото му поражение от онези, които се бяха опитали да унищожат Конклава, и му беше струвало живота на жена му, на другия му син, на снаха му, както и на над двайсетина ученици. Овъглените греди и останалите на местата си камъни бързо бяха обрасли с диви лози и трева. След не много години щеше да е трудно за някой, озовал се тук, да разпознае в руините гордия някога дом на една процъфтяваща общност.

Без повече думи Пъг се обърна и се отдалечи, за да поговори с Джейсън, магьосника, действащ като управител на замъка, човека, който отговаряше за укрепителните съоръжения и за живеещите в него, докато Пъг и Магнус отсъстваха.

Брандос погледна Магнус и той сви леко рамене. Макар да разбираше причината, поради която баща му бе изоставил вилата, белокосият магьосник не споделяше решението му. Отначало беше просто въпрос на целесъобразност, в случай че враговете ги шпионираха. Да се създаде впечатлението, че Конклавът е унищожен и че са останали само няколко бегълци, потърсили безопасно убежище в стария замък на скалите с изглед към Горчиво море. Нещо, което не беше далече от истината, поне според Брандос.

Но Конклавът беше устоял. Разраснал се беше дори, макар и да се беше пръснал по целия свят, с ядра за проучвания и обучение, разположени в изолирани места, а мнозина, които работеха за организацията, го правеха в централите на власт в различни дворове и столици.

Магнус последва баща си и Амиранта се обърна към стария си спътник.

— Още ти идва отръки, нали?

— Явно — въздъхна Брандос. — Виждам съм го преди и знам, че и ти си го виждал. Разчита само на волята си и никаква радост няма в него.

Амиранта помълча и огледа наоколо.

— Може ли изобщо да има някаква радост тук?

Двамата мъже вече знаеха отговора. Бяха вечеряли тук с други от Конклава много пъти, с топлия огън в камината, бърбрили си бяха за какво ли не, но в тези събирания нито веднъж не бе имало и намек за нещо празнично. Когато се родеше дете, ставаше някъде другаде. Дойдеха ли големите празници като Зимния ден или Средилетие, Празника на сеитбата или Жътвеното празненство, обикновено биваха пренебрегвани, освен някое споменаване мимоходом.

От всички в Конклава само шепа хора пребиваваха постоянно в замъка. Сред тях бяха Амиранта, Брандос и жената на Брандос, Саманта. Джейсън, управителят на замъка, Роуз, неговата жена, самата тя също магьосничка, и един много млад чирак, Малок. И, разбира се, Пъг и Магнус. Винаги имаше по един-двама, които идваха и си заминаваха, но тези осмината съставяха цялото домакинство на замъка.

— Много неща сме видели тук — каза Брандос. — Но нещата не опират само до един мъж, комуто е трудно да продължи след смъртта на жена си и сина си.

Амиранта махна на Брандос да го последва нагоре по стъпалата до заделената за него стая в кулата. Минаха покрай вратата на жилището на Брандос и Саманта и старият боец се отби за малко, за да остави меча и щита си и да си смени ризата. След това последва приемния си баща до най-горната стая.

— Можем да се върнем в Гашен Тор — каза Брандос. — На Саманта ѝ липсват жените от селото.

Селото се наричаше Талумба и беше разположено на два дни път източно от град Махарта, сегашната столица на кралството Мубоя. Амиранта си помисли разсеяно как ли я кара Каспар от Оласко. Беше първият министър на махараджата на Мубоя и се беше върнал да служи на своя лорд и господар, след като бяха приключили онази работа с демонската порта преди пет години.

— Не — отвърна той. — Но вземи Саманта и идете на гости. Мисля, че ще е добре и за двама ви.

— А ти? — попита Брандос, взрян в лицето на приемния си баща за някакъв признак за отчаяние или тъга. Преобладаващото настроение в това място беше меланхолично, а чародейт вече беше човек податлив на мрачни размисли при всеки дребен повод.

— Всъщност Гуламендис ме покани да му гостувам в Е'бар.

Гуламендис също беше Господар на демони, един от таредел, или Звездните елфи, и двамата с Амиранта се бяха сприятелили, поне доколкото можеше да се сприятели човек с онези високомерни същества. Близостта им произтичаше от жадното любопитство на двамата към всички демонски неща и Гуламендис беше пребивавал тук близо година, преди да се върне в града, построен в планината Сивите кули от народа му.

— Е, поздрави го от мен — каза Брандос. — А как да стигнем до Гашен Тор? Имаш ли някой от онези глобуси, или ще е дългото пътуване по море?

— Ще помоля Джейсън да ти заеме един, ако има.

— Може да откаже — отвърна Брандос. — Изглежда, се чупят и никой от майсторите, дори от цуранско потекло в Ламът, не знае как да ги поправи или да направи нови.

Амиранта се намръщи.

— Надявах се, че след всичките тези години Пъг се е погрижил за това.

Глас откъм вратата му отвърна:

— Много неща знам, Амиранта, но не знам всичко.

Брандос — не беше чул стъпките на магьосника по стълбището — се обърна.

— Не беше от неуважение, Пъг.

— Знам. Подслушах малко. Значи се каниш да гостуваш на елфите в Е'бар?

— Крайно време е — каза Амиранта, махна на Пъг да се настани на стола до малкото писалище, а той седна на леглото.

— Малко сме в задънена улица. Не съм напълно сигурен какво точно търсиш, но всяко късче информация, което носят агентите ти, ни вкарва в задънена улица.

— И то много задънена най-често — каза Брандос. Видя, че опитът му за шега пропадна, и добави: — Ще ида да кажа на Саманта да стегне багажа и ще поговорим за гостуване у дома.

— Помоли Магнус да ви пренесе и уредете сигнал да ви върне. Прав си за цуранските глобуси: много малко са ни останали, а ни трябват за по-належащи нужди.

— Разбирам. Благодаря, че ни заемаш Магнус — каза Брандос и ги остави.

Амиранта се загледа след него. После се обърна към мага.

— Пъг, не твърдя, че те познавам добре, но минаха вече пет години. И знам как изглежда един обсебен човек. Дори споделям чувството ти на тревога от това, което сме открили до този момент, но долавям в теб някаква настойчивост, която сякаш не е породена от онова, което знаем. Какво не ми казваш?

Лицето на Пъг беше застинало, очите му се бяха втренчили в чародея.

— Идва време, скоро, когато ще ти кажа неща, които изобщо не би искал да чуеш. — После стана, обърна се и излезе.

Амиранта остана сам. Имаше гадното усещане, че казаното току-що от Пъг със сигурност е вярно.

4. ПЪТУВАНЕ

Амиранта беше изумен.

Беше се оказал неподготвен за великолепието на града на Звездните елфи, Е'бар. Макар да бяха минали не повече от три години, откакто бе издигнат, градът не беше нито недовършен, нито грубо изваян, а показваше изящество и красота, далеч надминаващи дори най-внушителните постижения в Риланон, Града на скъпоценностите, столица на Островното кралство, или Горния град в града Кеш, дом на Имперската фамилия и Истинската кръв.

Тук ги нямаше масивните сгради от камък и дърво на хората. Камъкът тук беше изваян по начин, далеч надвишаващ способностите на който и да било смъртен каменоделец. Амиранта смътно проумя идеята: геоманти бяха привели камъка в течно състояние и след това го бяха изваяли. Човешки геоманти се срещаха рядко, макар и да съществуваха, но изделията им бяха груби в сравнение с това, което виждаше пред себе си.

Цялата крепостна стена около града изглеждаше цяла, сътворена сякаш от един-единствен камък с планински размери. Портите на север и юг, както и по-малките портали на изток и запад, все едно бяха израснали в самата стена, докато се беше оформяла, и чародеят си помисли, че това може би не е далече от истината. Дори самите врати бяха от камък, макар да не беше по силите му дори да предположи как са измислени така, че да се въртят на невидимите си панти. Дори фоновата тръпка на магия, която усещаше, когато Пъг или Магнус прилагаша силата си, липсваше. В това място се долавяше нещо много по-отвъдно, нещо, което беше изпитвал по много по-смуцаващ начин, когато си имаше работа с определени демони. Дори това би го изумило, но то беше просто една от милионите подробности, които се домогваха да завладеят мислите му.

Навсякъде имаше цвят, дискретен, но ярко открийм. Стълбове в бледо пясъчно и розово, оградено с бяло или сребристо, се издигаха и

крепяха изящни сводове над улиците. Дори улиците бяха павирани с редуващи се карета светла охра и сиво, с леко пурпурно помежду им. Завесите на прозорците бяха от най-фина коприна, многопластови, за да затулят нежелани погледи, но в същото време да пропускат дневната светлина вътре. И златото! Навсякъде под слънчевата светлина блестеше злато, украсило пилоните, на които се вееха ярки знамена и флагове. Злато красеше врати и прозорци и очертаваше ръбовете на покриви. Беше изумително.

— Зяпнал съм като последния глупак, нали? — попита той домакина си.

Гуламендис, Господарят на демоните от таредел, се усмихна.

— Не един гост на Е'бар изглежда като теб сега. Ще привикнеш. — Озърна се да се увери, че никой не ги подслушва, и добави: — Честно казано, ние сме суетен народ. И подозирам, че моите хора изглеждат по същия начин, когато посетят Елвандар.

— Много ли от вас пътуват дотам, за да отдадат почит на кралицата?

— Повече, отколкото би искал лорд-регентът. — Замълча неловко. — Хайде, ела първо да похапнем. Ще направиш посещението си на вежливост при лорд-регента по-късно: преди това трябва да поговорим за много неща.

Тонът на елфа беше почти небрежен, но Амиранта беше прекарал достатъчно време с Гуламендис, за да разбере, че домакинът му е обезпокоен и че много неща ще е по-добре да не се обсъждат на открито. Амаранта беше пристигнал при източния портал и не го бяха пуснали да стъпи в Е'бар, докато Гуламендис не дойде, за да го придружи. Чародеят имаше силното чувство, че ако домакинът му не се беше появил, щеше да му е трудно да си тръгне в мир. Двамата стражи приличаха на корави опитни бойци, не като градската стража или полиция, каквито човек виждаше обикновено при портите на човешки град.

Наблизо се чу бебешки плач, после успокояващият глас на майката.

— Бебетата са рядкост за вашия вид, нали? — каза Амиранта.

Гуламендис го погледна и повдигна вежда.

— Нима? Кой ти каза това?

— Може да съм разбрал погрешно.

— Ако мислиш за другите раси на едел, може би. Но ние, таредел, сме плодовита раса. Малко знам за далечните ни родственици, но ние се радваме на децата си.

Амиранта имаше чувството, че се е натъкнал на нещо важно, но не можеше да го определи точно. Реши да изчака първата възможност да поговори с Пъг, който знаеше за елфите повече от всеки друг жив човек.

Стигнаха до жилището на Гуламендис и елфът покани госта си да влезе.

Чародеят беше живял в много лоши жилища, но бе очаквал малко повече след изобилието и великолепието, което бе видял навсякъде в този град. Стените бяха голи, без никаква украса, а малкото мебелировка беше проста: легло, маса, стол, който Гуламендис предложи на госта си, докато самият той седна на леглото, и два скрина. Единственото друго нещо, което привлече погледа му, беше малък сандък със свитъци и книги. Иначе приличаше повече на монашеско жилище, отколкото на дом на учен.

— Къде се храниш? — попита Амиранта.

— Имаме една голяма кухня на площада. Всички се редуваме да помагаме в готвенето и чистенето. Ако си избира съпруга, ще се преместя в по-голямо жилище, а дойдат ли и деца — в още по-голямо. — Домакинът се усмихна. — Малък е шансът за това, подозирам.

— Нима? — Чародеят знаеше много малко за Звездните елфи, но имаше смътното чувство, че на елфа, с когото говореше сега, не се гледа с добро око.

— От друга страна, това жилище е по-добро от последното, което ми бе отредил лорд-регентът.

Амиранта се намръщи.

— Бях настанен за седмици в една желязна клетка в двора на лорд-регента, докато брат ми проучваше този свят, като заложник за доброто му поведение.

— Доста неудобно.

Господарят на демони се изсмя горчиво и отвърна:

— Неудобно беше, да. Е, поканихме те преди години, и сега дойде. Защо?

— Добре, по същество — съгласи се Амиранта. — С Пъг издирваме всякаква приказка за демон или призоваващ демони,

откакто видяхме... — Замълча, щом Гуламендис вдигна ръка в предупреждение да не уточнява. — Видяхме някои неща. Дотук сме намерили малко полезни податки: празни колиби, изоставени домове, напуснати пещери. Или намираме следи от сблъсък и унищожение. Нито един призоваващ демони, с когото сме работили за нашите... — озърна се — приятели, не е оцелял.

Изненадан от избора на думи, Гуламендис запита:

— Оцелял?

— Някой, изглежда, преследва Господари на демони и призоваващи — каза тихо Амиранта. — И изглежда, доста демони са дошли в този свят, разбили са прегради и са убили призовалите ги.

— Значи са силни — отрони Гуламендис замислено.

— Но къде са?

Гуламендис помълча повече от минута. Накрая попита:

— Колко може да са според теб?

— Повече от дузина.

— Аха. — Погледна с усмивка човешкия си приятел. — Вече разбирам причината за гостуването ти. Пъг знае ли?

— Знае, че в този свят са се развихрили над дузина демони. Не знае значението на този факт.

— Криещи се демони. — Прозрението сякаш развесели Гуламендис. — Трудно е за възприемане, нали?

Чародеят бе принуден да се съгласи.

— Нищо такова не се е случвало преди.

— Доколкото знаем, искаш да кажеш.

Амиранта, чародеят от Сатумбрия, отрони дълга въздишка.

— Защото ако това е вярно, човек трябва да се запита колко още има, за които не знаем нищо, и...

— Защо са тук — довърши елфът.

Детето огледа земята долу. Беше изтекла седмица, откакто беше изяла майка си, и се беше хранила само три пъти оттогава. Повечето погълната енергия беше отишла, за да укрепи вече изчерпаната ѝ сила, но беше натрупала малко големина и мощ. Не се питаше как знае това, което знае: какво от него е наследила от изядените и какво е от личния

си опит. Беше ѝ все едно. Трябваше да оцелее. Само това трябваше да знае. Всичко друго беше теоретично.

Три малки същества се бяха присвили под една скална издатина, също като нея и майка ѝ преди седмица, и явно изчакваха да се стъмни с надеждата, че ще намерят по-добър подслон. Зачуди се защо не са притеснени от нощни хищници. Знаеше, че нощните хищници са още по-опасни от тези, които ловуват денем.

Това късче знание не беше нещо, което бе наследила. Това беше от опит. Имало беше жестока битка в нощта след като беше изляла майка си. Нощният ловец се беше нахвърлил върху нея изневиделица. Само една малка грешка от негова страна я беше спасила, защото вместо да откъсне врата ѝ, ловецът я беше захапал за рамото. Беше използвала този кратък миг, за да се пресегне с лявата си ръка и да използва ефикасно ноктите си. Беше го принудила да освободи захапката си, след това се беше извъртяла, докато дърпаше главата му назад, и накрая нейните зъби разпраха неговото гърло.

Беше спечелила от него много знание как да ловува в тези планини. И способността ѝ да вижда нощем вече бе изключителна. Беше използвала изгодно новите си способности, но въпреки това плячката бе оскъдна. Сега гледаше долу за възможен пир.

Зависи колко способни да се защитят щяха да са тези трите. Беше научила, с риск да загуби живота си, че съществува пропаст между знание и опит. С поглъщането на знанието на Архивиста беше научила много повече, отколкото някой сред нейния Народ трябваше да знае, но колкото до опита, все още беше дете. Детето, както мислеше за себе си.

Но макар да ѝ липсваше опит, притежаваше хитрост. Беше сигурна, че може да овладее тези трима жалки бегълци, ако планира... Да планира? До този момент беше съществувала най-вече в мига, със смътното съзнание, че трябва да се движи на изток, за да избяга от настъпващия мрак. Искаше ѝ се да може да залови летец, защото ако изядеше летец, можеше да спечели благословения дар на полета. Същността ѝ все още се оформяше, а с полета щеше да може да ловува по-добре, да се движи по-бързо, да оглежда по-ефикасно. За жалост летците бяха редки и когато ги беше виждала, бяха твърде високо, за да привлече вниманието им. Освен това беше преценила, че всеки летец,

достатъчно дързък да я нападне пряко, навярно щеше да е по-опитен и по-силен от нея.

Огледа се и видя как сенките помръкват: тъмно синкавите и лилави оттенъци преливаха в черно, а червените, жълти и оранжеви скали посивяваха пред очите ѝ. Имаше нещо, което гъделичкаше съзнанието ѝ, някакво приятно усещане, докато гледаше това иначе прозаично събитие. След малко го свърза с понятие. Приятно беше да гледа. Беше... хубаво? Да, това беше понятието. Чувстваше се по-добре, когато гледаше нещо хубаво.

Зачака.

Когато слънцето се смъкна съвсем, тримата излязоха от скривалището си. Тя мигновено разпозна халата на последния: още един Архивист. Усмихна се. Промъкна се на десетина разтега от тях, скочи върху първия, прекърши му врата, преди да е успял да реагира, а след това се завъртя бързо и разкъса гърлото на втория.

Архивистът се присви, разбрал, че е безсмислено да бяга от по-силен противник, и заотстъпва заднешком. Какво правеше — зачуди се тя. След това се усмихна.

— Мислиш, че ако гладът ме е докарал до бяс, може да започна да гълтам тези двамата, а ти да избягаш?

— Да, би било логично — отвърна Архивистът.

Тя се потупа по главата.

— Аз също знам някои неща. Изядох един от твоята каста.

Архивистът се изправи в цял ръст. Беше висок някъде колкото нея допреди няколко дни. Сега тя се извисяваше с две глави над него.

— Защо не нападаш?

Тя пристъпи решително към него.

— Кажи ми за разликата между знание и опит.

— Знанието е абстрактно — отвърна той. — Научава се от всевъзможни източници. Опитът е онова, на което се натъкваме сами, както ни го поднесе животът, и от него извличаме знание, което не може да се спечели по друг начин.

— Кое е по-добро?

— Знанието — отвърна Архивистът без колебание. — Опитът е ограничен, докато знанието може да се придобие от опита на много други същества.

— Но знание без опит... — почна тя.

Той довърши:

— ... ограничава възможността за добро приложение на това знание.

— Какво липсва?

— Трябва ти учител.

Тя се усмихна.

— Да. Ако ме учиш, ще те оставя да живееш. Нещо повече, ще ловувам за теб.

Младата женска пред него беше могъща и Архивистът осъзна, че само един отговор ще му позволи да живее повече от още няколко секунди.

— Ще те уча. Аз съм Белог.

— Аз съм Детето. Ела, яж с мен.

Архивистът не видя в това нищо странно, тъй че загълта с новия си ученик двамата слуги, които допреди няколко мига му бяха спътници. Не беше поглъщал приятел още от младостта си, но пък такъв беше обичаят на Народа в края на краищата.

Колкото и цивилизовани да се беше опитал да ги направи Дахун, в сърцевината си те бяха също като Диваците или Безумните. В същината си всички те бяха демони.

5. ДВОРЪТ

Херолдите надуха тръби.

Целият двор се обърна и се поклони, щом кралят на Ролдем влезе със съпругата си и тръгна към двата трона в отсрещния край на голямата дворцова зала.

Залата бе украсена с кралските цветове, големи знамена в прашно сиво със златна обшивка, с герба с делфина на кралския дом. Личната гвардия на краля носеше табарди в същите цветове, но останалите вечерни труфила бяха пищно гъмжило от багри.

Преди години модата на двора беше минала през фаза, която наричаха „бозава“. Приглушено сиво и черно облекло за мъжете и мрачни, тъмни цветове за женските тоалети, но за този сезон решаващите такива неща бяха постановили, че изборът ще са ярки празнични цветове. Джим се чувстваше малко непривично с яркочервена туника и жълти гамаши. Молеше се панталоните скоро да се върнат на мода. Не обичаше да го стяга.

Черните му боти бяха високи до глезените и бяха най-ценното, което носеше. Въпреки модния им вид бяха удобни и издръжливи, също толкова полезни за катерене по покриви, без да се хлъзгаш, колкото и за шляпане през каналите, тъй като можеше да се почистят с едно просто забърсване с парцал.

Джим не се беше катерил по покриви, нито беше шляпал през канали от няколко години, но някои навици трудно се забравят.

Той огледа залата.

Младият лорд Хенри стоеше до Тай Хокинс, а Талвин Хокинс разговаряше с някакъв дребен кешийски благородник. Джим си отметна наум да попита Тал за какво е поискал да говорят кешиецът. Знаеше, че почти със сигурност предстои война, и знаеше, че всеки агент на Кеш в района на Кралско море ще събира всяко късче информация, както правеха и неговите агенти, петнайсетина от които бяха в момента на този остров.

Преглътна безсилието си. За случайния наблюдател щеше да е поредният дребен благородник от Кралството, дошъл в двора на Ролдем за лична или политическа изгода, но едва ли заслужаващ нещо повече от бегъл поглед, въпреки прочутия си дядо. На този етап от кариерата си знаеше, че е познат за враговете си, които бяха много, и че изглежда прозрачен за по-малкото. Точно така искаше да е, защото докато се поддържаше тази видимост, нямаше да го сполети нищо лошо, когато се появяваше открито в двора. Опасното щеше да започне, когато изчезнеше от погледите и навлезеше в сенките.

Тръгна през тълпата, като бавно се приближаваше към трона. Вероятно щяха да го представят на краля след около час, малко преди да бъде представен шампионът на Двора на майсторите.

Погледна замислено младия Тай Хокинс, увлечен в оживен разговор с Хенри Кондуин. Далечният братовчед на краля на Островите слушаше с усмивка разказа на противника си от предния ден.

Съдбата на Островното кралство, и може би на цяла Триагия, скоро щеше да зависи от млади мъже като тях двамата, знаеше Джим. Способни младежи, незасегнати от покварата на политика и алчност.

Тай беше проблематичен, защото баща му беше кралски благородник само на име. Тази измислица бе създадена от Конклава, за да внедрят Тал като оръжие в служба на Конклава, и му осигуряваше достъп до определени кръгове в Островното кралство, също както рангът му на бивш шампион на Двора на майсторите му го осигуряваше тук в Ролдем, но Талвин Хокинс беше неохотен слуга на Конклава в най-добрия случай и никакъв слуга — в най-лошия. Все пак задържането му поне като съюзник щеше да свърши работа, стига синът му да можеше да бъде привлечен. А ако възникнеше нужда, Джим имаше нужната власт, за да превърне този фалшив благороднически сан в реален. Не че на Тал му трябваше, след като беше станал по-богат, отколкото можеше да е мечтало едно момче от планинските племена, какъвто бе Тал някога, но можеше да се окаже полезно синът му да бъде превърнат в кралски благородник някой ден. В Ролдем и двамата щяха да имат статут на шампиони на Двора на майсторите, но никой нямаше да спечели ранг. А Джим знаеше много добре, че рангът, както и привилегиите, които вървят с него, са от полза.

Вече беше ред на Хенри да разкаже нещо. Джим не се и съмняваше, че историите им са преувеличени, за да подсилят младежката им самоувереност. Стояха като петлета, с изпъчени гърди, надпреварващи се кой по-силно ще изкукурига на разсъмване. Един ден щяха да станат жестоки съперници или пък побратими и само съдбата можеше да определи кое от двете ще е.

Джим извърна очи от трона и усети как сърцето му се сви. Право към него идваше посланикът на Островното кралство в Ролдем негово превъзходителство Джон Рейвънскар. А ръка на ръката му беше положила не коя да е, а лейди Франсиезка Сорбоз.

— Милорд — каза посланикът и го изгледа скептично. — Не бях в течение, че сте в Ролдем.

Обичайно беше кралските благородници да се представят на посланика при идването си на острова.

— Моите извинения, ваше превъзходителство — каза Джим. — Неотложни работи ме принудиха да не изпълня задължението си.

— Познавате лейди Франсиезка, нали? — каза посланикът.

Едрият бюрократ, натруфен с тъмен копринен жакет, бяла надиплена туника и бял впит клин накара Джим да съжали още повече, че мъжките панталони бяха отпаднали от дворцовата мода. С този клин мъжът пред него не можеше да се оприличи на нищо друго, освен на тънкокрак пуяк.

Франсиезка, от друга страна, изглеждаше великолепно във всякакво облекло, Джим го знаеше от опит. Великолепно изглеждаше и без никакво облекло, което Джим също знаеше от опит. Бяха любовници на няколко пъти и на два пъти тя се беше опитала да го убие, по чисто професионални причини. Беше една от най-опасните агенти на краля на Ролдем и ръководеше разузнавателна служба като тази на Джим, Тайната полиция на Ролдем.

Имаше лице на десет години по-млада, факт, който ѝ даваше възможност да се предрешва като дете, когато потрѣбва. Можеше да изиграе ролята на момиче на петнайсет или по-малко, или на осемдесетгодишна старица. Имаше тънко тяло, почти момчешко, освен кръглото задниче, към което Джим винаги беше проявявал слабост, но той знаеше, че тялото ѝ е силно като острието на рапира и смъртно опасно въпреки крехката външност.

Светлоруса коса, която ставаше почти бяла на слънчева светлина, обгръщаше нежното ѝ лице. Големите сини очи се обърнаха към него и тя каза:

— Е, лорд Джеймс, оскърбена съм почти колкото посланика от това, че не ме уведомихте, че сте в града.

Носеше яркожълта рокля със зелена копринена обшивка, извезана с бели и черни перли, и многобройни златни пискюли по шлейфа, който се стелеше по пода. Като на другите дамски тоалети тази вечер, деколтето ѝ беше дълбоко, корсажът повдигнат и кръстът — стегнат. Джим се зачуди как дишат жените в тези облекла. Полата леко се разширяваше на хълбоците и отзад, с дръзка цепка отпред, до височината на коляното.

С известно задоволство Джим забеляза, че цветовете на дрехите им си прилягат, и отвърна с усмивка:

— О, милейди, предполагам, че някой ваш познат би могъл да ви е споменал, че съм в града.

— Подценявате факта колко трудно може да бъдете намерен понякога, милорд — каза тя и изпърха почти театрално с дългите си мигли, което сякаш заплени лорд Рейвънскар и ядоса Джим в еднаква степен.

Джим неволно се зачуди какво цели Франсиезка. Не ѝ беше присъщо небрежното бърборене, нито формалната вежливост, освен ако не бяха част от тактиката. Беше важна фигура в кралския двор на Ролдем, но малцина знаеха истинската ѝ роля. Беше дребна придворна дама на принцеса Стефани, по-точно нейна съветничка и почти по-голяма сестра. Със сигурност кралица Гертруде едва ли щеше да може да намери по-добра наставничка, която да покаже на младата принцеса как да засича мъже с лоши намерения из залата. Но такъв вид събития Франсиезка обикновено предпочиташе да избягва.

Това даде повод на Джим да погледне за миг към троновете. Трина синове и дъщеря, всички узрели за държавен брак. Двамата по-големи принцове, Констънтайн и Албер, носеха униформите на военния флот на Ролдем: Констънтайн бе адмирал, а по-малкият му брат — капитан. Грандпри носеше парадната униформа на армейски генерал и повечето го смятаха за най-способния командир от тримата. Някой ден брат му щеше да е крал, а Гранди, както го наричаха

мнозина, щеше да е неговият лорд-маршал. Албер пък щеше да командва флота като Велик адмирал.

Най-ценната плячка беше Констънтайн, защото съпругата му един ден щеше да стане кралица, но след него беше Стефани. Като най-младата и единствена дъщеря на краля, тя заемаше особено място в сърцето на баща си и той щеше да я омъжи много внимателно, колкото заради щастието ѝ, толкова и заради сигурността на кралството си. Никой по-низш принц на Кеш или дребен благородник от Източното кралство нямаше да я отведе на левги далече от родителите ѝ. Вероятно щеше да се омъжи за някой благородник от Ролдем, може би кралски благородник, но някой, който щеше да живее тук, близо до двореца, защото такава беше желанието на краля.

— Тези две момчета са невежи, нали? — каза Франсиезка.

— Милейди? — попита лорд Рейвънскар.

Джим се усмихна, разбрал какво точно има предвид дамата.

— Не са. Но нощта е тяхна... особено на Тай, макар че оттеглянето на Хенри заради нараняването прави нощта и негова. Нека си помечтаят за красива принцеса поне една нощ.

А Джим трябваше да признае, че принцесата е станала истинска красавица, което изненадваше мнозина. Майка ѝ беше смятана за чаровна жена на младини, но не и чак да замае главата на мъж. Беше великата херцогиня на Маладон. Северното херцогство Маладон и Семрик имаха силни връзки с Островите, но баща ѝ бе пожелал да си осигури силни връзки с Ролдем. Тъй че бракът бе уговорен. Кралят и кралицата се бяха привързали дълбоко един към друг, а и по характер добре си прилягаха като двойка.

Местоположението на Ролдем в Кралско море го правеше уникална сила. Флотата му не беше голяма колкото кешийската или на Островното кралство, но беше най-добрата. Кралският двор на Ролдем се беше погрижил за това, като бе наел най-добрите и най-изобретателни корабостроители на света. Също като флотата, армията на Ролдем беше първокласна, до последния мъж, и не отстъпваше на никоя друга, макар да беше по-малка от тези на по-могъщите съседи.

Силата на Ролдем произтичаше от историята му: кралството беше първото от наистина великите кралства на континента Триагия и изнасяше много от културата си в Островното кралство и Източните

кралства. Дори Велики Кеш, макар и по-стара държава, не стигаше до висините на изкуство и наука, до които бе достигнал Ролдем.

Да не говорим, че позицията на Ролдем се беше укрепила, когато предприе комбинирана атака срещу херцогството Оласко, за да осуети злокобните замисли на лудия некромант Лесо Варен, довело до свалянето на Каспар, херцога на Оласко. Налагането на херцог Вариан Родоски, братовчед на краля на Ролдем, бе присъединило Оласко към Ролдем като негово най-голямо херцогство. Макар Островното кралство да мърмореше недоволено за това, Джим знаеше, че това беше единственият възможен изход, който да опази мира в района. Освен това превръщаше Ролдем в по-добър съюзник за Островите в борбата, която със сигурност предстоеше.

Франсиезка се изсмя.

— Нищо лошо няма в мечтите според мен. Нали, милорд?

Лорд Рейвънскар изглеждаше напълно объркан — не разбираше за какво точно си говорят, — но се съгласи:

— Тъ... разбира се.

— Хайде, ваше превъзходителство — каза Франсиезка. — Да си вземем по чаша вино и можете да ми разкажете дворцовите клюки от Риланон.

Явно зарадван, че тя ще остане с него, лорд Рейвънскар леко се поклони на лорд Джеймс и поведе красивата жена. От ръката на Франсиезка се изхлузи зелена копринена кърпа и изпърха на пода в краката на Джим, а тя се обърна и каза:

— О, богове. Един момент, ваше превъзходителство.

И се върна да си вземе кърпата, която Джим току-що бе вдигнал. Усмихна му се и промълви тихо:

— В градската ми къща. В полунощ. Елате сам и никой да не ви види.

Джим ѝ подаде изгърваната кърпа, без да каже нищо. Загледа се след нея и се зачуди дали тази покана ще се окаже светска, или политическа. И в двата случая щеше да е интересно.

Стигна до тронове точно когато двамата състезатели се покланяха и се отдръпваха заднешком. Беше надценил положението си и го бяха представили след двамата финалисти на Двора на

майсторите, не преди тях. Пристигна точно когато херолдът обявяваше:

— Граф Мърой, пълномощен пратеник без портфейл от негово величество краля на Островите, лорд Джеймс Джеймисън, барон на Принцовия двор.

Последната титла бе причината, поради която Рейвънскар и други, служещи като постоянни посланици, изпитваха такава неприязън към Джим. Той беше овластен от краля — всъщност от дядо му, херцога на Риланон — да прави каквото намери за добре, станеше ли дума за каквато и да било политическа ситуация около Кралско море. Това право малко ги засенчваше.

Джим пристъпи напред, поклони се пред цялата кралска фамилия и изреди пожеланията си за добро здраве и дълголетие.

Кимна с усмивка, когато кралят отвърна нещо вежливо в отговор, след което се отдръпна.

Междувременно забеляза четири познати фигури, които също се приближаваха към подиума: четирима младежи, двама от които придружаваха жени. Двамата придружители не можеше да са различни. Единият беше тънък и строен, с тъмна коса и очи и с бързите движения на фехтовач. Другият беше с рижа коса, широкоплещест и приличаше на кръчмарски кавгаджия. Ухили се широко, като видя Джим.

— Джим! Не знаехме, че си тук.

Джим ги поздрави — първо дамите, които отвърнаха на искрената му усмивка. От всички хора в Ролдем, с които наистина му беше приятно да прекарва времето си, тези бяха най-приятните.

— Един момент — извини се червенокосият мъж. — Да спазим първо дворцовия протокол.

Херолдът обяви:

— Ваши величества, граф Серван и графиня Лорета.

Тъмнокосият мъж се поклони:

— Чичо, лельо. Радвам се, че ви виждам в добро здраве.

Кралят се усмихна.

— Радваме се да ви видим в двора, както винаги, племеннико.

След като се отдръпнаха, херолдът извика:

— Сър Джонатан Килару и лейди Адела.

Другите двама мъже бяха представени като „сър Тад“ и „сър Зейн“ и след като поднесоха почитанията си, групата продължи с Джим към бюфета, където раздаваха храна и напитки.

Сър Джонатан заговори тихо на ухото на съпругата си, после я целуна по бузата и се отдръпна да поговори с Джим насаме.

— Някакви вести? — попита Джим.

— Нищо — отвърна Джоми, с което име някогашният уличен главорез от далечния континент Новиндус беше познат на приятелите си. — Агентите на Конклава са точно толкова мълчаливи, колкото и твоите.

Връзката между Джим Трепалото и Конклава на сенките беше дълга, но напрегната, и често пъти тъкмо споделеното приятелство между тези двама мъже я пазеше да не изтънее още повече. Четиримата мъже бяха служили с Джим в една борба срещу демонски култ, известен като Черните шапки, и пролятата кръв ги беше сближила.

Джим се огледа, забеляза, че Серван е вперил поглед в тях, и попита:

— Как се разбираш със Серван напоследък?

Джоми се засмя.

— Той има добро сърце и в някой друг живот щяхме да сме братя. Но мисля, че никога няма да ми прости, че се ожених за сестра му.

— Изглежда съвсем щастлива.

— Би трябвало. Очакваме третото си дете.

Джим го потупа по рамото.

— Поздравления!

Серван дочу думата, видя усмивките на двамата и се извърна с тъжна усмивка. Поклати глава, сякаш се питаше мълчаливо по каква жестока съдба боговете са решили сестра му да се влюби в такъв простак.

— Трябва да оженим и ония двамата — каза Джоми и кимна към Тад и Зейн.

— Мислех, че Зейн... не беше ли сгоден?

— Почти. Но има шавливо око.

— А Тад е прекалено увлечен в задълженията си. — По лицето му за миг пробяга тъга. — Тримата сте близки на семейството... — Не

довърши мисълта си.

Джоми огледа залата, без и за миг да забравя, че някой може да го подслуша, ако не внимава.

— Знам. Говорил ли си с Пъг наскоро?

— Не, от доста време. — Джим сниши глас. — Подгонил е демони и изглежда почти обсебен от това.

Никой от двамата нямаше нужда да напомня на другия, че тъкмо демон беше убил жената на Пъг. И че тъкмо слугата на Демонския крал Дахун беше унищожил дома, в който бяха загинали най-малкият син на Пъг и жена му.

— Е, да се върнем на по-приятни неща. Защо не се уговорим да се срещнем: ти, аз, Тад и Зейн, в „Речната къща“, утре? Ако жена ти не възразява, само ние, момчетата?

— С удоволствие — отвърна Джоми. — Няма да има нищо против. Точно затова се ожених за нея: коя друга щеше да се примири с глупак като мен?

Лицето му открито издаваше дълбока благодарност за това, че я има. Обърна се към нея, увлечена в разговор с няколко дами, а тя сякаш усети погледа му, защото извърна глава и погледна право към съпруга си. Усмихна му се и с леко кривване на главата го попита безмълвно колко още ще се забави.

Джоми поклати леко глава и кимна. Обърна се отново към Джим.

— Чувства се пренебрегната. — Усмихна се широко и добави: — По-добре да се върна при нея, преди да е помислила, че заговорничим.

Широкоплещестият му приятел се запъти към жена си, а Джим си помисли: „Именно“.

Джим се присви на покрива на градската къща на лейди Франсиезка Сорбоз. От студения океански нощен въздух го боляха коленете. Определено остаряваше за действия на открито. Или поне да си играе на „Джими Ръчицата среща Нощен ястреб“.

Тази история беше фамилно наследство и му напомни, че някои от подвизите, приписвани на предтечата му, звучат някак си невероятно. Падането от покрива и задържането, без да си изкълчи раменете, докато Нощния ястреб беше изгубил равновесие и се беше пребил... Джим се огледа. Изкълчване на раменете със сигурност,

после — падане чак до каменната настилка долу, за да умре в агония. Но пък когато Джими бе извършил този легендарен подвиг, бил още момче на тринайсет или четиринайсет — никой не беше съвсем сигурен на каква възраст е привлякъл вниманието на принц Арута, — а всички знаят, че момчета имат невероятно гъвкави стави.

Готов беше да даде половината си състояние за ловкостта и гъвкавостта, която беше притежавал на двайсет и четири, да не говорим за четиринайсет. Да седне и да се плъзне надолу до стрехите, надвиснали над терасата на спалнята на Франсиезка, не беше чак толкова дръзко, но след като никой не гледаше, на Джим всъщност му беше все едно. Беше уморен и измръзнал, ставите му бяха сковани. Макар и да обичаше компанията на Франсиезка, било за наслаждение, било за работа, все пак смяташе, че да я навести незабелязан е повече усилие, отколкото може би си струва.

Смъкна се от стряхата и се спусна леко на терасата. Както беше очаквал, вратата беше оставена незаклучена. Влезе в спалнята.

Франсиезка седеше до писалищна маса, облечена в удобен на вид широк халат.

— Навреме както винаги — каза му с усмивка.

— Няма да се опиташ да ме убиеш този път значи? — Джим седна на леглото срещу нея.

Тя се обърна и му подаде голям документ.

— Този път не. За добро или лошо, изглежда, отново сме съюзници.

Джим прочете двете страници, после ги препрочете. През това време тя запази мълчание. След като приключи, той каза:

— Сигурен ли е?

— Как ти изглежда?

— Не е — каза Джим и въздъхна, донякъде с облекчение, донякъде с отегчение.

— Някои от агентите ти съобщават ли нещо такова?

— Никой от агентите ми не съобщава нищо. Всичките ми агенти на юг от Пояса са млъкнали.

— Лошо — каза тя. — Халон е единственият ми агент, който успя да измъкне нещо от онзи район.

Потупа с пръст документа, който назоваваше автора.

— Всички други също са замлъкнали.

— Хазара-хан.

— Да — кимна тя. Споменатият мъж почти със сигурност беше главата на кешийския Разузнавателен корпус.

— Лично много го харесвам, но може да е много гаден, когато реши.

Тя разкърши рамене.

— Както можем всички.

— Ако избива агентите ни, войната е сигурна. — Джим изведнъж се почувства по-стар от годините си.

Въздишката ѝ съвпадна с настроението му и за един много кратък миг нещо го жегна отвътре. Бързо го потисна. Една от малките шегички на боговете бе в това, че свършената жена в живота му бе тъкмо тази, която никога не можеше да има.

Джим отпусна рамене, върна ѝ документа, който току-що беше прочел, и попита:

— Шестстотин кораба?

— Това е по оценката на Халон, а той е един от най-добрите ми. — Франсиезка стана, прекоси стаята и седна до него. Отпусна ръката си върху неговата. — А ако това, което е чул на кейовете, е вярно, триста от тях вече са напуснали Хансуле и плават покрай Леса на изгубените. Това не е поредният дребен принц на Кеш, който е решил да си спечели име, като заграби малко земя в Долината на сънищата, Джим.

— Да, не е — отвърна той и се отпусна на леглото. Загледа се в балдахина и отново въздъхна. — Това носи всички белези на нашествие.

— Но защо Западът? — попита тя. — Кеш не е показвал никакъв интерес да си връща Квег, Свободните градове или Далечния бряг, откакто ги е изоставил.

— Не знам — отвърна Джим и я погледна. — Знаеш ли, имаш невероятно лице. Защо не помислиш, само за миг, да награбиш всичкото злато, което си скътала през годините, а аз да направя същото, и да избягаш с мен на някое малко островче, където ще можем да уседнем с доверени слуги и да си имаме няколко деца?

— Обмисляла съм го от мига, в който те срещнах, лорд Джеймс Джеймисън, агент на краля, Джим Фурията, Джим Трепалото, крадец от Крондор и водач на Шегаджиите. Но и двамата знаем, че това

никога не може да се случи. — Тъга пробяга за миг по лицето ѝ, а после то светна. — Освен това можеш ли да си представиш каква убийствена малка банда биха се оказали дечицата ни?

Джим като че ли понечи да каже нещо, но само се усмихна. Целуна я по бузата и рече:

— Лека нощ.

Тя се нацупи престорено.

— А аз си мислех, че ще останеш.

— Аз също — призна той с искрено съжаление. — Когато не се опитваш да ме убиеш, няма друг, с когото бих предпочел да прекарам времето си.

— Ласкател — отвърна тя и изпърха театрално с мигли. — Доволна съм, че ще сме на една и съща страна, когато започне кръвопролитие.

— Явно вече е започнало. Ще наредя на ключовите си агенти да се погрижат да ти осигуряват копия на цялата информация, която получаваме. След като Хазара-хан разкъсва мрежата ни, трябва да споделяме разузнавателните си сведения. Знаеш къде да ми пращаш копия на това, което откриеш.

— Разбира се. Какво замисляш?

— Ако агентите ми са мъртви, ще трябва да ида там и да видя сам какво става.

Тя свали един от пръстените си и му го хвърли, а той го хвана във въздуха.

— Потърси Халон. Ще го намериш в обичайните свърталища, долнопробните пристанищни кръчми в Хансуле. Грубоват тип, тъмна коса, белези по лицето...

— Току-що описа половината мъже в онзи град.

— Татуировка на кама на лявата ръка. Ще познае този пръстен и ще помогне, ако може.

— Благодаря ти, лейди Франсиезка Сорбоз, придворна дама на принцесата, също Фрацки Бръснача, мадам Франсиз... — спря с изреждането на прозвищата ѝ. — Наистина ти благодаря, Франсиезка — каза искрено.

— Сега сме съюзници — отвърна тя със сериозен тон. — Половината флот, който не е напуснал Хансуле, почти със сигурност тръгва насам. Обединените флоти на Ролдем и Островите би трябвало

да се справят с кешийците, но цената ще е висока. А ако пратят и армия...

Джим кимна. Подхвърли пръстена с печата във въздуха и ловко го улови. После, без повече думи, излезе през вратата към терасата.

— И гледай да не те убият, Джим — каза след него Франсиезка.

Отпусна се на леглото, загледа се в балдахина над себе си и повтори:

— Гледай да не те убият.

Вечерята се оказа много по-приятна, отколкото Джим беше очаквал. Джоми, Тад и Зейн бяха най-близко до това, което можеше да нарече „приятели“. Като Джим Трепалото, крадец и изпечен мошеник от Крондор, беше служил с тях като млади войници, обучени за специална служба под командването на Каспар от Оласко. Все още бяха на специални служби към Конклава на сенките, макар че и тримата сега се радваха на дворцов ранг в Ролдем в резултат на онази специална служба. Всички бяха спечелили званието Дворцов рицар и всеки от тях беше подсигурен с малко имение в Оласко, макар че всички поддържаха апартаменти на остров Ролдем.

Джоми се беше оженил за племенницата на краля, което му осигуряваше допълнителен достъп до двора. Шурейт му Серван беше най-важният агент на Франсиезка в двора, макар че почти никой не знаеше това. Всъщност Джим съвсем случайно се беше натъкнал на тази информация, с малко късмет и защото беше много добър в работата си. Зачуди се бегло дали Джоми има представа кой е всъщност шурейт му и дали ще е изгодно за него, ако му каже.

Тад и Зейн бяха някога грубовати и палави селски момчета, отгледани от най-младия син на Пъг, Калеп. С това положението им беше уникално, тъй като се падаха негови осиновени внуци. Джоми също беше такъв донякъде, макар да нямаше родствени или брачни връзки.

Двамата все още бяха неженени, но по съвсем различни причини. Тад се влюбваше във всяка качествена жена, която срещаше, в уцърб на възможността да спечели трайно нечие сърце. Зейн, от друга страна, беше женкар с лоша репутация в повечето обществени кръгове. Това имаше двойния ефект да държи сериозните девойки настрана, като в

същото време го правеше още по-привлекателен за не толкова благоразумни млади жени. И двамата не бяха особено чаровни. Тад беше започнал рано да побелява, както често става със светлокосите хора, а Зейн беше тъмнокос и мургав, с весел блясък в очите. Макар и не особено остроумен, се беше научил как да уговаря жените за всевъзможни неща дори против личния им интерес.

Талвин Хокинс беше друга работа. Беше нередовен съюзник на Конклава и бивш слуга, но заради бившата си служба беше освободен от всякакви задължения към Конклава от Пъг. Джим често се беше чудил колко разумно е това, но си напомняше, че колкото и да му се искаше да разполага с ресторантите „Речната къща“ и в Ролдем, и в Оласко като явки за изслушване на разузнавателни сведения, доброволните сътрудници са много по-благонадеждни от принудените заради дълг. А и вярваше, че в криза може да разчита, че Тал ще застане на страната на Конклава. Не му беше в природата да стои настрана или да служи на злото.

Оставаха момчетата. Тай знаеше малко за ролята на баща си в премахването на онези, които почти бяха унищожили народа му, оросините от планините, племе, което бавно възвръщаше наследството си. Мнозина като Тал и жена му, Теал, бяха прекарвали твърде много години в градове, години, които бяха притъпили интереса и способността им да живеят според старите си порядки. Живот, за който Тай не знаеше нищо.

Джим се обърна, видя как Хенри се усмихна на някаква казана от Тад шега и си помисли: ето един принц без княжество. Беше отраснал с кралете Кондуин като всеки друг гражданин на Островното кралство. Те бяха династията основател. Те бяха обединили племената на остров Риланон и развели знамето си на континента, след като бяха завладели достатъчно територия, за да създадат държава съперник на Велики Кеш на този континент.

Но Кондуин бяха династия към своя край, опасяваше се Джим. Живецът си бе отишъл, енергията и поривът, който беше дал посоката на възраждане след краткото нещастно царуване на Родрик IV. Неговият наследник, прапрадядото на Хенри, Луам I, беше велик крал, харизматичен водач, който бе вдъхнал обич и вяроност в своя народ след дванайсет години жестока война с нашествениците цурани.

Една трагедия бе попречила на Луам да има син, тъй че короната бе минала в ръцете на Боррик II, негов племенник, оказал се също толкова годен и способен владетел като чичо си. Близнакът на Боррик, принц Ерланд, се беше оказал също толкова способен и двамата бяха служили добре на Островното кралство.

Но синът на Боррик, Патрик, се беше оказал последният способен владетел, а синът на Патрик, Грегъри, не беше създал наследник. За трети път, откакто Кондуин бяха взели короната на Островите, се бе появила възможност за много претенденти за трона. Последния път гражданската война бе осуетена от друг праотец на Хенри, Мартин, отказал короната за себе си и потомците си. Но преди това се беше проляла много кръв, докато Боррик I не бе взел короната на Джон Претендента.

А последното, за което на Джим му се мислеше, беше разделено кралство в навечерието на нещо, което със сигурност щеше да се окаже мащабна война с Велики Кеш.

— Умислил си се нещо? — подметна Тал.

Джим се усмихна.

— Да. — Огледа масата и попита: — Тал, може ли да останем насаме?

Тал кимна. Другите гости бяха напуснали преди час. Той каза няколко думи на персонала и всички бързо се оттеглиха в кухнята и в помещението останаха само Джим и гостите му.

— Няма да обяснявам подробно, но съм убеден, че предстои война — каза Джим. Вдигна ръка, преди някой да е успял да зададе въпрос. — Ще сумирам. В кешийската имперска армия, особено във Вътрешния легион, има фракции, които призовават за експанзия.

— Долината на сънищата ли? — прекъсна го Тад.

— Традиционно това винаги е било първата им цел. Долината е най-гучната земеделска земя на Триагия и заради постоянните бойни действия е рядко заселена. Една колония от кешийски или кралски земеделци там би могла да удвои производството на земеделски стоки в района за две години, десетократно за пет.

Хенри мълчеше. Разбираше, че изведнъж са го хвърлили в нещо много по-важно от приятна дружеска вечер.

— Но това е нещо мащабно. Може би с много по-голям мащаб от всичко, което сме виждали и чували. Флота от триста кораба е

напуснала наскоро Хансуле и плава на юг.

Джоми изглеждаше объркан.

— На юг? Към Новиндус ли плават?

— Предполагам, около южното крайбрежие между Изгубения лес и Змийския остров, а след това нагоре до Инджун или Елариал. Оттам... — Джим сви рамене.

— Ако са решили да вземат Долината, може да получат подкрепа от Дърбин — каза Тад. — Толкова голяма флота ще им трябва, за да осуетят намесата на квеганците, както и за да ангажират Западния флот на Кралството в Порт Викор.

— Биха могли да тръгнат накъде ли не. — Погледна Хенри и добави: — Включително Далечния бряг. Принцът на Крондор свиква военен сбор на Запада.

Хенри, Тал и Тай знаеха това отпреди две вечери, но Тад, Зейн и Джоми се изненадаха.

— Война на Далечния бряг? — попита Джоми. — Толкова ли е страшно?

— Така мисля. — Джим стана. — Трябва да отпътувам, тъй че ми позволете да добавя следното. — Погледна Тал. — Докато ме няма, ще съм благодарен, ако подпомогнете тези тримата в задълженията им. — И двамата знаеха, че Джим не говори за никакви политически ангажименти, а по-скоро за отговорността на Тад, Зейн и Джоми към Конклава на сенките. — Знам, че отношенията ти с нашите общи приятели са сложни, но ти вярвам безрезервно.

— Ще направя каквото мога — отвърна Хокинс и Джим знаеше, че отговорът му е равносилен на обещание.

— Господа — обърна се той към тримата осиновени братя, — оставям това на вас. Никога не сте проваляли мен или короните на Островите или Ролдем, и очаквам да не го направите и сега.

Хенри изглеждаше объркан.

— Не разбирам. Не разбирам дори защо ме поканихте тук.

Джим заобиколи масата и потупа Хенри по рамото.

— Тези четирима мъже — и младият Тай — ще заемат мястото ми, докато ме няма. В мое отсъствие трябва да ги смяташ за свои защитници.

— Ще направим каквото трябва — заяви Зейн.

— Да — потвърди Тад.

— Не разбирам. Какво значи „каквото трябва“? — попита Хенри.
Отговори младият Тай:

— Виното ли ти дойде в повече? Малко бавно загреваш днес,
Хал. Ще ти пазят живота, когато Кеш изпрати наемници да те убият.

6. СБОР

Във въздуха ехтяха заповеди.

Яхнали конете си до баща си, Брендан и Мартин гледаха и се учеха, все едно и те бяха на полето на военния сбор. В далечината стрелците стреляха на полигона по големи купове рохкава пръст с мишена пред всеки. За разлика от кралската армия, Западният сбор не разполагаше със стрелари, които да оглаждат стрелите, с ята гъски за скубане на пера или с ковачи, които да заточват стоманените върхове. Всеки мъж от военния сбор щеше да получи нов лък и двайсетина стрели и щом се върнеше у дома, беше длъжен да се упражнява по един час всяка сутрин по мишена, вдигната до колибата или къщата му. Ако някой се върнеше с по-малко от осемнайсет непокътнати стрели, щяха да го глобят по един меден петак за всяка подменена над двете.

Такова беше състоянието на военната икономика в Западното владение.

Веднага щом Рейнман и пияният му чародей на времето напуснаха Крудий, херцогът бе започнал военния сбор. Тази група беше втората от трите, която щеше да се обучава тук. Трудно беше за пограничното херцогство, тъй като земеделските имения бяха разпръснати по цялата дължина на Далечния бряг.

Мартин погледна към набързо вдигнатия навес, където двама опитни майстори на лъкове с помощта на чираците си показваха на петима младежи как да превърнат дебелите клони тис в пръти за лък. Спомни си как и той беше работил под навеса и че можеше да се използват и други дървета: ясен, някои видове дъб, бряст. Но тисовото дърво беше най-доброто. Спомни си радостта, която бе изпитал, когато бе превърнал първия си клон в лък и старият майстор го беше огледал и бе заявил, че е добре изпипан. Мартин го беше оформил с дървената сърцевина при ръкохватката и по задната страна, с беловината на дървото отпред, идеално естествено наслойване, най-доброто възможно за един прост лък.

Иронията, макар Мартин да не виждаше нищо смешно в нея, бе в това, че колкото и да му беше приятно да направи онзи лък, беше ужасен като стрелец. Не чак ужасен, поправи се той наум, но среден. По-малкият му брат и дори Бетани бяха по-добри. Това, че не отстъпваше на по-големия си брат Хал, не успокояваше киселия младеж. Хал беше най-добрият фехтовач в Крудий, може би и на света, ако спечелеше турнира в Двора на майсторите. Мартин не обичаше постоянно да се оказва вторият, макар в Крудий да нямаше никой друг, освен Хал, който можеше да го надвие.

Видя приближаващата се заедно с баща си лейди Бетани, усети се, че се е намръщил, и се усмихна насила.

— Робърт! — каза херцогът, — не очаквах, че ще се върнеш толкова скоро. Лейди Бетани, винаги е удоволствие да ви видим. Робърт, жена ти не дойде ли с вас?

— Не обича дългата езда — отвърна граф Робърт. — А се наложи да се върна бързо с няколко новини.

Херцог Хенри се обърна към синовете си.

— Момчета, дръжте мъжете да тренират. Отпускат се на следобедното слънце. Никакво спиране, докато не удари камбаната за вечеря.

Двамата кимнаха и баща им и лорд Робърт се отдалечиха малко по-настрана. Бетани се приближи към двамата братя.

— Е, не очаквахте да ме видите отново толкова скоро, нали?

Брендан леко присви очи. Беше кривнала глава все едно гледаше покрай Мартин и към него, но очите ѝ бяха вперени в лицето на Мартин, докато той се правеше, че наблюдава вялото упражнение на двама фехтовачи, които бухаха с мечовете по щитовете си. Въпреки че бяха от дърво, мечовете и щитовете всъщност бяха по-тежки от металните си ешове, тъй че когато пехотинците тръгнаха на битка, снаряжението им щеше да е по-леко от това, с което са свикнали. Същото беше в сила за тежките пиконосци и копиеносци, тичащи с оръжията си по далечното поле.

След дълго проточилото се мълчание Мартин я погледна и рече:

— Какво? О, да. Винаги е удоволствие да те видим, Бетани. — Но после нещо привлече погледа му и той извика: — Ей, вие там!

Заби пети в хълбоците на коня си и препусна, заобиколи двамата дуелиращи се пешаци и слезе. Зае мястото на единия, взе меча и щита

му и започна да показва как трябва да се води бойното упражнение. Един сержант от стражата на замъка видя как младият лорд слезе от коня и се приближи да види какво става.

Мартин се увлече в упражнението и нанесе два кървящи удара, които скоро принудиха противника му да заотстъпва.

— За какво беше това според теб? — попита Бетани.

Брендан я погледна и отвърна:

— Представа нямам.

Бетани подкара обратно към баща си и херцога, които тъкмо привършваха разговора си. Брендан се загледа след нея, видя я как се извърна отново към Мартин, въздъхна и каза на глас:

— Но пък може и да имам.

Вечерята бе съпроводена от лековати шеги, накъсвани от мигове на тишина, когато всеки сякаш потъваше в личните си мисли. Мартин и Бетани като че ли преднамерено не си обръщаха внимание и Брендан беше притеснен от това.

Четиримата бяха отрасли заедно. Винаги се беше предполагало, че някой ден Бетани ще се омъжи за Хал, но Брендан вече разбираше, че това е било само предположение, което баща му или майка му никога не бяха споменавали. А точно сега разбираше едно нещо, макар да не го разбираше напълно. Нещо се беше променило между Бетани и Мартин при последното ѝ гостуване. Чувствата им един към друг се бяха променили безмълвно. Мартин нищо не беше казал на брат си. Не че щеше да каже, тъй като беше най-мълчаливият от семейството. Но Бетани също беше отчуждена, бърбореше с майка си и успяваше някак да избягва всички мъже от домакинството, както и собствения си баща.

Който в момента се беше увлякъл в разговор с бащата на Брендан, който пък все още не беше казал на синовете си защо граф Робърт се е появил неочаквано. Брендан потискаше младежкото си нетърпение — знаеше, че баща им ще му каже каквото трябва да знае, когато реши, че е подходящо. И понеже нямаше повече причини да остава на масата, каза:

— Татко?

— Да?

— Денят беше дълъг. Ако ми разрешиш, бих искал да си легна рано.

Малко изненадан от молбата на обикновено буйния си най-малък син, херцогът махна с ръка за разрешение, а Брендан кимна на другите около масата и напусна. Внезапно жегване в стомаха му подсказа, че въпреки всичко нищо добро няма да произтече от това, което ставаше между Мартин и Бетани. Бутна вратата на стаята си с отегчена въздишка и се просна на леглото. Загледа се в камъните на тавана и си помисли, че може би войната ще разсее и двамата.

След като гостите се оттеглиха, херцогиня Каралин се обърна към съпруга си.

— Ще си лягаме ли?

Херцог Хенри седеше на дивана, отскорошна добавка в личните му покои в замъка. Стаята беше използвана от построяването на замъка като неофициално място за срещи и херцогът беше решил също така, че е идеално място, където семейството да си прекарва заедно. Намираще я за много по-уютна от ветровитата голяма зала. Вдигна глава и се усмихна.

— Не, още малко. Имам да обмисля много неща.

Каралин кривна глава и изгледа мъжа си. Бяха живели заедно близо трийсет години и понякога го разбираше по-добре, отколкото себе си, но в мигове като този нямаше и най-малката представа за какво си мисли.

— Новините на Робърт от юг са много тревожни, така ли?

— О, не. Изобщо не е това. — Махна ѝ да се върне на дивана и тя седна до него. — Съжалявам. Трябваше да кажа и на теб и на момчетата. Робърт всъщност искаше да сподели сведения за съседите ни на изток, елфите в Е'бар.

— О. — Тя се намръщи. — Мислех, че има нещо общо с предстоящата война.

— Може и да има — отвърна мъжът ѝ. — Надявам се обаче, че няма. Помолих Робърт да прати вестonosец до техния лорд-регент и да го уведоми за вероятността за въоръжен сблъсък в района. Като наблегне, че вероятно няма да е нещо сериозно, просто като предупреждение.

— Вестоносецът препускал три дни до портите на града им и бил спрян — продължи херцогът. — Според Робърт онова, което минава за стражеви офицер при тези елфи, отказал да го пусне в града, взел съобщението и върнал конника.

— Е, все пак е получил съобщението, нали? Този лорд-регент?

— Да, но не това е важното, скъпа. Нито лошото отношение към вестоносеца. Порядките на елфите не са като нашите. Винаги сме били в добри отношения с кралицата на елфите и двора ѝ на север, но тези новодошли са от друг сой, опасявам се. Не, проблемът е в това, което офицерът е казал на вестоносеца.

— Какво е то?

— Всеки човек, който стъпи на земята на таредел — както се наричат — „ще се справят с него“.

— Звучи доста враждебно.

— Да — съгласи се той и въздъхна уморено. — Ако кешийците дойдат и тези елфи останат неутрални, е едно. Ако затворят напълно границите си...

— Всеки, който побегне на изток, ще наруши територията им.

— Както винаги схващаш същината на проблема.

Тя попита тихо, сякаш са опасяваше да не ги подслушват:

— Мислиш ли, че... може да ни се наложи да бягаме?

— Не, не — отвърна той и я прегърна успокоително. — Просто се опитвам да предвидя всяка възможност, обич моя. — Целуна я по бузата, а след това се усмихна и я погледна в очите. — Кешийците да тръгнат срещу Далечния бряг? Защо да го правят? — Стана и протегна ръка, а тя я хвана и се изправи. — Тук няма нищо, което биха могли да желаят. Гори? Стопанства? Имат си изобилни гори и земеделски земи в империята Велики Кеш. Не, почти със сигурност ще тръгнат отново към Долината на сънищата. А принцът на Крондор ще заповяда на лорд Съдърленд и рицар-маршала на Запада да ги изтласкат и щом прахта се утаи, старите линии отново ще бъдат очертани, с малко разлика тук, с троха късмет там.

Стиснала ръката му. Каралин промълви:

— Дано да си прав.

Той кимна мълчаливо. Знаеше, че най-вероятно е прав, но трябваше да е готов, ако се окаже, че греша. Тръгнаха мълчаливо един до друг — нямаше нужда да си кажат нищо повече.

Пъг седна зад писалището си, както беше правил безброй дни, откакто бе дошъл на острова. Но за разлика от повечето дни, умът му отказваше да се заеме с проблемите, които стояха пред него. Вместо това непрекъснато се връщаше на въпроса на Брандос за възстановяването на вилата.

Имаше сериозна причина да го обмисли. Но се усещаше, че не може дори да си представи започването на работата. Знаеше, че с една малка група занаятчии от континента и малко магия, осигурена от Магнус и него самия, вилата може да се възстанови за месеци, вместо за годините, колкото бяха трябвали за първоначалното ѝ построяване.

И все пак самата мисъл за преустрояването на стария му дом го ядосваше. Да мисли за това беше все едно да притъпи скръбта, която все още изпитваше.

След смъртта на Миранда стоманената му иначе решителност беше разколебана. Безброй пъти се беше връщал към последния миг от живота ѝ, виждал я беше отново и отново в ума си. „Ако бях малко по-бърз — мислеше си, — и ако бях видял нападащия демон миг по-рано...“ Знаеше колко напразно е такава мислене. Беше живял вече над сто години и беше виждал много хора да умират нещастно — много повече от починалите от старост, — но тази смърт продължаваше да го измъчва.

Да, беше неговата жена и я беше обичал...

Отпусна се на стола и въздъхна. Посегна за чайника, който стоеше на писалището му от сутринта, и видя, че е празен. Можеше да звънне и някой щеше да му донесе нов. Погледна бъркотията на писалището и се сети, че може да звънне със същото звънче и някой ще дойде да го подреди. После се засмя, осъзнал, че ще загуби повече време в търсене къде усърдните му ученици са оставили това или онова, вместо просто да разчисти сам бъркотията.

Първо — чайт.

Заслиза по дългото вито стълбище от кабинета си на върха на кулата и като мина покрай този на Амиранта се зачуди какво ли прави сега чародеят в Е'бар. Беше сигурен, че двамата с Гуламендис трескаво сравняват бележките си. Надяваше се гостуването на Амиранта да

доведе до нещо по-конкретно от многобройните „задънени улици“, на които се бяха натъквали.

След кървавия хаос при Портите на мрака в Долината на изгубените в Северен Кеш Пъг беше помолил всички свои хора по света — а те бяха много — да разпространят вестта, че има пари и сигурност за всеки призоваващ демони, който пожелае. Конклавът искаше само повече информация.

Резултатите досега изобщо не бяха впечатляващи, призна си Пъг, щом стигна до подножието на кулата. Малцината прилагачи магия, стигнали до Острова на чародея, се бяха оказали шарлатани с ограничени знания и умения, невежи за всичко по-голямо от собствения им скромнен опит. Неколцина бяха добавили по един-два факта към онова, което Пъг вече знаеше, но тези факти потвърждаваха подозренията му: в селението на демоните бяха в ход катаклизми от невъобразим мащаб.

Амиранта се беше опитвал и да разгадае древния том с демонско знание, който бяха намерили на остров Квег. Беше свършил добра работа в отделянето на безсмислиците от метафоричните приближения до реалността и нещата, които можеше да се нарекат „факти“. Но Пъг беше започнал да мисли, че самото естество на демонското селение прави „фактите“ донякъде променчиви.

В голямата стая Пъг завари сина си.

Магнус се обърна, изгледа го и след кратко мълчание каза:

— Нещо става. Какво?

— Хайде да вдигнем отново вилата.

Младият магьосник се поколеба за миг, после кимна.

— Да, това ще е добре. — Погледна празния чайник в ръката на баща си и рече: — Може ли да дойда с теб?

— Винаги.

Кухнята беше празна, но огънят във вградената в огнището за печене метална печка още гореше. Пъг напълни чайника от едно голямо буре, изплакна го и го напълни отново. Сложи го на огъня върху горещата метална плоча и зачака да кипне.

— Какво те накара да премислиш? — попита Магнус.

— Време е.

Толкова много от това, срещу което се бореше, беше мрачно отчаяние, породено от една сделка, сключена с Лимс-Крагма, Богинята

на смъртта, когато му бяха дали три избора: да умре от ръцете на демона Джакан, да поеме бремето да стане аватар на Бога на магията, като ускори връщането си в Мидкемия, или да се върне и да довърши борбата си, но заплащайки висока цена. Цената беше да види как всеки, когото обича, умира пред очите му. Дотук това включваше един син, осиновена дъщеря, после друг син и жена му. Само Магнус оставаше от родословната му линия. Имаше трима осиновени внуци — Джоми, Тад и Зейн... Беше принуден да признае, че бе позволил страхът му от проклятието да го отчужди от правнуците му Джими и Даш Джеймисън. Макар и не кръвни роднини (бяха осиновени деца на дъщеря му), те все пак му бяха скъпи. А оставаше и Джим Трепалото, внукът на Джими Джеймисън. Пъг въздъхна. Харесваше този сложен, опасен мъж най-вече защото имаше мигове, в които виждаше в него неговият прапрапрадядо, Джими Ръчицата, но и да имаше искра обич, тя не се беше разгоряла в пламък. Харесваше Джим, но чак да го обича...

През годините Пъг беше привикнал да устоява на чувства, които можеше да го накарат да измени на по-висшето си призвание — да защити този свят и всички на него. И все пак тези чувства съществуваха — скрити, погребани дори, — но все пак ги имаше.

Докато чакаха водата да кипне, Магнус каза:

— Кой ще надзирава строежа?

— Аз, кой друг — отвърна баща му. — Познавам всяка греда и камък. — Усмихна се. — Все пак живях там по-дълго от всеки друг.

Магнус отвърна с усмивка:

— Хубаво е, че те виждам... така, татко.

— Загубата на майка ти и брат ти беше тежка и за теб, Магнус. Пропуснах това покрай собствената си скръб и ти се извинявам.

Магнус замълча. Лицето му напомняше на Пъг за Миранда. Беше по-издължено от неговото, с по-високи скули. Но очите му бяха наследени от някой загадъчен предтеча, неизвестен за Пъг. Бяха сини като замръзнал лед, пронизващи. Накрая Магнус промълви:

— Никога не съм бил човек, който ще измерва скръбта си спрямо чуждата, татко. Мислех, че и ти не си.

— Имах предвид, че може би не обърнах достатъчно внимание на твоята болка. Това е всичко. — Пъг наведе очи. — Един окаян баща обръща гръб на болката на сина си, колкото и пораснал да е синът.

Магнус кимна.

— И двамата сме склонни да се отдръпваме в себе си в такива моменти. Няма вина в това. Същността ни е такава. — Усмихна се леко. — Освен това вече съм прекалено голям, за да ме вдигнеш на ръце и да мога да поплача на рамото ти.

Пъг се засмя.

— От доста години не съм го правил, нали?

Водата завря и Магнус взе чайника, сложи го на масата и попита:

— Сега какво?

Пъг погледна сина си.

— Сега трябва да се оправя с бъркотията в кабинета ми. Утре започваме да възстановяваме.

Магнус импулсивно го прегърна и промълви:

— Добре.

Пъг излезе от кухнята, а синът му седна до масата. След малко въздъхна тежко и се замисли. В очите му бликнаха сълзи, но той ги избърса с ръка и стана. Много работа имаше да се свърши и тя нямаше да чака затова, че някои рани не зарастаха. А може би щеше да помогне да зараснат. Все пак дълбоко в себе си Магнус усещаше, че дори след всички тези години след смъртта на майка му и брат му няма надежда раните да зараснат... но може би времето все пак щеше да ги притъпи.

— Платна на хоризонта! — извика наблюдателят от мачтата и капитанът нареди на няколко души да се качат по такелажата.

Колкото и да мразеше да е бос в студа, Джим Фурията, наеман моряк на търговски кораб, отплавал от Хансуле, го понасяше. Знаеше достатъчно за кръчмарите, курвите и докерите, за да убеди всекиго, че е Джаман Руфики. С тъмната си коса, но светла кожа приличаше на мъж от Кралско море, което съвпаднаше с лъжливата му биография: роден в Стрелата, откъдето за пръв път тръгнал да плава, след това прекарал няколко години из Великото море, от Итра надолу до Бриане.

С помощта на глобуса за пренасяне беше пристигнал невидим в Кверал, където се беше срещнал с агентите си. Никой на юг от този град не беше докладвал през последните три месеца и Джим подозираше, че явките му на юг в империята може да са

компрометирани. Не искаше да рискува да се появи в Хансуле в стая пълна с убийци, тъй че отиде до най-близкия град, където знаеше, че ще е в безопасност, купи най-бързия кон, който можа да намери, и препуска убийствено, за да стигне до Хансуле.

Там завари това, което агентите на Франсиезка ѝ бяха съобщили: внушителна флота на котва, близо двеста кораба. Зачуди се дали още сто не са отплавали, откакто агентите ѝ бяха докладвали за последен път, или съобщението им е неточно. Една нощ, прекарана в местните кръчми, му даде отговора: първите триста бяха отплавали на юг, както бе съобщено, а други сто бяха напуснали само преди седмица, също поели на юг.

Джим се беше замислил що за безумие е обзело имперския двор на Кеш. Мирът беше облагодетелствал и двете държави след зловещият опит на Кеш да подложи на обсада Крондор след Войната на студенокръвните. Западът, от Далечния бряг до Крондор, беше разсипан, след като нашествието на Изумрудената кралица бе изтласкало армиите на Запада назад до Кошмарния хребет, където най-сетне ги бяха спрели.

Пъг беше натикал примирието в гърлата и на двете страни — бе прекъснал ефикасно всичките си връзки с Кралството, но го бе спасил. Сега, след години пресъграждане, Кралството беше точно толкова силно, колкото и преди нашествието на Изумрудената кралица. Войната беше напълно безсмислена.

„Трябва да има нещо, което не виждам“, помисли Джим, докато се катереше по такава. Колкото и да мразеше моряшката работа, беше достатъчно добър в нея, тъй че не будеше подозрение. Взимането на тази служба се беше оказало по-трудно, отколкото бе очаквал, тъй като бе замесена Имперската кешийска армия. Имаха стражи на всеки пункт за набор и Джим не се съмняваше, че сред тях има и агенти на Имперския разузнавателен корпус. Сегашният му колега от противната страна беше младият и много надарен Касийм абу Хазара-хан, последния от род много жиливи пустинни хора от Джалпур, на който бе възложена сигурността на империята.

Джим беше харесвал много баща му, но го беше сполетяла ненавременна кончина, за която Джим беше сигурен, че не е била естествена. Знаеше само, че той самият няма пръст в нея и всъщност се беше постарал да го внуши на Касийм. И до ден-днешен, две години

по-късно, нямаше никаква податка кой е успял да убие най-умния мъж, на когото някога се беше противопоставял. Дори да беше искал смъртта му — а я беше искал по не един повод — не знаеше как би го постигнал. А и без излишна скромност, Джим знаеше, че след като той не можеше да измисли начин, никой друг не би трябвало да е могъл.

Джим не познаваше добре Касийм. Труден беше за отгатване и никога не го беше виждал лице в лице. В професията на Джим човек научаваше за противниците си от начина, по който те оперираха с мрежите си, ръководеха шпионския занаят и от това колко трупове оставяха по пътя си. Родът на Хазара-хан, произхождащ от основателя на кешийския Имперски разузнавателен корпус Абдур Рахман Мемо Хазара-хан, умееше да държи кръвопролитие до минимум в противоборството си с Кралството. Джим просто беше последният глава на кралската шпионска мрежа, проклинащ деня, в който се беше родил първият Хазара-хан.

Знаеше едно: всички разузнавателни данни минаваха през Касийм абу Хазара-хан и ако можеше да прекара един час с него, може би щеше да научи защо най-великата империя в историята на света бе решила да нападне втората и третата най-могъщи държави едновременно. Защото да нападнат Островите означаваше да нападнат Ролдем: бяха твърде близки съюзници, та кралство Ролдем да се отдръпне от конфликта и да играе ролята на неутрална страна или на честен посредник.

Джим започна да свива платната заедно с другите моряци. Вдигна очи и видя кораба, който бавно подхождаше към пристана на северната страна на големия остров. Змийският остров. Защо бяха решили да спират тук?

Пресметна грубо. Около една трета от корабите или малко повече бяха на котва, няколко военни, но повечето търговски, каботажни като този, на който служеше той. Още когато подписа, знаеше, че „Суя“ няма да поеме на плаване около света.

Когато бе дошъл, във флотилията в Хансуле нямаше дълбоководни кораби. Просто не знаеше дали щяха да отплават на север или на юг. Но още щом вдигнаха котвата разбра, че ще тръгнат след двете флоти, заминали преди тях.

Според клюките първата флота беше съставена главно от бойни кораби с няколко поддържащи съда. Предполагаше се, че ще навлязат в

Горчивото море и ще пометат всички квегански галери, достатъчно глупави да дойдат на юг, или пиратски кораби, излезли от Дърбин. Целта им трябваше да е кралската флота в Порт Викор. Ако влезеха и удареха бързо, можеха да се укрепят в пленения град и да попречат на армиите на Запада да се придвижат в подкрепа на кралското градче Ландрет на северния бряг на Морето на сънищата. Ако можеха да го задържат за месец, Долината на сънищата щеше да е на Кеш за следващите години.

Но защо да спират на един пустинен остров? Бяха достатъчно запасени с провизии за пътуването до Елариал, който беше голям град с дълбоководни снаряжения за ремонт и оборудване на кораби. Беше логичното място и за допълване на запасите. Тогава защо бяха тук?

Джим привърши работата си, когато пуснаха котвата и слязоха да ядат.

Чу над главата си шетане по палубата и се зачуди кой ли работи горе. За разлика от корабите за дълго плаване, тук нямаше смяна. Нали бяха на котва.

След вечеря повечето мъже налягаха по койките, но Джим се качи на палубата, за да разбере какво става. Надникна предпазливо през люка.

Капитанът — беше на кърмовата палуба — го видя, но не каза нищо и отново насочи вниманието си към сушата. Джим прие това като знак, че няма забрана да се излиза на палубата, и се измъкна от люка.

Който и да беше разтоварвал, си беше свършил работата бързо. Бяха натоварили нещо като малки кафези, увити с платно. Джим отиде до перилото, погледна и видя отдръпващата се от борда лодка, докарала товара.

Четиримата моряци в нея гребяха леко, тъй като тя вече беше празна. На кърмата се виждаше закачулена фигура с ръка на руля — и когато Джим погледна ръката по-добре, сърцето му едва не скочи в гърлото.

От ръкава на тъмночервения халат стърчеше покрита със зелени люспи ръка, свършваща с черни нокти. Само една раса на този свят имаше такива ръце.

Пантатийците!

7. ПЪТНИК

Детето изкрещя.

Летецът беше изскочил от обедното слънце и беше ударил толкова силно, че я зашемети за миг. Само с това, че наведе бързо брадичка и се изви наляво, успя да се опази да не ѝ разкъсат врата отзад, макар да получи дълбока рана на рамото. Завъртя свирепо лакътя си и хвана летеца отстрани за главата.

Само това ѝ трябваше.

Преди летецът да се е свързал, зъбите ѝ се бяха забили в гърлото му и бяха захапали силно и достатъчно дълбоко, за да сложат край на живота му. Мисли и образи се вляха в нея, както винаги при убийство, и тя отново усети, че нараства. Физически вече не отстъпваше на никого, освен на най-могъщите демонски господари: летецът беше оцелял толкова дълго само заради изненадата и моментното ѝ объркване. Осъзна, че това може да продължи да е проблем, тъй като не изглеждаше толкова силна, колкото беше. Магията и знанието ѝ бяха дали предимство над огромното мнозинство отделни демони, на които се натъкваше, а беше достатъчно благоразумна, за да избягва прекалено силни групи, които не можеше да унищожи.

Беше израснала на ръст и беше толкова зряла физически, колкото сигурно щеше да е станала по естествен път. Беше, по мерките на расата си, особено възхитителна женска. Сред демонската раса полът често беше въпрос на избор и някои като Белог бяха самци само в най-повърхностния смисъл на думата.

А тя беше наистина възхитителна, висока и стегната, със закръглени бедра и дълги крака. Въпреки ненаситния ѝ глад коремът ѝ бе плосък и беше развила кръгли, макар и малки гърди. Шията ѝ беше дълга, но най-възхитителни бяха чертите ѝ: запазила беше зъбите си малки, но иначе лицето ѝ беше почти с човешки черти, сякаш беше предразположена да стане сукуб^[1] от Първото селение. Белог се чудеше дали в предишното си съществуване не е била тъкмо сукуб.

След като изпи същността на летеца, Детето изпита силно желание да се преобрази в летец. Но се поколеба. Летенето щеше да ѝ донесе повече бързина и възможност да ловува, но пък щеше да загуби сила. И понеже усещаше, че силата ѝ нараства, реши, че ще е по-добре да я пази, вместо да я хаби, като се превъплъти в същество с по-малка мощ.

Знаеше, че ако реши, може да насочи бъдещото си израстване, като избере крила. Но за летец с нейната големина щеше да трябва да овладее магията, тъй че това беше възможност, но не за сега, а за в бъдеще.

Махна на Белог да излезе иззад скалите, където се криеше и чакаше да види изхода от нападението. Знаеше, че ако летецът бе победил, Белог щеше да се опита да се измъкне, докато хищникът пирува с нея.

Намираха се сред просторно плато, раздрано от оврази и дълбоки клисури, които ги принуждаваха да заобикалят. Беше мъчително пътуване, но продължаваха напред.

Въздухът беше натезал от прах и от миризмата на сяр, с метални оттенъци на мед и желязо и с вонята на гнило. Около тях изригваха горещи газове, мръсни жълтеникави гейзери, от безчет дупки бълваше нажежена пара. „Адско“ беше единствената дума, която да го опише, факт, който ѝ се струваше някак странно забавен, макар да не беше съвсем сигурна защо.

Подкани Белог да изяде това, което бе останало, и докато той се хранеше, го попита:

— Защо летците са толкова леки?

— Съществата, които летят, имат кухи кости, макар че костната стена е твърда. Трябва да са леки, за да може крилата им да ги вдигнат. Мускулите обаче, които движат крилата, са силни. — Замълча, за да отхапе от задницата на мъртвия летец: в плътта все още беше останала достатъчно енергия, за да го поддържа за още няколко дни. Детето проявяваше щедрост с многото храна, която му оставяше. Или пък беше пресметливо? В естеството на демоните беше пред глада да се жертва първо разумът, но жаждата на Детето за знание не отстъпваше на глада му за плът. Не го пазеше жив — пазеше го полезен.

Той преглътна и каза:

— Някои летци могат да вдигат тежестта си, но обикновено са по-малки от този.

— Току-що стигнах до същото заключение. Защо да се отказваш от сила?

— Бързина и зрение, това са различни видове сила. Можеш да видиш заплахи, идващи от по-далече. Можеш да надбягаш в гонитба. Можеш да се рееш високо над битката. — Сви рамене да покаже, че предлага причини, а не преценка. — Но трябва да пожертваш сила.

— Виждала съм... — Тя замълча. — Не, имам нечии спомени за огромни летци, които носят оръжие и броня.

— Такива същества летят с нещо повече от силата на крилата. Летят с помощта на магия. Те са много могъщи — господари, принцове и крале.

— Защо?

Белог вече бе разбрал, че това е обичайният начин за разпитване на Детето — следваше нишката на разговора, докато не откриеше това, което иска да узнае.

— Във Времето преди времето, когато всички сме били като Диваците... — почна той. Открил беше след няколко боя от нея, че тя има предпочитание към древното знание, тъй че навярно Архивистът, когото бе изяла, беше имал предпочитание към древното знание. — Та значи тогава един велик главатар се издигнал сред първите от Народа. Казвал се Аелор. Управлявал първите кралства и наложил ред в хаоса. Постановил, че живеем на един голям диск, в центъра на който основал първите селища. Пет първоначални кралства, всяко управлявано от свой крал, следван от други, и всички те са познати като — Първите кралства. Около тези кралства възникнали Вторите кралства, после Дивите земи и отвъд тях — Лудостта.

Виждаше, че става нетърпелива — вече беше чувала това.

— Заради службата си на онези крале някои получили закрила като васали на господарите си. На някои като награда била дадена голяма мощ, включително магия.

Видя как при споменаването на магия вниманието ѝ се изостри и разбра, че е направил правилния избор.

— Кажи ми повече за магията — каза тя.

Белог бе започнал да разпознава настроенятията ѝ, а когато тя проявеше интерес към някоя тема, не можеше да замазва нищо,

колкото и отегчително да му се струваше обсъждането. За него тя беше уникална, а как беше станала такава беше загадка. Произлизаше от класа демони, които поради липса на по-точен термин трябваше да се означат като „ратаи“ или „слуги“, същества, незаслужаващи особено внимание от страна на властните. Майка ѝ беше прислужница, а баща ѝ работник в поддръжката на кралската армия, заминал на война срещу поданиците на Маарг, когато нещата, както ги знаеше Белог, бяха започнали да се различават.

— Магията — продължи той — е името за система за контролиране на сила, която обхваща разделението между осезаемото и неосезаемото. Чрез силата на волята, острия интелект и способността за самодисциплина една личност може да практикува така наречената „магия“.

— Ти можеш ли да правиш магия? — попита тя с жадно любопитство.

— Не, това не беше позволено. Нашият господар Дахун ясно проумя, че трябва да има твърдо разграничаване между класите, за да не би някой да стане прекалено силен и да наруши баланса на нещата.

Тя се засмя, за първи път — и той също за първи път видя същество от расата си, което да го прави от чисто веселие.

— За да не стане някой прекалено могъщ и да оспори неговата власт! — Впи очи в него. — Все повече знам с всеки ден, мой учителю. Може би някой ден ще знам колкото теб.

— Ден желан от всеки учител, защото разбираш, че ученикът ти е научил всичко, което си имал да му предложиш, но и ден, от който се боя.

— Защото щом няма да имам нужда от теб, ще станеш поредното ядене ли? — попита тя подигравателно.

— Защото се страхувам да не загубя такава чудесна компания — отвърна той.

Тя кривна глава и се засмя тихичко.

— Мисля, че това се нарича ласкателство.

Очите му се разшириха.

— Наистина притежаваш огромно знание, Дете. Никога не съм ти говорил за такова нещо. Не е широко известно понятие за нашата раса. Само класата на сукубите, съблазнителите и изцеждащите живот

са вещи в него. Използват го, за да измамат по-низши същества. — Тя го погледна с възхищение.

— Това е нещо, което прилагат и по-слаби същества: лъжлива похвала в замяна на благосклонност от по-могъщо същество. Инструмент за съблазън, тъй че...

— Магията — прекъсна го тя. — Искам да я науча.

Той си пое дъх.

— Тогава трябва да потърсим друг, а това може да се окаже трудно. Дете. Трябва да намерим някой боравец с магия. Достатъчно силен, за да е полезен за нас, но не толкова силен, че да ни унищожи. Нашият господар Дахун беше ревностен в разпределянето на магията и следеше внимателно на кого е позволено да я използва.

— Сред Диваците сигурно има боравещи с магия.

Той отново замълча. Често се изненадваше от знанието, което Детето вече притежаваше. Най-сетне се съгласи.

— Да, но има допълнителен риск. Диваците са по-скоро животни, отколкото разумни същества. Живеят по старите порядки и се избиват едни други за позиция. Крал Маарг позволи владението му да запази много дивашки обичаи и беше проклятие за господаря Дахун. Тъкмо Маарг тръгна Дахун да унищожи, когато последният господар ни остави.

— Мисля, че господарят ни е изоставил заради *онова* — каза Детето и посочи на изток.

Нямаше нужда да му казва какво е „онова“. Белог знаеше, че Детето има предвид унищожителната тъмна вълна, която се просмукваше и изтичаше от Центъра и поглъщаше всичко, което докоснеше.

— Мракът — промълви той. — Но ако е така, защо беше това показване на сила и мощ? Защо трябваше да тръгне срещу Маарг? Защо... — направи жест с плоската си длан — просто не се измъкна?

Детето кривна глава. Беше започнало да разбира: това означаваше, че се бори с проблем.

— Не знам — отвърна тя накрая. — Мисля обаче, че за крал с величието на Дахун би било трудно да се измъкне незабелязан. — Усмихна се. — Може би му е трябвала отвличаща маневра?

Той отново се възхити на проникателния й ум. Ако не ги беше връхлетял ужасът от Центъра, това дете щяха да са го забелязали и

оценили рано. Или щяха да го поставят в някоя критично важна област и да го образават, или да го убият като потенциално опасно. Беше забележително дете. Зачуди се дали е била някое забележително същество преди последната си смърт и дали новият ред, наложен от Дахун, с чифтосванията и отглеждането на децата вместо просто да се оставят новородените в яслите, за да се грижат сами за себе си, може да е направил нещо с ума ѝ.

Защото сред Народа, щом животът се върнеше след смъртта, колкото по-бързо се хранеше едно същество и колкото по-бързо израстваше, толкова повече устояваха спомените от предишния живот. Белог беше стар за расата си. Беше с над столетие над зрялата си възраст, нещо нечувано преди идването на Дахун. Знаеше, че е бил много млад, когато крал Дахун беше взел властта, но спомените му чезнеха в смътните мъгли на миналото.

— Може би, но нека разсъждаваме за това друг път и другаде. Ако искаш да научиш магията, трябва да съставим план.

Отвърна му с широка усмивка.

— Обичам да съставям план. Много съм доволна, че не те изядох, Белог.

— Аз също, Дете.

Вече бяха близо до пътя на изток, принудени да се движат покрай него от трудния терен и заради върлуващите банди демони. Многобройна банда много малки демончета ситнеха от другата страна на широкия път, а Детето и Белог ги наблюдаваха иззад една скала.

— Толкова много — подхвърли тя и Белог не разбра дали го казва от глад, или просто от любопитство. Беше най-любознателният ум, на който се бе натъквал.

— Кажи ми за армиите — каза внезапно Детето.

Белог се изненада.

— В какъв смисъл?

— Защо съществуват? — Гласът ѝ издаде нотка досада, с която бе започнал да свиква. Сякаш очакваше да знае настроенията и желанията ѝ, без да го пита.

— Колкото и могъщ да е един господар или крал, има други със същата или по-голяма мощ. Армиите са изражение на... — замълча,

докато търсеше подходящите думи, — нужда от отдих в борбата, мисля, че това е най-доброто обяснение.

— Не разбирам — каза Детето малко сприхаво. — Какво е „отдих“?

— Ние по природа сме раса, която се бори — започна той, докато вървяха към края на кралството на Дахун и началото на някогашното кралство на Маарг. — Още от Времето преди времето сме се борили, убивали сме и сме изяждали, или са ни убивали и са ни изяждали, и сме се прераждали. Ако имаме късмет, жизненият опит ни дава цел и посока и устояваме дълго... Някои се издигат до голяма мощ, а мнозина им служат драговолно в замяна на закрила и привилегии. Дахун имаше много пълководци, много съветници, много, които се бяха посветили на дълга да управляват владението му.

— Армиите, Белог. Кажи ми за армиите.

— Други крале, съперници, също имат своите владения и като индивиди се борят и спорят помежду си. Армиите са заплаха: ако ме нападнеш, ще се защитя, или ако ме ядосаш, ще те напада. Маарг господстваше над голямо кралство, но се страхуваше от Дахун и се безпокоеше от другите крале в земите на Диваците. Други крале от Вторите кралства съперничеха на Дахун и спореха помежду си — съюзите семеняха постоянно — и понякога се събираха армии и се водеха войни. Но за много време армиите се държаха на място. Големи армии в готовност да сдържат другите да не нападат.

— Аха. Колкото по-голяма е армията, толкова по-дълъг е отдихът.

— Донякъде. Армиите се нуждаят от голяма поддръжка: храна, оръжия, място, където да спят.

— Обясни! — настоя Детето.

Вървяха по разширяващ се овраг. Стигнаха до три разклоняващи се дерета и продължиха по едното нагоре. Белог знаеше, че някога тук е имало голям вир или малко езеро с три захранващи го потока. Заговори бързо за тиловото снабдяване и за поддържането на армията в готовност за бой. За нуждата от поддръжка, за да не започнат войниците да се избиват едни други по стария дивашки обичай.

Когато някоя подробност ѝ омръзнеше, тя го прекъсваше с друг въпрос. Като сега.

— Разкажи ми за войната, победата и поражението.

Белог впрегна цялото си красноречие и докато се катереха по дългия склон, се впусна в дълго описание на естеството на организираната борба. Много неща в тази връзка му бяха досадни, но постоянното обучение изостряше уменията му в занаята. Безкрайните въпроси на Детето го принуждаваха да рови дълбоко в паметта си за факти и мисли, недокосвани от години.

Като Архивист Белог беше задължен да помага в описването и подреждането на цялото знание, стигнало до крал Дахун: книги, ръкописи, изобретения, всичко, което можеше да се окаже полезно за господаря им. Архивистите се бяха превърнали в най-близкото нещо до братство, виждано в демонското селение, защото всяка нощ, щом седнеха в общите си обиталища, си разказваха един на друг за нещата, на които са се натъкнали през деня.

Белог беше станал един от първите в гилдията си и притежаваше знание, надвишавано само от малцина. Имаше особена склонност към асоциации, тъй че разбираше как знанието, открито и споделено от един, може да се отнесе към знанието на друг, по начин, който не е непосредствено видим за други. Ако някой демон в гилдията му можеше да бъде смятан за „старши“ или от най-висш ранг, сигурно щеше да е Белог, макар че съществата в гилдията му никога не бяха придавали особено значение на това. По природа бяха толкова близо до любезността, колкото можеше да е един демон.

Когато изкачиха склона, Детето каза:

— Накъде вървим сега, Учителю?

Той тайно се зарадва, че го нарече така, но отвърна:

— Зависи накъде искаш да вървим.

Тя го изгледа с поглед, който му подсказа, че не е доволна от отговора, но той ставаше все по-убеден, че ще го убие само в крайно критична ситуация. Доколкото в расата им съществуваше такова нещо като привързаност, двамата я бяха намерили.

— Не ти се подигравам, Дете — каза той и седна да поотдъхне. Дългото вървене взимаше своята дан. Знаеше, че разумът му започва да помръква. Щяха да минат седмици, може би месец без храна, но рано или късно щеше да озверее и да нападне Детето, макар че и това щеше да доведе до смъртта му.

Вгледа се в лицето ѝ и отново се изуми от това как се развива тя: ставаше все по-изящна и все по-съблазнителна. Трябваше да е била

сукуб в предишното си прераждане, вече беше почти сигурен в това. От начина, по който започваше да изглежда, вече беше убеден, че е прекарала много време в селенията на смъртните.

— Мисля, че вече си решила накъде отиваме, Дете — промълви Белог.

Тя се усмихна, а след това се засмя. Мелодичен, красив звук. После изражението ѝ отново стана сериозно. Тя посочи на изток и попита:

— Колко остава, преди Мракът да стигне дотук?

— Не знам, Дете. Като че ли се усилва, каквото и да се направи. Огън, стомана, магия са хвърляни срещу него, но той с охота обгръща всичко, което докосне. Наострена стоманена стрела, падаща зидария, присвито от страх дете, всичко поглъща забравата с допира си. Тя е неумолима, но не бърза. — Замълча и пресметна. — Няколко години според мен, може би пет.

— Но ще дойде?

— Ако сме научили нещо за Мрака, то е, че е неизбежен.

— Значи не можем да го спрем — каза тя. — Ако пътуваме още пет години, след десет ще ни догони. Нищо не може да го спре.

— Всичко, което Мракът докосне, се разпада и дори камъните крещат от болка, докато се разсипват в нищо, но самият Мрак е безмълвен, не издава никакъв звук. Невеществен е, но поглъща всичко. И колкото и да поглъща, остава неvēществен. Нищо не го утолява и не го спира. Мракът просто е.

— Какво иска той според теб? — попита Детето, загледано в далечината.

— Нямам представа — отвърна старият учител с въздишка. — Празна спекулация е самото допускане, че Мракът изобщо е способен да иска, защото за това е нужно съзнание. Вятърът иска ли нещо? Или дъждът? Или огънят? Исква ли нещо пясъкът, по който стъпваме?

Детето го изгледа със странно изражение и отвърна:

— Вятърът иска равновесие, дъждът иска да се изсипе колкото може по-надолу, а огънят иска да диша и да расте. — Усмихна се и добави: — Трябва да призная обаче, че нямам представа какво иска пясъкът.

Той помълча дълго, докато обмисляше думите ѝ, после каза:

— Но това са само обяснения на природата им и на причините им за съществуване, не някакво признаване на воля и съзнание.

— Може би — отвърна тя и сви рамене. — Няма да съм тук, когато Мракът дойде, колкото и далече да трябва да отпътувам.

— Къде ще отидеш? — попита Белог.

— Разкажи ми за войната на Дахун срещу Маарг в смъртното селение — настоя тя.

Въпросът го изненада и той малко се подразни от това, че тя пренебрегна неговия. Но беше ясно, че е време да тръгнат отново, навътре в опустошеното вече кралство на Маарг, в търсене на нещо, което знаеше само тя, а пътят се очакваше да я образува и в по-малка степен — да я забавлява. Детето пък щеше да ловува за него и да го храни.

Като съществуване — ако не броеше удобствата по време на работата за краля с другите Архивисти — това не беше особено неприятно. Ако не се броеше и цялото това вървене, поправи се той.

Така че продължиха и той й разказа за призоваването на всичките сили на краля, как беше строена армията му и как всяка магия, с която разполагаше, бе използвана, за да ги пренесат до свят в смъртното селение, където пълчищата на Маарг, редом със Себран, Чатак и други крале от Вторите кралства, както и главатари и военни вождове от Дивашките земи, се бяха сражавали с раса, известна като Звездните елфи — физически слаби и смъртни същества, но умни и използващи ефикасно могъща магия. Войниците им не можеха да устоят срещу обединената сила на пет демонски армии, но всеки демон се беше оказал срещу много мечове и демонският легион бе платил висока цена за победите си. Смяташе се, че над милион демони се бяха върнали в родилните ясли, и ако демоните бяха смъртни, войната щеше да е свършила. Но всеки път, когато умреше, демонът се връщаше в света на своето раждане и бързо го охраняваха, докато отново добие сила за бой и се върне в борбата.

След това, когато силите на Маарг необяснимо се бяха обърнали срещу съюзниците си, Дахун беше ударил. Беше се нахвърлил върху останките и с бой си беше пробил път през смъртното селение.

А после нищо повече не се бе чуло за великия Демонски крал и неговите пълководци. Армията му и всичките му слуги бяха изчезнали все едно никога не ги бе имало.

И кралството на Дахун бе останало да се защитава само срещу Мрака.

Тя започна да задава въпроси, а той се стараеше да им отговори колкото може по-добре.

— Защо всички владетели са самци? — попита тя в един момент.

— Не са. Всички крале са самци, това е така. Женските владетелки се наричат кралици.

Детето кимна и замълча. Продължиха по пътя си, оставяйки зад себе си ужас, какъвто дори два демона не можеха да разберат.

---

[1] Зъл дух, който се превръща в жена, за да се съвкупи със спящи мъже — Б.пр. ↑

8. МОРЯК

Бурята бушуваше.

„Суя“ се люшкеше в тежките пенести вълни, докато заобикаляше сушата, преди да започне дългия си бяг към залива Караян. Екипажът се беше оказал точно толкова невеж, колкото Джим очакваше — пристанищни утайки, наети в последната минута поради опасността да се появи някой като него, шпионин на Кралството. Знаеха само, че всички кораби на Кеш, изглежда, бяха събрани в Хансуле и че всички те се нуждаеха от годни и здрави моряци.

Джим знаеше къде се намира корабът само благодарение на това, че можеше да пресмята наум скорост и местоположение. Доста се беше изненадал, когато чу как един офицер попита капитана накъде са се запътили и разбра, че пътуват за Караян, а не към Елариал.

Все пак в момента Джим беше твърде зает с мокрите въжета и платна, за да мисли за логиката зад този избор. Беше посред нощ и той и другите мъже горе се оправяха по такелажа само на светлината на фенерите, окачени на всяка мачта, тоест почти пипнешком. Беше най-опасната задача, пред която един моряк може да се изправи — високо горе в разгара на нощна буря.

Джим беше сигурен, че щом бурята стихне, няколко кораба ще са се изгубили. Вятърът беше духал цял ден и единствената полза от това беше, че щяха да стигнат до крайната си цел два дни преди графика.

Джим се спусна до вантите, а от тях се смъкна на палубата. Капитанът явно беше доволен от развоя на нещата, тъй като бурята като че ли отслабваше и щеше да плава още час с оставените горе платна.

Джим слезе на сравнително сухата и топла палуба за екипажа. Беше почти празна, тъй като повечето от смяната все още бяха горе. Той отиде до хамака си и опипа небрежно ръба откъм стената. Дланта му се спря на малката изпъкналост в стената: глобусът му за пренасяне, скътан в тъканта, където бе пришито поддържащото въже.

Знаеше, че до няколко минути още двама-трима ще се дотърят долу, и искаше дотогава да е заспал, а не да се въвлича в празно дърдорене. Ако имаха някаква информация, която си струваше да се измъкне, щеше да дрънка клюки като жена на пазар, но след като знаеше за това пътуване толкова, колкото и те, предпочиташе наистина да поспи.

От всички роли, които бе приемал в кариерата си, най-много мразеше да е моряк. По-скоро беше готов да се разправя с ядосани камили в летния зной на пустинята Джалпур или да нападне разбойническа крепост, отколкото да изкара още една нощ на борда на този кораб.

Но дългът го зовеше. Трябваше да разбере за какво е този флот, защото макар да му липсваха подробности, не се съмняваше, че истината ще се окаже лоша новина за Кралството. За кой ли път се зачуди каква роля имат пантатийските влечуги жреци във всичко това.

Сънят беше кратък: призори наредиха всички да се качат на палубата. Джим се събуди от обичайното недоволно ръмжене на мъжете, измърмори къса ругатня по адрес на идиота, заповядал тази експедиция, и се запъти нагоре към палубата.

Вместо да го пратят да разгъва платна, го насочиха към носа, където няколко мъже работеха на макаратата, която спускаше котвата. Беше сиво утро, бурята беше спряла, но морето се вълнуваше, тъмно и метално зеленикаво под мъгливо небе. Джим погледна към мястото близо до брега, накъдето ги насочваха и където корабът щеше да пусне котва.

Пресметна, че все още са на половин ден плаване от града, и се зачуди колко точно кораби вече са пристигнали.

Когато стана по-светло и вятърът стихна, получи отговора: повече кораби, отколкото бе сънувал, че е възможно. Сякаш за да потвърди най-големия му страх, пред очите му изникна ескадра брянски дълги кораби — движеха се в посока, съобщена им по някакъв начин от онзи, който командваше тази невероятна флота.

Джим се изкатери до най-горния рангоут и погледна към далечното пристанище. Все още бяха много далече и не се виждаше сушата, където знаеше, че трябва да е градът. Бяха хвърлили котва в огромен извит залив, служещ само за добър пристан на върха на

извивката, където сушата на север го предпазваше от най-бурните ветрове, духащи от северозапад. Поне разбра защо са тук вместо понагоре при Елариал. Толкова много кораби щяха да запушат дори широкия вход към пристанището.

Порази го друг несъмнен факт: Касийм абу Хазара-хан трябваше да е засякъл агентите му в Караян и ги държеше в мрак. Никой кораб в тази флотилия нямаше да е бил достатъчно близо до града, за да бъде забелязан, освен с магия или от някой от агентите на Джим, наел лодка за плаване в хубав ден.

С изтръпнало сърце се плъзна надолу и скочи пъргаво на палубата. Беше се чудил защо всичките му агенти на юг оттук бяха замлъкнали, а тези оттук на север бяха непокътнати. Вече разбираше, че на Хазара-хан му е все едно. Каквото и да замисляше, щеше да се разиграе преди вестта за този огромен флот да стигне до Кралството.

Джим знаеше две неща: трябваше да разбере накъде се е запътила тази огромна флотилия — към Далечния бряг или към Крондор. След това трябваше да се махне от този кораб и да се върне в Крондор. Пресметна. Логиката диктуваше, че империята Велики Кеш щеше да се опита да си върне цялата земя, загубена преди стотици години, с една съкрушителна атака. Ако бриянските кораби бяха първите, преминали през Пролива на мрака — или Тъмните провлаци, както се наричаше още — и можеха да осигурят прикритие срещу квеганските пирати, то останалата флота можеше да продължи право към южното крайбрежие на Горчиво море и можеше да се предприеме тройна атака срещу Ландсенд — Края на сушата, Порт Викор и Крондор.

Конницата можеше да е тръгнала на север от кешийските градове Джонрил и Нар Аяб, за да влезе в Долината на сънищата от югоизток, а гарнизонът на Дърбин щеше да окаже подкрепа на кешийските сили вече в Шамата. Кеш щеше да завладее Долината за седмица: Ландсенд щеше да падне за дни, а ако кралският Западен флот бъдеше хванат на котва при Порт Викор, Кеш щеше да сложи ръка на цялото Горчиво море.

Ако той ръководеше това нападение, щеше да наложи блокада на Крондор, а след това да удари по Сарт, за да не може Ябон да изпрати помощ. Силите на Далечния бряг щяха да са незначителни и ако

бъдеха прехвърлени на изток през проходите в Сивите кули, щяха да се озоват зад силите от Ябон, спрени на север от Сарт.

Замисли се. Единственото неразбираемо нещо във всичко това беше какво щеше да направи Хазара-хан на юг. Нямаше нужда да вижда заповедите и плановете на кешийския генерал, за да разбере, че всеки гарнизон на юг от Оверн е вдигнат и сега е на борда на тези кораби. Според здравата логика орди разгневени племена щяха да се изсипят през Пояса на Кеш в тучните земеделски земи на Южната империя.

Тук ли щяха да изиграят своята роля пантатийците? Защото все нещо трябваше да ги накара да опазят мира без петата на кешийския ботуш на вратовете им.

Изведнъж се почувства на ръба на паниката. Беше открил всичко, което можеше да се открие на този кораб, но махането му отгук беше проблематично. Можеше да използва глобуса и да се върне в кабинета си в Крондор, какъвто беше планът му, след като научеше повече. Проблемът беше научаването повече. Беше на котва толкова близо до брега, че плуването през вълните до сушата нямаше да е ужасно опасно. Но щом стигнеше брега, тогава какво? Щяха да го чакат над двайсет мили пешком, докато стигне до някоя част от залива, която да му предложи по-полезна информация или по-бързо прехвърляне, и пак нямаше да има представа какъв е планът. Трябваше да има друг начин. Трябваше.

Минаха два безметежни дни, но това не означаваше, че Джим имаше време да размишлява над сегашното си положение. Един кораб в морето, дори и на котва, иска много грижа, а след като „Суя“ беше с недостатъчен екипаж — както явно бяха всички други съдове във флотата, — смените бяха половин ден на дежурство, половин ден почивка, въпреки че „почивка“ беше въпрос на дефиниция. След храна трябваше да се кърпят платна, да се снаждат въжета, както и да се обикаля в недрата на кораба с фенер и да се оглежда за течове. Джим избра да направи огледа на трюма с надеждата, че ще намери някакъв товар, който да му подсказва каква ще е ролята на този кораб, но се обезсърчи до лудост, щом откри, че трюмът е празен. Знаеше, че има товар горе на палубата — кафезите, донесени на борда от

пантатийците, но те бяха скрити под тежко платно, а и на палубата винаги имаше хора. Нямахме никакъв шанс да види какво има вътре.

На третата сутрин корабите започнаха да вдигат котва — най-напред брианските. Джим си пое дълбоко дъх, за да потисне нетърпението си. Беше логично да са първата ударна флотилия, тъй като можеха да надвият с маневри всяка квеганска галера в Горчивото море и най-вероятно щяха да се развърнат в прикритие, за да могат по-тежките кешийски бойни галери да дойдат зад тях и да ударят право към Порт Викор.

Неведнъж го обземаше силното желание да грабне глобуса си за телепортиране и да се пренесе в Крондор, но знаеше, че това ще спечели само няколко дни — стражевите кораби на Кралството западно от Края на сушата щяха да зърнат чуждите платна до седмица. А една допълнителна седмица подготовка нямаше да означава почти нищо срещу такава мощна атака.

Последва заповед „Суя“ да вдигне котва и да опъне платната. Но строежът беше за маневриране, а заповедта беше да поемат към град Караян, а не да излизат в открито море. Когато се приближиха към залива, Джим почти не повярва на очите си. Извън пристанището все още стояха над сто кораба, а товарни баржи и малки лодки кръстосваха напред-назад от и към сушата. Идваха не само от пристанището, но и от бреговете отвъд него.

Корабът спря на по-малко от четвърт миля от един дълъг равен бряг. В далечината Джим различи петно на хоризонта — там беше град Караян и се виждаше пушекът от комините. Джим никога не се беше интересувал много от този град, тъй като го намираще за второстепенно пристанище, което не заслужава сериозно наблюдение, но все пак имаше агент там.

Към кораба подходи баржа и първият помощник-капитан извика да приготвят товарните мрежи. Джим с още двама мъже се заеха с гика, а други няколко моряци избутаха настрани главния люк и слязоха долу, за да поемат товара.

Спуснаха мрежата и Джим зачака на рудана, докато подадат сигнала. После тримата завъртяха тежкия лост, руданът се завъртя и мрежата се заиздига.

Джим едва не изтърва лоста, когато го зяпна една доста притеснена наглед крава. Имаше още една, стегната в ремък до

първата, и мучеше жално. Джим не беше специалист в гледането на животни, но беше пътувал достатъчно през земеделски земи, за да може да познае млекодаен добитък:

Домашните животни се запазваха по-дълго от месото, тъй че докарването на добитък, овце или дори свине, прословути с трудното им гледане, зад една армия не беше нещо нечувано, особено ако не се предвиждаше добър лов. Но дойни крави?!

Очите му се разшириха още повече, когато на борда започнаха да се качват мъже, жени и деца — и изведнъж Джим осъзна какво точно става. Огледа се, видя, че всички останали са се залисали в работата си, и зачака мига, в който можеше да се измъкне до хамака си и да активира глобуса за пренасяне. Вече знаеше какво е решила да направи някоя безумна група кешийски благородници.

Това не беше просто военна авантюра. Беше нещо повече от мащабна атака срещу Западните владения на Островното кралство или дори от опит за завладяване на цялата Долина на сънищата след многото години гранични стълкновения.

Виждаше пред себе си мъже и жени от всевъзможни места: пустинни хора от Дахали-Капур, блатни обитатели от Драконовото тресавище и И'Рамийр, конници ашунта и земеделци исалани, всички от Кешийската конфедерация.

Кеш не пазеше границите си от конфедератите, зажаднели за по-добрата земя в Южната империя. Империята пренасяше конфедератите до Далечния бряг и смяташе да им даде земя в Кралството.

Това не беше просто поредна война. Беше мащабно нашествие и колонизация. Намерението им не беше да завладеят тези земи и да господстват над враждебно население. Щяха да заменят това население с хора, които щяха с благодарност да се подчиняват на имперския закон, за да могат да се задържат в новите си, скъпоценни за тях домове.

Джим се огледа и видя още кораби, които изпъваха платна и поемаха на север. След като не знаеше точния брой на корабите, можеше само пресмята, но империята на Велики Кеш водеше към Далечния бряг поне двайсет хиляди земеделци, пастири и занаятчии, около три пъти повече от цялото население на тамошните граждани на Кралството. А мнозинството мъже на бойна възраст бяха мобилизирани и сега навярно бяха на половината път до Крондор.

Едва потисна гаденето, което се надигна в гърлото му.

Видя и последния „товар“, качил се на борда — мъжете от колонистите. Държаха се на групи, колкото може по-настрана от традиционните си врагове, доколкото позволяваше ограниченото пространство.

Джим се катереше по такелажата над кърмовата палуба, когато чу вика на капитана:

— Готови сме. Вдигай котвата!

Джим огледа наоколо отгоре и това, което видя на съседния кораб, го стъписа. Докато на корабите товареха още и още колонисти, беше мислил как Велики Кеш се кани да заграби Далечния бряг. Беше въпрос, на който не можеше да отговори, освен някаква смътна идея за огромно числено превъзходство.

В сравнение с Конфедерацията Далечният бряг гъмжеше от богатства. Но все още беше рехаво заселен след над сто и петдесет години. Две големи войни през последните сто години бяха опустошили Западните владения, а населението поначало беше оскъдно. Единственият по-голям град беше Карс, макар Крудий все още да беше столица на херцогството, и тези населени центрове бяха сравнително стабилни, нараснали с не повече от една десета след нашествието в Запада на армията на Изумрудената кралица.

Можеше да разбере защо Кеш би могъл да поиска да си върне Далечния бряг след всичките тези години. Преместването на голяма част от населението на Конфедерацията беше логично. Щеше да усмири повечето бунтовни конфедерати, като намали населението и смали съперничеството за ценните естествени ресурси сред останалите там. И щеше бързо да установи на Далечния бряг процъфтяваща колония, която можеше да експлоатира района много по-ефикасно от Кралството досега, осигурявайки бърз и изгоден източник на доход, но задържайки данъците ниски за новите колонисти.

Почти се беше възхитил на дързостта на този план и на самата му мащабност. Какъв зашеметяващ триумф щеше да донесе за фракцията пълководци и благородници в Галерията на лордовете и майсторите, стояща зад него! Но възхищението му секна, щом си

помисли колко ще е оцетено Кралството, за да се превърне тази мечта в реалност.

Това, което видя на следващия кораб, изведнъж очерта целия план. Търговци на роби. На борда на следващия кораб имаше поне петдесет члена на Гилдията на търговците на роби на Кеш.

Обявено за незаконно в Кралството от близо две столетия, робовладелството все още представляваше институция в Кеш. Не един кешийски роб беше загивал в опит да намери спасение в Кралството, но малцина успяваха да прехвърлят границата.

Усещането за гадене отново се върна в стомаха му. Вече знаеше как нашествениците колонисти от Кеш щяха да се справят с тези, които щяха да изместят. Беше си представял, че сънародниците му ще побягнат към хълмовете, за да се доберат на Изток или да намерят подслон в Ябон и Свободните градове, или може би да потърсят убежище при джуджетата или елфите в Елвандар.

Два проблема, решени наведнъж, помисли Джим, докато се спускаше по въжетата все едно, че имаше по-важна задача от това да шета по такелажата и да разгръща платна. Първо, не се налагаше селяните и градските хора да бъдат смятани за потенциална спънка. Момчетата, преместени далече от домовете им, нямаше да пораснат като разбойници, вилнеещи из горите и лесовете на Далечния бряг, а част от разходите по това мащабно нашествие щяха да отпаднат с големия приток на пленници за платформите на робските пазари във всеки град на Империята.

За един кратък миг се почувства съкрушен. Кой можеше да е измислил този безумен план, толкова коварен, че можеше дори да успее? Никой от владетелите на Велики Кеш, които познаваше, не мразеше чак толкова Кралството, нито беше толкова алчен, че да...

След това го осени. Имаше една обща слабост, споделена както от Островното кралство, така и от империята Велики Кеш. И двете държави в момента се управляваха от несигурни хора без ясни наследници. След като залогът беше короната, можеше да се направят много политически обещания, независимо от вероятността тези обещания да се спазят. Когато условията за едно обещание бяха „Когато спечеля короната...“, замесените знаеха както цената на провала, така и мащаба на богатствата, които можеха да съпътстват успеха.

Скочи на палубата, вмъкна се през люка и се запъти право към хамака си. Бързо измъкна малкото кълбо. Натисна лостчето, което му позволяваше да избере една от трите крайни точки, а после второто, за да активира кълбото.

Не последва нищо.

Джим едва сдържа дивашкия крясък на безсилие, докато опитваше отново и отново. Кълбото просто беше спряло да работи. Той знаеше, че цуранските устройства са стари и много от тях се развалят, но беше взел това, което бе преценил, че е най-вероятно да заработи. И беше сбъркал.

Толкова се беше стреснал от тази ненадейна промяна в плановете му, че усети появилия се зад него мъж едва в последния момент. Завъртя се рязко и се присви, готов да се бие на живот и смърт. Но закъсна за много кратък миг. Кривакът го удари и изригна ослепителна светлина, последвана от пълен мрак.

Главата на Джим пулсираше все едно, че е бил на седемдневна пиянска веселба. Примига, щом отвори очи, и се помъчи да се съсредоточи.

Не беше на кораба.

Усети разликата във въздуха. Не беше хладен и влажен, а сух и топъл.

Беше в пустинята. Или близо до нея.

Огледа се и видя, че се намира в голяма почти тъмна стая, вързан за тежък дървен стол. Бързо установи, че не е понесъл повече телесно насилие от удара, който го беше хвърлил в безсъзнание. От кънтежа в ушите си прецени, че това е добре. Още един удар като първия и сега можеше да не е буден. Още два и беше сигурен, че нямаше изобщо да се събуди.

Усети как мъжът се размърда, преди да чуе звук или да види движение, а след това осъзна, че в ъгъла има някой и го гледа от сенките. Само миг след това чу глас, който каза:

— А, най-после. Светлина.

Някой зад Джим запали фенер и той най-после успя да види мъжа, който говореше. Тъмнокож, с модно подстригана брада, изправи се бавно. Носеше пищен халат по обичая на хората на Джалпур и се

усмихваше. Беше млад, поне с двацет години по-млад от Джим, но той разбра, че е мъж, от когото трябва да се страхува.

— Касийм абу Хазара-хан — каза Джим и усети, че гласът му излезе почти на шепот.

Кешиецът махна с ръка и рече:

— Вода. Бързо. И му развържете ръцете.

От ъглите зад него се появиха двама мъже, единият сръза въжетата около китките на Джим, а другият поднесе чаша хладка вода до устните му. Ръцете на Джим трепереха, когато посегна за чашата. Пи жадно и когато свърши, заговори отново — този път гласът му беше по-силен:

— Колко време?

— Два дни. Съжалявам, че агентът ми се оказа малко по-вѳодушевен да те достави тук, отколкото му бях наредил. Ще бъде наказан. — Застана пред него и го изгледа отгоре. — Лорд Джим Фурията, Джеймисън, радвам се, че се виждаме отново. Или би трябвало да те наричам Джим Трепалото? Не съм сигурен. Или би предпочел Джими Ръчицата, или Джим Бързака?

— Какво искаш, Касийм? — попита Джим.

Тайният ръководител на кешийското разузнаване, също като баща си и дядовците си преди него — и също като Джим, — играеше ролята на дребен дворецов благородник в Имперския двор на Кеш, без нито за миг да разкрие, че знае кой всъщност е Джим. Добронамерена лъжа, която и двамата съблюдаваха. Това, че беше зарязал всякакви преструвки, означаваше нещо важно.

След дълго мълчание Касийм каза:

— Защо мислиш, че искам нещо?

Джим въздъхна.

— Ох. Щом искаш да си играем игрички... За да имаш човек на онзи кораб, означава, че ме следиш още от Хансуле. Ти си властен човек, но дори ти не можеш да имаш агент на всеки кораб в такава флота. Това, че човекът ти изостави ролята си на моряк и ме удари точно преди да се измъкна и да се върна в Кралството означава, че или искаш смъртта ми, или искаш нещо от мен, а тъй като не съм мъртъв, допускам, че е второто. Тъй че какво искаш, Касийм?

— Ох, Джим — рече кешийският благородник. — Двамата с теб имаме проблем.

— Какъв проблем?

Младият кешиец се наведе над Джим, сложи ръка на рамото му в явно приятелски жест и заговори:

— Двете ни управления, изглежда, изведнъж са се напълнили с луди хора. А колкото и да могат да бъдат иронични боговете, нищо такова не се е случвало през живота ми. Накратко: ти си единственият човек, на когото мога да се доверя да сложим край на тази безумна война. А аз съм единственият човек, на когото можеш да се довериш ти.

Джим беше смятал, че може да чуе много неща от своя противник. Но точно това никога не му беше хрумвало като възможност.

9.

КОНКЛАВ

Пъг хвърли заклинанието.

Без никакво видимо усилие махна с ръка и дългото шейсет стъпки скеле се вдигна от земята, където го бяха положили дърводелците, и увисна във въздуха. Двама работници го хванаха за краищата и Пъг с лекота го извъртя така, че да го закрепят за основата с големи железни клинове. След това сложиха по ъглите железни скоби, за да го свържат към вече вдигнатата задна стена на главната къща.

— Благодаря, Пъг — каза главният строител.

— Няма за какво, Шейн.

Харесваше грубоватия зидар, който щеше да надзирава вдигането на стените. След това щяха да ги измажат и щом приключе, на Острова на чародея отново щеше да има Вила Беата.

Пъг се обърна и погледна сина си, който ръководеше разтоварването на огромен палет с камъни. Двама по-млади магьосници, Херберт и Лилиян, прилагаха уменията си, за да вдигат и местят камъните, които Шейн щеше да използва за фасадата на сградата. Пъг беше решил да не преустройва вилата по първоначалния й план, а да я изгради повече според личния си вкус и да промени няколко неща, които не му бяха харесвали през годините, когато беше пребивавал на острова.

Първо, нямаше да препострои древната обща баня. Беше се оказала излишно хабене на средства, защото се използваше рядко, а когато се използваше, беше трудно да се запази горещата вода гореща и студената — студена заради неудържимата сякаш страст на по-младите магьосници да си правят шегички. Някои от културите, от които произлизаха учениците му, се придържаха към строго разделение на половете, докато при други не беше така и благоприличната скромност на едни често изглеждаше странна и смешна в очите на други.

Споменът за едни сестри, които учеха тук преди години, го подсети, че за някои от тях баните се бяха оказали идеално място за забавления, които често излизаха извън контрол. Беше сигурен, че много пъти и двамата му синове се бяха озовавали в димящата баня в доста игрива компания. Споменът за Калев го смути за миг, но нямаше смисъл да се отдава на сантиментални мисли. За да потисне тъгата, си припомни един щастлив миг с Калев и Мари, след което отново насочи вниманието си към текущата работа.

Щеше да направи къпалня до всяка спалня. Ако учениците искаха да лудуват голи, можеха да го правят от другата страна на острова — имаше предостатъчно вода в езерото.

Глас откъм билото на хълма го накара да се обърне. Млад ученик махаше и викаше нещо, което Пъг не можа да разбере, но поведението му намекваше за нещо спешно.

С помощта на магия Пъг изведнъж се появи до младока, което го накара да залитне назад.

— Какво има, Филип?

— Кораби! — отвърна ученикът. — Джак ме прати да ти кажа, че на юг преминават много кораби.

— Благодаря — каза Пъг и изчезна.

След миг вече стоеше на върха на най-високата кула на черния замък, над два прозореца, от които проблясваше злокобна синя светлина всеки път, щом някой кораб минеше наблизо, както за да вдигне по тревога всички в замъка, така и за да предупреди моряците да не слизат на брега. Беше част от цялата игра, обкръжаваща особата на Черния чародей, тъста на Пъг Макрос Черния, и продължена след изчезването му от Пъг. Пазеше уединението на хората на острова: всеки, който пренебрегнеше предупреждението, беше или нежелан на острова, или се оказваше подложен на не толкова деликатни методи на разубеждаване.

Младият магьосник в кулата не се изненада. Обърна се към Пъг и каза:

— Различавам поне дванайсет платна.

Джак беше слаб, с песъчлива на цвят коса и пронизващи сини очи. Пъг знаеше, че тези очи могат да виждат доста по-далече от очите на повечето хора, естествена магическа дарба, която тепърва щеше да

се усвоява. Пъг се възползваше от това, като поставяше младежа за наблюдател поне веднъж седмично.

— Нямам твоите очи — каза той с усмивка, направи кръг с ръцете си, изрече тихо заклинание и изведнъж въздухът в кръга заблещука. Образът на далечния хоризонт в този кръг изведнъж се измести, сякаш скочи към тях — Пъг бе огънал с волята си самия въздух.

— Никога не съм виждал кораби като тези — каза Джак.

— Не и в това море — съгласи се Пъг. Корабите бяха с квадратни платна, бързи пред силния вятър, повечето само с една мачта, само един-два имаха и втора, с триъгълно платно. По-късите имаха по четирима гребци на всяка страна, а по-дългите по осем, тъй че беше ясно, че гребането е за по-къси интервали на маневриране, а не за дълго пътуване. На носа на всеки кораб имаше цветна фигура: дракон, орел или ястреб, всеки с изваяна миниатюрна женска глава отдолу, боядисана в ярки цветове. — Кешийски са.

— Никога не съм виждал такива в Дърбин — каза Джак.

— Това са бриянски кораби, от източните брегове на империята Велики Кеш. Бриянците са пирати, но тук са твърде далече от дома си, за да действат без одобрението на империята. Нещо става.

Махна с ръце и образът изчезна.

— Виждам платна още по на юг — каза Джак, присвил очи, сякаш можеше със силата на волята си да види още по-далече.

— Ще ида да погледна — каза Пъг и изчезна.

Озова се във въздуха и с магическите си дарби се задържа високо, толкова високо, че ако наблюдател на върха на мачтата на някой кораб погледнеше нагоре, щеше да го вземе за зареяна птица.

Задържа се там само колкото да разбере какво става, след което се върна на строежа на вилата.

— Татко? — попита Магнус.

— Съобщи на всички. Искам да се съберем колкото може по-скоро на заседание на Конклава.

— Всички ли? — След нападението над острова, в което беше загинала жена му Миранда, Пъг никога не беше искал да се съберат повече от двама-трима членове на Конклава едновременно. Лудият магьосник Лесо Варен беше успял по някакъв начин да преодолее многобройните магически защиты на острова и Пъг беше почти

обсебен от грижата да не позволи никога най-важните му помощници да се съберат на едно място и отново да се окажат единична мишена.

— Всички — повтори Пъг.

Магнус не се поколеба. Впечатляващата му дарба го пренесе за миг в бащиния му кабинет в Черния замък. Там беше изработено устройство, с чиято помощ можеше да бъде призован всеки или всички членове на вътрешния кръг на Конклава на сенките, онези мъже и жени, които бяха гръбнакът на организацията. Устройството представляваше голяма сфера с рунически знаци, всеки настроен към член на вътрешния кръг. С натискането на знака, свързан с този член, посоченото лице щеше да получи непогрешимо усещане, чувство за сърбеж, който не можеш да почешеш, и толкова дразнещ, че щеше да събуди и най-дълбоко спящия. Щеше да продължи десет секунди и след това да се повтаря на половин час, и щеше да продължи, докато членът не пристигне на острова. С помощта на дразнещото устройство Пъг беше внушил, че тези устройства са ценни и трябва да се пазят грижливо. Идеята да ти се наложи да пътуваш от другия край на света по обичаен начин с повтарящия се сърбеж беше силен стимул.

Членовете на вътрешния кръг започнаха да се появяват почти мигновено. Магнус можеше да усети магическите енергии, колкото и далече да се намираше от пещерата на срещата. Прехвърли се точно пред входа ѝ и влезе в голямата зала, вкопана в хълма на северната страна на острова.

Пъг вече беше там, с Джейсън, магьосника, който действаше като управител на острова, когато той и Магнус отсъстваха, и първия от трийсет и тримата призовани членове на Конклава.

Великият майстор Крийган от Ордена Щит на слабите, бойния орден на Храма на Дала, поклати унило глава.

— Надявам се, че е важно. Тъкмо се канех да започна среща със старшите членове на ордена ми, когато дойде призивът. Мога да го отложа за няколко часа, но и моят авторитет си има граници.

— Разбрано — каза Пъг и кимна.

Идванията продължиха още цели двацет минути. Последният пристигнал беше чак от другия край на света, заспал, когато призивът беше стигнал до него, още няколко изглеждаха сънени. Бързото преброяване показа, че присъстват, освен двама всички, и Пъг започна:

— Не можем да чакаме. Съжалявам, че свиках това събрание толкова припряно, но нещо се е случило и трябва веднага да се заемем с него.

Пещерата бе останала непроменена от първия път, когато им беше показана от Гатис, подобния на таласъм слуга на Макрос Черния. Като много други неща, свързани с Макрос, две оставаха загадка: местонахождението на Гатис, който един ден просто беше изчезнал, оставяйки на Пъг сам да се грижи за острова; и истинското естество на пещерата.

В началото не изглеждаше нещо повече от дълбока вдлъбнатина в склона на хълма, но щом човек завиеше и навлезеше в нея, пред очите му се показваше самата зала. В полукръг покрай стените имаше каменна издатина, която предлагаше естествено място за сядане и даваше възможност на членовете да насядат сравнително удобно. А в центъра на залата се издигаше каменна колона, на чийто връх бе поставена статуя на Сариг, изгубения бог на магията. През годините обликът се беше променял по загадъчен начин, тъй че изобразяваше мъже, жени и други същества, оказали се в един или друг момент аватар на бога.

Пъг така и не беше проумял дали има нещо наистина важно, свързано със статуята, или тя е просто някакъв израз на любовта на Макрос към театралното.

Един сънен все още магьосник, казваше се Джером, влезе припряно, явно едва-що облякъл се след баня, мократа му коса беше полепнала по черепа.

— Извинете — смотолеви той и кимна за поздрав.

С това остана да липсва само още един член. Пъг огледа пещерата и попита:

— Сандрина?

Отвърна му Великият майстор Крийган.

— Не мога да си представя причина, която би я задържала да не се отзове на призива. Освен ако не е обездвижена някак.

— Или устройството се е развалило — каза Магнус.

Пъг въздъхна и кимна. Древните цурански глобуси за пренасяне се превръщаха в проблем. Преместването в пространството или телепортирането беше едно от по-трудните постижения дори за опитни магьосници. Магнус беше несравним в способността си да отпътува до

всяко място, което вече е посетил, както и до някои места, които са му били добре описани. Пъг можеше с лекота да пътува до всяко място, което е видял и познава, а Магнус му беше помогнал да усвои по-голям обхват. Но само шепа магьосници можеха да се сравнят дори с по-ограничените способности на Пъг, а много от агентите на Конклава, като Великия майстор Крийган, не бяха магьосници.

Пъг прошепна на Магнус:

— Ако е устройството, погрижи се да изключиш призива. Не мога да я оставя да я сърби на всеки половин час. — Помълча и добави: — Освен ако не държиш да се изправиш пред нея и боздуганата ѝ, когато най-сетне се появи тук.

Магнус изчезна и след миг се върна.

— Погрижих се, тате.

— А Амиранта? — попита Пъг.

— Той пребивава тук от няколко години, но ти така и не си го поканил официално в Конклава, тъй че няма начин да се върне бързо — отвърна Магнус. — Ще трябва да го взема от града на елфите.

— По-късно — каза Пъг. — Не искам да го притеснявам, докато е в Е'бар. — Обходи с поглед събралите се членове на Конклава, пое дълбоко дъх и обяви: — Явно избухва много голяма война между империята Велики Кеш и Островното кралство.

Всички в залата като че ли се изненадаха, но нямаше признаци за голямо стъписване. Един магьосник, Брентли, който служеше като свързка на Пъг със Звезден пристан, каза:

— Чували сме слухове и някои от кешийските магьосници в Звезден пристан отсъстват напоследък, но слуховете за война в Долината са постоянни.

Великият майстор Крийган попита:

— Никаква вест ли нямате от агентите в двата двора?

— Нямаме редовен агент в двора в Риланон — отвърна Пъг, — макар да се радваме на специални отношения с разузнавателната им служба. — Повечето в залата знаеха как се беше отнесъл Пъг с бъдещия крал на Островите, принц Патрик Крондорски, в края на войната с Изумрудената кралица, когато Кеш се беше опитал да спечели предимство срещу отслабената отбрана на Кралството в Запада. Пъг беше прекратил войната, но беше унижил публично невъздържания млад монарх. Оттогава отношенията между Конклава и

Кралството бяха обтегнати в най-добрия случай и враждебни в най-лошия. — Ако Джеймс Джеймисън е дочул нещо, свързано с това, не мога да си представя, че не би споделил данните си с нас. Той, повече от всеки друг на служба на Кралството, има усет за рисковете и опасностите, които все още дебнат навън. — Махна небрежно с ръка към входа на пещерата, но всички знаеха, че има предвид неведомите същества, стоящи зад демонската атака срещу този свят. — Може да са минали години, откакто враговете ни нападناха последния път, но те ще дойдат отново, няма съмнение. И ще ни трябва всяка сила, с която разполагаме, за да им се противопоставим. Не можем да позволим тази война. Две опустошени армии е недопустимо. Два ограбени народа е недопустимо. — Гласът му се извиси. — Две жестоко изтощени държави е недопустимо.

— Никой от приятелите ни в двора на императора не е намекнал за такова начинание. Получаваха сме съобщения за дебати в Камарата на лордовете и майсторите, някои призови за по-агресивна политика към Кралството, особено по отношение на Долината на сънищата. Но никакви предупреждения, никакви сигнали за тревога, нищо. — Пъг си пое дъх. — Това не е някаква безумна авантюра, подета от разколници или отцепническа фракция в империята. За нещо от такъв мащаб трябва да даде одобрението си самият император, или най-малкото да не е в състояние да възрази.

Погледна Крийган и попита:

— Храмовете получили ли са някакво предупреждение?

— Не, само обичайното: някои членове на Събранието на лордовете призовават за по-войнствена позиция към Кеш и по-тесни връзки с Ролдем. — Помълча. — Обикновено склонните към авантюра извърщат очите си към Източните кралства с намерение за експанзия в онази посока. Никой не смята, че войната с Кеш е добра идея. — Помълча отново и добави: — Но не сме получавали никакви съобщения от нашите храмове и светилища в Южен Кеш вече от месец. А Сандрина проучваше някакви сведения за...

— Какво? — подкани го Пъг.

— Просто някои неща, които я накараха да се усъмни, че Черните шапки може да са се върнали.

Черните шапки, или Черните кепета, бяха група убийци и главорези, свързани със слугите на Беласко, лудия магьосник, опитал

се да пренесе демонския крал Дахун в това селение и обладан от него. Накрая и магьосникът, и демонският господар бяха унищожени, но много от слугите им бяха избягали в дивите земи на Кеш. Всеки слух за тяхно появяване отново щеше да е привлякъл вниманието на Сандрина, защото тя бе имала повече вземане-даване с тях от всеки друг.

— Не мислеше ли, че това си струва да се спомене? — попита Магнус.

— Щях, след като тя се върнеше — отвърна Крийган. Членовете на Конклава бяха не просто агенти на Пъг, но могъщи мъже и жени сами по себе си и много от тях бяха обсебени от идеята да защитават своя избор в собствената си област на влияние.

Пъг вдигна ръка, за да предотврати споровете.

— Вярвам, че всеки от вас ще ме осведоми за това, което е критично.

Огледа ги един по един, сякаш се опитваше да прочете мислите им, след което се вкопчи в нещо, което беше казал Крийган.

— Сандрина е тръгнала на юг от Велики Кеш?

— Да, някъде под Пояса — отвърна Великият майстор.

— Получавали ли сте някакви донесения от агентите си южно от Пояса наскоро?

Събралите се се спогледаха и най-сетне една жена, Вероника, отвърна:

— Не. Но не е необичайно да нямаме вест от тях месеци наред. Малко неща стават в Конфедерацията, които да имат отношение към нашите интереси, освен ако не бъде намерен и привлечен някой магьосник за Академията на острова ти.

Пъг кимна.

— Ако враговете ни познават толкова добре, колкото мисля, че ни познават, къде по-добре биха предприели масивна операция срещу нас, освен в район, който сме решили да пренебрегнем?

Даниел, високопоставен воин в бойния орден, известен като Чука, се изправи. Чукът беше отречена секта, предполагаемо свързана с Храма на Тит-Онанка. Всъщност бяха по-близо до наемническа армия, търпяна от двете страни на границата между Кеш и Кралството. Подчиняваха се само на водача си, Рицаря-маршал на ордена, и на Пъг му беше отнело години, докато внедри агент в редиците им: като други

военни ордени, свързани с храмовете, те се пазеха от шпиони и имаха магически средства, с които да ги разкриват.

— Колко голяма беше флотата, която видя, Пъг? — попита Даниел.

— Преброих над сто кораба, плаващи за Порт Викор или Крондор.

— Щом пращат толкова много кораби в Горчивото море, значи имат и други флотилии. Няма да оставят бреговете си незащитени от пирати, от набези, отмъщение и така нататък. Нещо повече: трябва да демонстрират сила пред обединените флоти на Ролдем и Островите в Кралско море. — Даниел помисли. — За да съберат такава флота на юг от Пояса и след това да я пратят към Пролива на мрака и в Горчиво море за няколко седмици, за да изненадат Кралството... — Замълча. — Искам да кажа, че изпълнението може да е отнело само седмици, но планирането... било е месеци, може би години. Храна, оръжия, питейна вода: това е огромен товар! Всичко трябва да е било пренесено някъде на скрито, някъде, където са могли да се надяват, че ще остане незабелязано. — Даниел огледа присъстващите, сякаш търсеше дали някой ще му възрази. Никой не го стори.

— Южно от Пояса би било несъмнен избор — каза Магнус.

— Допускаме, може би погрешно, че империята е основно в положение да усмирява, а не да бъде използвана за район за складиране.

— Не е само до мъкненето на няколко бурета вода, няколко самуна хляб, пити кораво сирене и сушено телешко и оставянето им на някой бряг, за да ги вдигнат корабите — продължи Даниел. — Местенето на стоки през пазара вдига вълни.

— Погледна високия белокос магьосник. — Ти си един от най-умните между нас, Магнус, но като на всички нас и на теб ти убягват едно-две неща.

— Аз съм по тилото снабдяване и така се внедрих в Чука, да ги храня кучите синове. — Даниел се засмя. — Мисълта ми е, че ако обиколя през един град и закупя достатъчно храна за хиляда души, цените се вдигат, други не могат да намерят каквото търсят и по света се разнася вестта, че градът се нуждае от това, което съм изкупил. Търговци се разшетват, купуват каквото мислят, че могат бързо да докарат на пазара, където съм, а това създава още по-голямо търсене.

— Размърда пръсти. — Вълни, разбираш ли? Като камък във вир. Работата е следната: около тази проклетата флота, плаваща тука, няма никакви вълни.

— Което означава, че стоките се осигуряват извън обичайните канали на снабдяване. Отнякъде, където нямаме осведомители.

— Пъг махна с ръка и във въздуха се появи образ. — Това е подобие на карта на южната половина на империята, намерих я преди години в библиотеката на Макрос. Според това, което научих, границите са подвижни, клановете и племената са променливи и малко неща могат да се установят твърдо, освен местоположението на няколко по-големи града на крайбрежието.

— Изглежда, че е главно пустиня, блата и планини — каза Даниел. — И знам, че малкото земеделска земя, която може да се намери там, е стара, изтощена и суха. Конфедератите винаги търсят поводи да натиснат на север. И всеки по-голям запас храна там щеше да е изяден, а не да стои на склад.

Магнус посочи.

— А онзи голям остров на юг?

— Това е Змийският остров — отвърна Даниел. — Никой не живее там. Северната му страна е студено пусто място — и е добрата страна. Южната половина е толкова близо до полюса, че е зима почти през цялата година, а лятото трудно може да се нарече топло и привлекателно.

Пъг помълча малко.

— Змии? Змиите не живеят в студени и голи места. Никога не съм виждал змии там, където има сняг по земята през повечето от годината.

— Кой е нарисувал картата? — попита Крийган.

— Самият Макрос — каза Пъг и я накара да изчезне с махване с ръка. — Често взимаше стари късчета факти, които откриваше, сглобяваше ги като ребуси и ги описваше. Заел съм се да поправам описанията му — добави с тъжна усмивка. — Там, където знам, че е сгрешил.

— Може би „змии“ е погрешен превод — каза Даниел. — Да се отнася за змиеподобни реки или за нещо друго.

— Или може би е място, където съществуват змии, живеещи в студен климат — отвърна Пъг. — Все пак, каквато и да е причината за

това странно име, точно там бих складираше запасите си от храна и оръжия.

— Аз бих изкарал корабите си от кешийските пристанища — продължи Даниел, — защото ще им трябва само скромна запас провизии, после минават оттам и товарят каквото още им трябва. След това бих предприел дългия курс покрай южното крайбрежие, нагоре покрай западния бряг и в Горчивото море, после продължавам до Крондор. Теченията покрай западния бряг на Кеш са от юг, тъй че плаването е бързо. Нуждата от провизии за екипажите е сведена до минимум. И все пак ако са трупали стока, храна и оръжия там, все щяхме да чуем нещо.

— Оръжията вероятно са идвали от друго място — обади се Магнус. — Логично е, ако кешийските майстори на броня и оръжие са увеличили производството си в последно време, нашите агенти или някой от Кралството да обърне внимание на това.

Даниел кимна.

— Да, щеше да има търсене на сурови материали. Повече желязо от мините, повече кораби, които да го превозват до леярните, повече въглища за ковачниците, повече олово, повече дърво. Всичко това някой, някъде, със сигурност щеше да го забелязал.

— Може и да са го забелязали — каза Пъг разсеяно.

Всички го зяпнаха.

— През годините нашите врагове може да са изглеждали безумни според нашите мерки, но също така, се оказаха хитри. Лесо Варен за малко щеше да завладее и контролира две държави, Оласко и самия Велики Кеш, като и двата пъти по същество действаше сам. Беласко успя да вкара малка демонска армия в нашия свят, преди да успеем да затворим онзи портал.

— Ами ако просто е било достатъчно дълго, за да не забележим никакво увеличаване на търсенето на оръжия и друго нужно оборудване? — Пъг се обърна към Даниел. — Чукът от къде купува мечовете си?

Даниел поклати глава, сякаш изненадан от въпроса.

— Ами... от разни места. Имаме майстори на мечове в няколко града, с които редовно имаме търговия. Някои от братята на ордена са умели занаятчии, тъй че повечето ремонти си ги правим сами.

— Тъй че ако някой от източниците ви изведнъж започне да прави по дванайсет меча вместо по десет...?

— Мисля, че разбирам — каза Даниел. — Ако някой майстор на мечове в Елариал получи поръчка за петдесет меча от Чука, но произведе петдесет и пет и след това изпрати допълнителните пет в товар с други стоки някъде другаде... кой ще забележи?

— Да — каза Пъг. — Но да не се занимаваме с „как“, а по-скоро с „кой и къде“.

— Ами, онова проклето змийско място, изглежда, е вероятното „къде“ — каза Даниел.

— Да — съгласи се Пъг. — И ако мястото е това, скоро ще разберем кой.

— Кого ще пратиш? — попита Магнус.

— Никого. Ще ида аз.

— Ти? — попита Магнус стъписано.

— Вече от дълго време седя на този остров и изпитвам самосъжаление, синко. — Хвърли на Магнус веселата усмивка, която той не беше виждал от години. — Време е да изляза и да свърша сам малко от тежката работа. Освен това никога не съм посещавал тази част от света ни. Сигурно е интересно.

— Дано не се окаже твърде интересно — каза Магнус унило.

10. ОБРАТ

Сандрина затича бързо.

Не за първи път в живота си беше благодарна за суровото обучение, което ѝ беше наложил орденът. Способността ѝ да се движи внезапно и бързо, облечена в тежката ризница и с оръжие, беше спасявала живота ѝ неведнъж.

Противникът ѝ явно не беше подготвен за бързината, с която го връхлетя, и когато го блъсна с рамо, изхвърча назад като ударен с таран. Мъжът носеше жълтеникаво палто върху кожена броня — груб жакет над дебела ватирана фланела, ефикасно за стрели, които не удряха право, и за странични удари от мечове. Срещу тежко брониран Непреклонен рицар, връхлетял срещу него, все едно беше гол. Просна се на земята, опита се да се вдигне, но рухна отново с болезнен стон и очите му се подбелиха.

Сандрина му хвърли бърз поглед и реши, че може да му е счупила и няколко ребра, освен че го беше зашеметила. Опря меч си в гърлото му и зачака да види дали ще припадне, или ще се свести.

Припадна. Тя въздъхна и прибра меч в ножницата. Огледа се, за да се увери, че е сама, но и да беше имало конфедерати, бяха се разбягали. Коленичи, за да се увери, че мъжът не се преструва. Здравото мушкане в ребрата, които бяха най-малкото натъртени, ако не и счупени, не предизвика никаква реакция. Разбра, че не се преструва. Беше извадил късмет, че тя водеше кобилата си по пътеката. Ако я яздеше, щеше да го прегази и сега той щеше да е още по-зле.

Задели около минута, за да обиколи мястото на засадата. Трудно ѝ беше да повярва, че този идиот се е наел сам да нападне Непреклонен рицар от ордена Щит на слабите. Видя, че е въоръжен с къс лък, който щеше да я е наранил, ако се беше оказал достатъчно добър стрелец и да улучи в някой от малките отвори в бронята ѝ. Но беше почти невъзможно: плетената ризница, която носеше, щеше да я предпази от всичко, освен от най-острите стрели, хвърлени от най-

мощните дълги лъкове — всичко друго щеше само да я подразни. Той дори нямаше меч, само кинжал и малък кръгъл щит, което ѝ подсказа, че е преди всичко стрелец, тъй като малкият щит беше обичайният избор за стрелците с лъкове. Някои от наистина добре тренираните стрелци можеха да боравят с лъковете, докато носят щита на лявата си ръка в готовност, ако се наложи да пуснат лъка и да влязат в ръкопашен бой.

Сандрина седна на един камък до изпадналия в безсъзнание нападател и си пое дълбоко дъх. Беше тежък ден. Тежък месец всъщност.

Великият майстор на ордена ѝ беше дал пълна свобода да залавя останките от една група, известна ѝ като Черните кепета. Преди пет години едва не бяха я убили, но това не беше единствената причина да иска да прочисти и последния от тази опасна пасмина.

Смесица от религиозни фанатици и платени наемници, попаднали под властта на лудия магьосник Беласко, те бяха съдействали в привличането на демонския крал Дахун в това селение. Само бързата намеса на Пъг и неговия Конклав, заедно със Сандрина и бившия ѝ любовник чародея Амаранта, бяха осуетили плана им.

Но вместо да изпитат триумф, всички до един имаха лошо предчувствие. С всеки въпрос, чийто отговор бяха разкрили, се бяха натъкнали на още въпроси.

Събитията бяха последвани от няколко часа дълго обсъждане в изоставената крепост в района на Кеш, известен като Долината на изгубените, между Амиранта и друг призоваващ демони — елфа Гуламендис, Пъг, Магнус и още магьосници.

Бяха обсъдили всякакви възможни хипотези за това какво може да става в селението на демоните, че да накара Демонския крал да се опита да обсеби човешко същество и да влезе незабелязано в Мидкемия. Бяха търсили отговори дори в една книга, заета, по-точно задигната, от архивите на Квег, и бяха ровили безкрайно дълго в нея.

Опитът на Сандрина с демони беше много по-прозаичен. Видеше ли демон — убиваше го. Или с помощта на магията на ордена го прогонваше там, откъдето бе дошъл. Все пак осъзнаваше, че проблемите сега са много по-големи, тъй че беше оставила грижите за това на Великия майстор, господарите на демони и магьосниците,

докато тя самата се бе примирила със задачата да обикаля по широкия свят и да търси сведения за тях.

Просто съжаляваше, че тази задача бе свързана с толкова много скука.

Напоследък се бяха появили слухове за група мъже, събиращи се близо до подножията на Върховете на Куор. Описанието им доста напомняше за главорезите, които за малко щяха да я убият при първата ѝ среща с тях. Пребита, насилена и след това хвърлена от една стръмнина на скалите долу, беше оцеляла само благодарение на милостта на Богинята. В последната си битка при Демонския портал се беше постарала да отмъсти на онези убийствени псета.

Погледна лежащия в несвоят мъж и се закле наум, че ако се окаже един от онези кучи синове, скоро ще иде при тях, въпреки че в ордена ѝ имаше стриктни предписания за това кое е или не е приемливо поведение за един Непреклонен рицар. Безконтролното убийство, дори и да се наречеше „екзекуция“, не беше разрешено. Но пък тя бе твърдо решена да премахне всеки член на бандата им без колебание — а след това щеше да се помоли на Богинята за прошка.

Беше се разочаровала, когато разбра, че слуховете са безпочвени. Но една малка подробност беше привлякла вниманието ѝ: повишено търсене на риба от търговци, пътуващи на юг. Местните рибарски селца покрай каменистия път бяха продавали излишъците си улов вече няколко години на минаващи търговци. Осолена добре, рибата беше обичайна стока за дълъг превоз от дълбоководните пристанища през морето до Новиндус или на юг покрай сушата до западния бряг на Империята и дори нагоре до Горчиво море.

Едно случайно подхвърляне в кръчма от рибар за това как спечелените пари щели да му позволят да си купи втора лодка я заинтригува и след малко разпитвания тя разкри шаблон: всеки по дългото бедно крайбрежие на полуострова под Върховете на Куор се радваше на безпрецедентно богатство. Интересът ѝ се повишил двойно, когато откри село, където се правеха оръжия. Местният ковач, навремето оръжейник за Империята до края на двайсетгодишната си военна служба, се беше оттеглил на този окаян бряг с надеждата за малко спокойствие. Беше изкарвал поминъка си с изработването на железни части за фургони, правене и ремонт на земеделски сечива и принадлежности за рибарски лодки. След това беше дошла поръчката

за дванайсет къси меча, от вида, използван от воините псета — род войска в армията на Кеш.

Тя проследи товара до Хансуле и откри, че идват и заминават невероятно много кораби. Продължи да събира слухове и през седмицата, докато бе в града, се убеди, че става нещо много важно. Отби се в местното светилище на Дала в града и помоли да изпратят вест до ордена ѝ в Риланон, след което продължи да души.

Друг товар, отпратен на юг, привлече вниманието ѝ. Беше много странна смесица от земеделски сечива и такъми — хамути, оглавници, юзди и други кожени изделия. И пътуваше на юг. Кеш имаше малко търговия с хората в подчинените райони на Конфедерацията и годишният данък от Юга едва покриваше разходите по събирането му. На юг се пращаха стоки само колкото да се поддържа мирът в района, но търговията едва течеше.

До скоро. Сега тънката струя беше порой.

След седмица наблюдение, слушане и свалянето на бронята и оръжието от време на време, за да си сложи дрънкулките на стария си занаят като обитателка на бордей, тя събра достатъчно сведения от достатъчно източници, за да стигне до заключението, че това, което ѝ бяха подсказали инстинктите ѝ, е вярно: ставаше нещо много голямо.

В Хансуле идваха кораби, и не само каботажни. Край брега хвърляха котва дълбоководни съдове, идваха и всевъзможни бойни кораби. И всички, които заминаваха, тръгваха на юг.

Тя също пое на юг.

И сега се беше озовала в една много студена хълмиста страна само на няколко мили от южния бряг на Триагия. Конфедерацията беше по-различна от всичко, което бе виждала. Южно от Пояса на Кеш в селата и градчетата, където беше спирала, я гледаха с подозрение, ако не и с враждебност. Само тежките ѝ оръжия и явната ѝ способност да ги използва, както и ясната ѝ принадлежност към храмов орден, свеждаха неприятностите до минимум.

В този район имаше само един малък храм на Дала, в който дори монасите и жреците погледнаха на пристигането ѝ с известна тревога. Никой Непреклонен рицар от ордена не беше посещавал храма, откакто помнеше най-старият им член.

Тя помоли да изпратят съобщенията ѝ до храма майка в Риланон. Главният жрец се отнесе вежливо, но обещанията му бяха уклончиви и

Сандрина подозираше, че Великият майстор Крийган ще прочете донесението ѝ няколко години след като загадката, която следеше, бъде разкрита, разпозната и решена.

Беше благодарна, че Конклавът има други агенти из Кеш, защото беше убедена, че нещо толкова голямо ще привлече вниманието им. Щеше да е трагедия, ако Пъг и другите зависеха само от нейните сведения.

Държеше под око мъжа в безсъзнание пред себе си, докато превърташе наум пътуванията си. Първо до едно градче, после до друго, докато шаблонът беше започнал да се разкрива. Празни колиби по запустели чифлици, градчета с половината сгради изоставени, запустели селца. Нямаше никакви признаци за болест, епидемия и глад, въпреки че храната винаги бе оскъдна в този район. Сандрина беше минавала през такива места след война, но тук нямаше никакви следи от унищожение. Все едно хората просто си бяха събрали вещите и бяха напуснали. Южно от екватора беше ранна есен и често валеше. Черните пътища бяха разкаляни и наводнени, но се виждаха следи от движение — на пешаци, фургони и животни, всички тръгнаха на юг.

Къде отиваха?

Беше проследила една такава диря, когато стигна до едно село на час езда северно от мястото, където седеше сега. Докато се грижеше за кобилата, беше видяла няколко тежко натоварени фургона, след които един, в който явно пътуваше семейство: баща и майка, три деца и куче, което весело подтичваше след фургона. Децата изглеждаха наплашени, майките измъчени, а мъжете — мнителни.

Сандрина нахрани и напои кобилата, хапна набързо в това, което минаваше за кръчма тук, след което подкара след тях.

Беше се държала на разстояние, за да не се набива на очи, а след това препускаше до върха на следващото възвишение или до поредния завой на пътя, за да не ги изгуби от поглед.

После дойде онова дразнещо сърбене, което означаваше, че я призовават на среща на Конклава. Прецени и реши, че е длъжна преди всичко да открие причината за всички тези обезпокоителни неща, които беше видяла. Нямаше да спре, след като беше толкова близо до разкриването на истината.

Ето защо беше изключила малкото глобусче, прибра го в ботуша си и отново се съсредоточи върху фургоните напред. Тъкмо ги

настигаше, когато нападателят ѝ я изненада със стрела, която профуча на по-малко от педя от главата ѝ.

Мъжът на земята се размърда и Сандрина стана. Когато той отвори очи, върхът на меча ѝ беше опрян в гърлото му.

— Уф — изпъшка той и очите му се събраха върху острието. — Няма нужда от това, сестро. — Говореше на местния кешийски диалект, долен делкийски.

Тя кривна леко глава, отдръпна се крачка назад и каза:

— Бавно.

Той се изправи и се олюля, явно все още замаян.

— Не очаквах да ми налетиш така — каза и добави с широка усмивка: — За малко да ме довършиш.

— Боуди — каза тя.

Мъжът повдигна вежди и превключи на кралската реч:

— Добро ухо. — Прозвуча като „добрухо“. — Малцина по тия краища биха хванали акцента.

— Няма как да не го познае човек.

Той залитна напред и опря ръце на коленете си.

— Малко ми се вие свят още. Добре ме халоса.

— Имаш късмет, че се отърва само с това. Обикновено не съм толкова милостива с хора, които се опитват да ме убият.

— Да те убия? — Той се засмя и потръпна от болката, която му причини това. — Сестро, ако исках да те убия, нямаше и да видиш стрелата в гърлото си. Не съм от скромните, стане ли въпрос за уменията ми с лъка. Не съм срещал по-добър от мен.

— Не си от скромните, явно. — Тя го огледа. Слаб, горе-долу на нейната възраст, тъмна коса, не повече от сплъстена рошава туфа на черепа, няколкодневна четина по брадичката и дрехи, които не бяха съвсем мръсни. Хвърли поглед към лъка на земята и видя, че е поддържан изрядно. — Щом не си искал да ме убиеш, какво искаше?

— Само да те позабавя малко, нищо повече. Един в Дармин... — Дармин беше градчето, от което бе започнала да следи фургоните, — ми плати да тръгна след едни фургони за час, а после да забавя всеки, който може да ги следи. Нищо не каза за убиване, иначе щях да му поискам доста повече. — Хвърли поглед към слънцето и рече: — Май съм проспал един час.

— Толкова някъде.

— Е — отвърна той с широка усмивка, — явно съм те задържал достатъчно дълго, сестро, тъй че мога вече да си тръгвам.

— Чакай малко — каза Сандрина и за повече убедителност изпъна мечата си и препречи пътя му.

— Защо?

— Очакваш да те пусна да си тръгнеш ей така?

— Защо не, сестро? Похарчих една стрела, за да ти привлека вниманието, и в замяна на това изядох хубав бой. Изглежда честна сделка, общо взето.

— Аз ще преценя това.

Усмивката му угасна.

— Виж, и ти се позабавлява. Освен ако не престъпваш клетвите си, знам, че вашите, на Дала, не проливат кръв току-така. Тъй че освен ако не ме видиш да бия малки момченца и не вземеш тяхната страна, мисля, че приключихме.

Направи крачка напред и плоското на мечата на Сандрина се опря в гърдите му.

Усмивката му се върна.

— Но пък може и да не сме. Какво искаш от мен?

— Първо името.

— Нед. От Боуди, както отгатна.

— Много далече си от къщи.

— Така е. — Замълча и се огледа. Отиде до камъка, на който бе седяла Сандрина, докато го чакаше да се свести, и седна на него. — Пътувам насам-натам. Наемен стрелец съм, както можеш да се сетиш, и чух, че тук долу има доста работа, тъй че дойдох.

— Какво чу?

— Това-онова, глупости повечето, доколкото мога да схвана — отвърна наемникът. — Поработих малко в Долината на сънищата, но там е доста кърваво, ако ме разбираш. Предпочитам да върша поспокойна работа: охрана на керван, пазач на кръчма, нещо, където най-много ще трябва да съм по-голям бияч от ония, които изхвърлям, схващаш.

— Наемен бияч.

— Нещо такова. — Нед сви уклончиво рамене. — Е, какво още?

— Кой те нае да ме забавиш? И беше ли изричен да няма убийство?

— Ами, честно казано... — почна Нед, а Сандрина отново опря меча си в гърдите му. — Ами, доколкото разбрах, от мен зависеше какво да направя, схващаш, нали? В смисъл, кесия медници е достатъчно добро заплащане за малко цирк на пътя...

Тя го перна с плоското на меча.

— Оу! — извика той престорено — все пак коженото му палто и подплатеният жакет бяха притъпили удара. — Виж сега, той каза: „Забави я“ и аз го направих. Ти загуби тука повече от час, нали?

— Нали — съгласи се тя. Пристъпи напред и го изрита толкова силно в ребрата, че го събори от камъка. Силното пъшкане и задавеният хлип, последвани от дълго накъсано вдишване, ѝ подсказаха, че наистина го е заболяло много. — Дай пак. Кой ти плати?

Той се надигна на четири крака, навел глава, и изграчи:

— Честна дума, сестро, не знам. Някакъв тип. Почерпи ме, побъбрихме, той попита за занаята ми, после ми предложи работа. Това е всичко. Виж... — Измъкна малка кесия от колана си. — Преброй ги. Петдесет медника. Жалък половин сребърник — и за какво? За да ми потрошиш ребрата?

Тя го изрита отново и той отново рухна и се сви на кълбо.

— Кой те нае?

— Заклевам се в който искаш бог — изпъшка Нед, стиснал зъби от болка. — Не знам. Изобщо не си каза името, а и аз не попитах.

Сандрина имаше усет за такива неща. Клекна, сграбчи го за косата и дръпна главата му нагоре. Опря меча в гърлото му и каза студено:

— За последен път. Името му? — Натисна и острието се впи болезнено в гърлото му.

— Назир — прошепна Нед. — Изобщо не си каза името, кълна се в боговете, но чух, че един от хората му го нарече Назир.

— Хората му? Колко бяха?

— Трима. Имаше и други — каза той, щом тя пусна косата му и се изправи. — Може би още двама или трима извън гостилницата. Когато напуснаха, ми се стори, че са повече. Не ги последвах, защото трябваше да те изчакам. Описа те достатъчно добре — не че ми трябваше. Все пак Непреклонните рицари рядко се мяркат тъдява. —

Понечи да се усмихне, макар явно да го болеше. — Да не говорим за красавици като теб, сестро.

— Кон?

Той посочи с палец над рамото си.

— Добре — каза тя. — Доведи го и не ме принуждавай да те гоня.

— Не бих си и помислил. — Изправи се бавно и изохка.

Но щом Сандрина се обърна, Нед се наведе и вдигна лъка си. Внезапно с едно плавно движение извади стрела от колчана на бедрото си и я постави на тетивата.

— Сестро! — извика високо.

Тя се обърна рязко, видя го как изпъва тетивата, приклепна и вдигна щита.

— Малкият чвор в онова дърво зад коня ти!

Пусна стрелата, тя изсвистя покрай ухото ѝ и Сандрина чу как се заби в дървото. Обърна се и видя, че в ствола на един стар дъб на десетина разтега зад нея има два чвора. Стрелата се беше забила в центъра на по-малкия.

— Не се шегувах, сестро. Ако исках да те убия, щеше да си мъртва. Няма по-добър стрелец от мен. Сега отивам за коня си.

Тя го загледа, разколебана какво да мисли за него. Боуди беше далече оттук, горе на южния бряг на Кралско море, недалече от Тимонс. Беше гранична земя, с диво и непокорно население от рибари, миньори и всякакви други занаяти, но всички бяха прочути с бойните си умения.

Изглеждаше типичен за скандалджиите, каквито бе виждала по кейовете на онова градче. Невъзможно беше да се уподоби начинът, по който говореха кралската реч, със стягането на сричките и замазването на „р“ в края на думите. Но в поведението му имаше и нещо различно. Смяташе, че е по-умен, отколкото показва. Един глупак щеше да позволи на потенциалния си противник да го подцени, но не и той. При бързината и точността, с която беше забил стрелата в дървото там, където бе извикал, я беше убедил, че можеше да е пронизал гърлото ѝ точно толкова лесно, колкото се хвалеше. Сандрина дори се зачуди колко наистина го бе наранила и колко от сегашното му състояние е само преструвка.

„Какво да правя тогава?“ — помисли тя, щом той се върна, повел хубав дорест кон. Тя яхна сивата си кобила и двата коня си изпръхтяха за поздрав. Сандрина посочи по пътя и каза:

— Хайде да видим защо онзи е поискал да ме забавиш. Можеш да ми разкажеш за него по пътя.

— Няма много за казване, сестро. Беше тъмнокос, среден на ръст, с тежко наметало. Говореше с акцент. От Северен Кеш, бих казал. Но май знаеше коя си.

— Нима?

— Ами, попита дали съм видял Непреклонен рицар от ордена на Дала, и аз казах, че съм те видял да отвеждаш кобилата си в конюшнията. А след това те спомена по име, ако името ти е Сандрина.

— Сандрина е — потвърди тя.

— Все едно, сестро. Според мен този тип, Назир, е контрабандист. Само дете не се опитваше да забави имперските митничари, а Непреклонен рицар, тъй че се позамислих. Вас не ви интересува кой плаща данъци и такси на императора, тъй че според мен трябва да е нещо друго. Не приличаше на търговец на роби, но откъде да знае човек? А освобождаването на злочести селяци от робство е по-близо до призванието ви според мен. Но в крайна сметка всичко това са догадки, нали?

Сандрина не отвърна. Можеше да я въвлича в капан, но ако беше така, защо бе нужен целият този театър? Можеше да я е свалил от седлото с притъпена стрела за лов на птици или поне да отвлече вниманието ѝ достатъчно дълго, за да я смъкнат други от седлото. Беше много добра с оръжията, но все пак трима-четирима мъже, нападнали я от засада, можеше и да я надвият.

Тъй че навярно Нед казваше истината и този Назир беше поискал само да не ги настигне, преди да си свършат работата, докарала ги на този далечен запуснат бряг.

Сивото облачно небе съвпаднаше с настроението ѝ.

Яздиха мълчаливо около половин час, а после Сандрина надуши миризмата на морска сол и чу далечния грохот на прибоя. Горите започнаха да оредяват и когато излязоха на една открита към брега поляна, Сандрина видя платна на хоризонта. Две лодки гребяха към кораба, а на брега имаше няколко фургона. Бяха над скалите, пред тясна цепнатина, по която явно се слизаше долу до пясъка.

— Кои са тези тук и къде отиват? — попита тя Нед, без да откъсва очи от кораба.

— Нямам представа. — Той обърна коня си в ленив кръг настрана от нея. — Ще трябва да питаш него.

— Кого? — попита тя и извърна рязко глава, понеже от дърветата зад тях излязоха мъже, по двама от всяка страна и с насочени към нея лъкове, а други двама забързаха към нея с извадени оръжия. За кратък миг тя помисли дали да се бие, но после видя и четирима конници — идваха по пътя. Бяха прекалено много.

Един от конниците, вероятно онзи, когото Нед беше нарекъл Назир, каза:

— Не е пострадала. Добре.

— Както помоли — отвърна Нед и се ухили на Сандрина. — Съжалявам, сестро, но ти казах истината. Той ми плати да те забавя, не да те убия. Само премълчах това, че ми плати, за да те доведе тук. — Потърка с длан посинялата си буза и потръпна. — Накара ме да си спечеля заплатата, факт. — Обърна се към мъжа в халата. — Сега златото ми.

Мъжът бръкна в халата си и кимна рязко. Внезапна стрела изсвистя във въздуха зад тях, порази Нед във врата и върхът ѝ щръкна от гърлото му. Очите му се разшириха за миг и той хвана стрелата, сякаш не можеше да повярва какво става. След това погледът му се замъгли и той се свлече от седлото.

Мъжът с халата се обърна към Сандрина.

— Не беше от нашите. Ако ни съдействаш, ще живееш. Ако не, ще свършиш в прахта като него.

Мъжете му бързо прибраха оръжията и щита ѝ, но я оставиха на кобилата.

— Хайде — каза водачът. — Чака ни дълга езда и още много работа.

Поведоха я без повече думи. Сандрина си спомни призива от заранта. Дано липсата на отговор да означаваше, че Пъг ще прати да я потърсят, защото нямаше съмнение в чии ръце е попаднала.

Тези убийци бяха от Черните шапки.

11. ОБСАДА

Наблюдателят извика:

— Кораби от юг!

Селячето Джерод се обърна и коленичи пред мангала. Раздуха въглените, пъхна наkisнатата с масло факла в жарта и пламъците почти изригнаха в лицето му. Джерод се втурна с факлата към гигантската купчина от клони, бали тръстика и сено, на чийто връх беше струпана леснозапалима прахан, и я метна най-горе, както му бяха наредили. Купчината лумна в пламъци за секунди, точно както го бяха предупредили. Трябваше да гори ярко и да вдига стълб черен дим, тъй че да може да се вижда и денем, и нощем. Горещината беше толкова силна, че момчето се отдръпна.

Наблюдателят, казваше се Пърси, се смъкна от поста си на скалите и викна:

— Хайде! Свършихме си работата!

Беше късен следобед и към брега духаше свеж вятър. Димът се извиси. Друг наблюдател по брега щеше да го види и друго хлапе щеше да запали своя огън, а той на свой ред щеше да се види от замъка над Крудий. На двамата щеше да им отнеме по-голямата част от деня, докато стигнат до най-близкия външен пост, гарнизонен лагер на десет мили от Кралския главен път. Никой от двамата не можеше да язди, а и да можеха, никой нямаше да им даде коне.

Низ от сигнални огънове бяха подготвени покрай брега по заповед на херцога на Крудий. По-рано други огънове бяха съобщили на гарнизона, че са забелязани кораби, плаващи на север първо от Тулан, после от Карс. Само едно съобщение от Карс беше стигнало до замъка, от граф Робърт. Графът докладваше, че се опитва да отблъсне нападение на кешийски войници.

Съобщението беше пристигнало с жената на граф Робърт Мариан и дъщеря му Бетани, недоволна от това, че я бяха отпратили от Карс.

Сега Бетани — стоеше на кулата на замъка Крудий — попита Мартин:

— Какво ще правите?

— Вече е направено — отвърна средният син на херцога. — Пратиха ездаци да догонят татко. Трябва вече да е на средата на пътя до Ябон, но ако можем да удържим седмица, би трябвало да се върне навреме за помощ.

Тя пхна ръката си в неговата, сякаш търсеше успокоение.

— Колко мъже имате?

— Татко остави сто.

Бетани потръпна и се облегна на него, все едно търсеше топлина, макар нощта да беше мека.

— Стигат ли?

— Би трябвало. — Потупа я по ръката. — Ако проучванията ми могат да бъдат някакъв показател, ще трябва да доведат над хиляда души, за да щурмуват замъка, и дори тогава ще е на ръба. Отбраната ни е изпитана.

— Цуранската обсада ли?

— Да. Когато татко замина проучих хрониките за обсадата. — Погледна я спокойно. — Знаеш ли, че принц Арута е бил с една година по-млад от мен, когато е поел командването, след като майстор оръжейникът Фанън е бил ранен?

Имената ѝ бяха непознати, но тя долови решимостта на Мартин да поеме нещата в свои ръце и да защити града. Сякаш прочел мисълта ѝ, той каза:

— Време е да вдигаме града.

Обърна се към един от ъглите на кулата с изглед към вътрешния двор и видя долу човека, когото търсеше.

— Сержант Ръдър!

Сержантът погледна нагоре, видя сина на херцога на върха на кулата и извика в отговор:

— Сър?

— Вдигнете тревога и съберете хората тук. Наредете им да вземат толкова храна, колкото могат да носят.

Сержант Ръдър отдаде чест и се обърна към двамата войници на портата.

— Чухте младия лорд! Действай!

Сержантът беше нисък и набит, с издадена долна челюст и зъл поглед, с което вдъхваше страх сред войниците в гарнизона. Също така хранеше дълбока и трайна обич към хората си, която криеше добре. Наближаваше възраст за пенсиониране, едър и с отпуснат над колана корем, но никой в гарнизона не се съмняваше, че все още е труден за убиване.

— Да, сър! — извикаха в един глас войниците и затичаха към градчето.

Жителите на града вече бяха предупредени, че може да ги повикат да се съберат в замъка, тъй че Мартин се надяваше да са се подготвили донякъде за това. Но знаеше, че със сигурност ще има известна паника и че мнозина няма да са разбрали, че е нужно не само да донесат храна и дрехи за времето, през което ще са между стените на замъка, но също така и да лишат нашествениците от колкото се може повече удобства. Бяха издадени заповеди всяка оставена храна да бъде замърсена, но той подозираше, че хората няма да заделят много време в опит да скрият ценни неща, които нападателите бездруго щяха да намерят. Знаеше, че селяните ще разпръснат стадата и птиците си, вместо да ги изколят, с надеждата, че след време ще си ги върнат. Но поне на кешийците щеше да им се наложи да ги събират из полето, а това щеше да ги забави.

Бетани се приближи до него и Мартин се обърна и й каза:

— Трябва да идеш при майка си.

— Тя е с майка ти.

— Знаем. Семейните покои са най-безопасната част на замъка.

— Няма защо да се бърза — отвърна тихо Бетани и приближи още. — Колко остава?

— От носа ще стигнат до устието на залива за три-четири часа. След това зависи колко подготвени са да слязат на брега и дали очакват голяма съпротива.

Замълча и тя се вгледа в лицето му.

От тримата братя Мартин винаги беше най-труден за отгатване и точно затова Бетани го намираще за най-интересния. Не беше от типа „ей, здрасти, как си“, като Хал, нито беше като Брендан, дяволития шегаджия. Мартин беше сериозният брат. Често й беше ядосан и това я развеселяваше, защото знаеше, че той крие истинските си чувства. Преди повече от година беше определила чувствата си към него, но бе

решила да не ги разкрива, докато той сам не си изясни какво изпитва към нея.

Мартин усети съсредоточения ѝ поглед и се обърна.

— Какво?

— Изумително е колко си приличате с Брендан и колко различни сте всъщност.

Той ѝ отвърна с една от редките си полуусмивки.

— Познаваш ни цял живот и едва сега забелязваш, че не съм като онази малка напаст?

— Просто ми се струва малко странно всъщност — рече тя и извърна очи към градчето долу. Сигналят за тревога вече ехтеше и до ушите им стигаха далечни викове.

— Странен момент намери да мислиш за това — каза Мартин. — Хайде, върви. Чака ме много работа, а ще се чувствам много по-добре, ако знам, че си в безопасност.

И понечи да се обърне, но тя пристъпи към него и го целуна импулсивно, дълго и страстно.

За миг той се стегна, а след това отвърна на прегръдката и целувката ѝ. Очите му блестяха.

— Твърде много неща сме оставили неказани толкова дълго — прошепна тя. — Когато баща ти се върне, искам да говоря с него.

— За какво? — промълви Мартин тихо, сякаш го беше страх да не ги чуят.

Тя присви очи.

— За нас, глупако!

Той кривна устни.

— Какво за нас?

Тя го зяпна. След това видя усмивката му.

— Ти си истински кучи син! — каза му и го целуна отново.

— Знам. Просто...

— Всички очакват да се омъжа за Хал — прекъсна го тя. — Знам. Но никой не ме е питал и никой не е питал Хал. Той винаги се е отнасял с мен като със сестричка. Но ти... — Целуна го за трети път. — Ти винаги си могъл да... някак да влезеш под кожата ми, да ме накараш да мисля, когато не исках, и да търпиш... лошото ми държане милостиво.

Мартин въздъхна.

— Колкото и да те обожавам, а явно не съм могъл да го скрия, ако мога да кажа така... — гласът му се извиси, — ти избра най-невъзможния момент да ми споделиш любовта си! — Засмя се. — Но пък ти никога не си избирала подходящия момент, нали? — Целуна я, преди да е успяла да отвърне, и добави: — Добре, ще говоря с татко, когато свърши това.

Погледна към градчето, където врявата на страх и паника се усилваше.

— Но сега трябва да ида да успокоя хората, грижата за които ми е поверена. И двамата с теб имаме сан и привилегии, тъй че е време да покажем, че ги заслужаваме.

Нежно я обърна и с леко побутване по рамото ѝ подсказа, че е време слязат по стълбите. Очакваше ги мрачно и жестоко време.

По залез-слънце корабите стигнаха залива. Последните хора от градчето се трупаха долу на двора. Когато влезе и последният, Мартин даде знак да затворят портите. Сержант Ръдър, застанал до него и скръстил ръце, каза:

— Сега се окопаваме. — Мартин се обърна към него и той добави: — Сър.

Мартин поклати глава.

— Нямах предвид „сър“, сержант. Просто съм нов в това.

— Всички сме нови в това, сър. Баща ми е бил бебе, когато този замък е бил нападнат последния път.

— Е, имали сме сблъсъци и по наше време.

— Да, сър, но с цялото ми уважение, банда разбойници или набег на тролове е едно. Предстои ни да се запознаем с кешийските воини псета. Не е същото.

— Воини псета ли? Какво трябва да очакваме?

— Не мога да кажа точно. Никой в Крудий не се е изправял срещу тях и знам само онова, което са ми разправяли като млад войник.

— И какво е то? — попита Мартин с искрено любопитство.

— Старият сержант Мейсън, който ни командваше, когато бях новобранец, разправяше как служил в Ландрет с чета Пограничници под командата на лорд Съдърленд. Бързо се печелела слава там,

казваше, иначе нямало изобщо да си спечели повишението. Както и да е, разправяше, че повечето време кръстосвали мечове с пакостливи наемни чети или разбойници, но веднъж се сблъскали с отряд кешийци.

— Както го разправяше, трябва да е било най-тежката битка в живота му, а беше видял доста — продължи Ръдър. — Казваше, „просто не спират да нападат“. В смисъл все едно изобщо не ценят живота, нито на противника, нито собствения си... Кеш е шантаво място, както са ми разправяли. Жените от Истинската кръв се мотаят почти голи и никой няма нищо против. А останалите не са нещо повече от добитък за тях от Истинската кръв. Но са ловци, видите ли, и нямат високо мнение за воините.

— Не разбирам — призна Мартин.

— Виждате ли, работата е, че не можеш да се издигнеш много, ако не си от Истинската кръв. А тъй като отдават висока почит на военните, се получава озлобена армия. Те не се бият за слава. Наричат ги воини псета по две причини, според сержант Мейсън. Първо, държат ги затворени като бесни псета и ги пускат само срещу враговете на Кеш. Иначе не се мешат с други хора: имат си укрепленията, семействата, гледат си сами посеви и сами си правят оръжията. Верни са на господарите си като кучета. Другото е, че на дълги походи водят кучета, за да могат да ги ядат. Макар че малко се съмнявам за това.

Мартин не отвърна нищо. Само повтори:

— Просто не спират да нападат.

— Така казваше Мейсън. Безпощадни са и не молят за пощада. Просто продължават да нападат, докато не умрат до последния, предполагам. — Замълча. — При тях е въпрос на чест, не на слава. Те са братство, клан, нещо такова, и умират един за друг.

Мартин усети ледена буца в стомаха си. А после видя нещо, което го накара да се усмихне.

Въпреки обещанието да отиде при майките им, лейди Бетани беше долу на двора, организираше хората, разпределяше семействата покрай стената на замъка, отпращаше докараните животни към задната страна на замъка.

— Голяма работа е младата лейди — каза Ръдър с усмивка.

— Да — отвърна Мартин също с усмивка.

— Е, сър, ако не ви трябва тук повече, има да се свършат някои неща.

— Свободен сте, сержант — каза Мартин.

Останал сам на външната стражева кула, Мартин си пое дълбоко дъх. Напомни си, че е с цяла година по-голям от принц Арута, когато той бе започнал легендарната си кариера. А после промърмори:

— Да, но той е имал майстор оръжейник Фанън и працядо ми, а моят оръжейник е в Риланон с брат ми, а по-малкият ми брат пътува с татко.

Чувстваше се ужасно сам, но в същото време, колкото и да му се искаше Бетани да е далече и в безопасност, беше благодарен, че е тук.

И щеше да направи каквото трябва, за да я опази.

Нощта се проточи. Към полунощ останалите извън централната цитадела се присвиха под вдигнатите набързо заслони от пръти и одеяла, струпаха се около лагерните огньове или в малкото военни палатки, които сержант Ръдър бе намерил изоставени в един ъгъл в оръжейната на замъка.

Много от хората на градчето бяха прибрани в самата цитадела. Бяха преместили запасите от няколко склада и така освободеното допълнително пространство беше запълнено до пръсване.

На семействата с малки деца бе дадено предимство и бяха получили най-безопасните помещения дълбоко вътре в цитаделата. Жените с по-големи деца бяха събрани във външните стаи и кули.

На всеки мъж, годен да се бие, на възраст между четиринайсет и седемдесет години, беше раздадено оръжие. При липсата на главния оръжейник сержант Ръдър пое върху себе си да прецени къде да разпредели хората, което напълно устройваше Мартин.

Младият командир на гарнизона беше прекарал по-голямата част от нощта в наблюдение за признаци, че кешийците слизат на брега. Вече беше ясно, че няма да опитат нощен десант.

— Трябва да поспиш. — Гласът беше на майка му.

Мартин се обърна.

— А ти, майко?

Тя се усмихна.

— Много има да се свърши още. Обикновено приготвяме храна за градчето само два пъти в годината, на Банапис и Зимния ден. Сега трябва да готвим за всички всеки ден.

— Ще се справим. Татко скоро ще се върне.

— Не достатъчно бързо. — Тя въздъхна. — Какви са плановете ти?

— Съвсем прости. Като се съмне, виждаме какви и колко са и решаваме кой е най-добрият начин да ги задържим, докато татко се върне с гарнизона.

— Ами...

— Какво?

— Аз... Никога не съм преживявала война.

— Никой от нас не е. — Мартин я потупа по ръката. — Всичко ще е наред, майко. Имаме достатъчно провизии и обучени войници, плюс мъжете от града, за да можем да отблъснем десет пъти повече хора. Ако са по-малко от две хиляди и без тежки обсадни машини, ще издържим.

— Аз просто... — Тя въздъхна отново. — Просто съжалявам, че баща ти не е тук, и братята ти.

— Аз също — отвърна Мартин, усетил как бремето пада изцяло на плещите му. — Сега защо не поспиш малко? Аз ще се опитам да направя същото.

Тя му се усмихна, обърна се и заслиза по стълбите. Той я последва.

Ако кешийците дойдеха преди разсъмване, някой щеше да го събуди. Едва се държеше на крака, и то още преди да е пусната и една стрела или един меч да бъде изваден с ярост.

Събуди го силно чукане на вратата. Мартин беше заспал с дрехите, беше смъкнал само ботушите. Вдигна се бързо.

— Какво?

— Сержант Ръдър каза да ви събудя, сър — отвърна му глас от другата страна на вратата.

— Идвам! — извика Мартин и нахлузи ботушите.

Утрото беше мъгливо, типично за това време на годината. Слънцето още не се беше вдигнало зад далечните планини Сивите

кули, за да изпари морската влага във въздуха — цял час след като се покажеше, градчето щеше да се окъпе в ярка слънчева светлина, но засега беше загърнато в гъста мъгла.

Мартин не се качи на високия си наблюдателен пункт над главния вход на замъка, над портикула на цитаделата, който представляваше последната защита, а на стената над главната порта, колкото може по-близо до градчето.

Първоначалната цитадела, построена от първия херцог на Крудий, представляваше единично здание без външна крепостна стена. Беше заобиколена от ров, който отдавна не беше запълван, а стражевата кула на портата с двойния ѝ железен портикул и мъртва зона между тях бяха пред главния вход на цитаделата. Пристройките и външната стена бяха добавени години по-късно, като стената нямаше стражева кула, а само проста дървена порта. Колкото и здрава да беше и колкото и щети да можеха да нанесат защитниците на тези долу, Мартин знаеше, че рано или късно портата ще падне и всички в двора между стената и цитаделата ще са изложени на смъртна опасност.

Сержант Ръдър заговори направо:

— Вече са в градчето. Придвижват се предпазливо, ако се съди по шума. Може би очакват капани.

— Жалко, че нямахме време да поставим няколко — каза Мартин.

— Не може да се направи много толкова набързо, сър. Ако бяхме разбрали някак, че идват, преди да ударят Карс, можеше да сме убедили част от ония долу... — посочи с брадичка стотиците жители на градчето в двора — да дойдат няколко дни по-рано и да ни позволят да подготвим добро посрещане на кешийците... Но човек прави каквото може.

Мартин само кимна.

Звучите на хора, фургони и коне, придвижващи се през градчето, бавно се усилиха.

— Обсадни машини ли карат? — попита Мартин и усети как нещо стегна гърдите му.

— Трудно ще разбият тези стени, сър. — Ръдър посочи главната порта, подсилена през нощта с железни скоби и тежки греди.

— Е, да видим какво са ни подготвили.

Мъглата се вдигаше бавно, след това внезапен порив на вятъра я отвя и предложи на Мартин и другите наблюдатели на стените ясна гледка към онова, пред което бяха изправени.

— Проклет да съм! — изруга сержантът.

— Да — отрони тихо Мартин. Не можеше да проумее това, което виждаха очите му.

Отряд войници бе строен пряко на пътя към градчето от замъка, точно извън обхвата на стрела, освен от най-силния дълъг лък. Мартин огледа снаряжението им: традиционен кешийски метален шлем с предпазител за врата от метални брънки и остър шип отгоре; метална ризница и дебели вълнени панталони, пъхнати във високи до прасците ботуши. Кожен елек, стегнат на кръста с дебел тежък колан с желязна тока. Съчетанието от кожа върху ризница бе ефективно срещу стрели — кожата забавяше достатъчно острието и то не успяваше да пробие ризницата и да нанесе смъртоносна рана.

Всички мъже носеха ятагани — традиционни извити мечове — и кръгъл щит. Всеки четвърти носеше и къс лък, заметнат през рамото му.

— Не виждам обсадни машини — каза Мартин.

— А и защо не са само войници?!

Зад линията войници се виждаха стотици хора — идваха от кейовете и влизаха в сградите. Мъже, жени и деца, някои от които сякаш се боричкаха над една или друга плячкосана вещ, а между тях се движеха нещо като надзиратели или стражи, които прекратяваха свадите и им нареждаха да отидат тук или там.

По стъпалата притича задъхан вестоносец.

— Вест от кулата, сър.

— Какво? — попита Мартин, без да откъсва очи от гледката долу.

— Голяма група се е отделила и поема по северния път, но...

— Но какво?

— Не приличат на пехота или конница, сър.

Любопитството на Мартин се изостри.

— А на какво приличат?

— Ами, сър, на селяни, идващи на пазар, или така щеше да е, ако не заминаваха в обратната посока. В смисъл, изглежда, карат добитък и овце по пътя.

— Отиват към фермите, нивите и пасищата — каза сержантът. — Е, а това сега не е ли гадно?

Мартин се намръщи.

— Кое?

— Погледнете какво карат насам.

Някакъв отряд бързаше нагоре по пътя, с група конници пред него да му разчиства път. Десетките мъже носеха строителни материали, каквито Мартин никога не беше виждал.

Линията на пехотата се раздвои, за да пропусне отряда, и тогава Мартин разбра какво се канят да направят.

— Ще издигнат барикада!

— Кучите синове просто дойдоха и завзеха градчето, сър. Сега ни казват да седим тук, докато не изгнием или не направим излаз, за да ги изтласкаме до пристанището.

— Няма ли да щурмуват? — попита Мартин, вече напълно объркан.

— Защо да щурмуват? Просто ще чакат и ще ни оставят да измрем от глад.

В далечината се чу силен тътен. Сержантът се обърна към младия бегач.

— Джоуи, бегом горе и виж какво става, после веднага тук да докладваш.

Момчето хукна, а Ръдър продължи:

— Е, ясно е, че каквото и друго да са наумили, смятат да се задържат. Докарали са цял проклет град.

След няколко минути Джоуи се върна.

— Разтоварват някакви големи машини на кейовете. Келтън казва, че приличат на требушети.

Келтън беше войникът, когото Ръдър бе поставил на кулата, защото имаше най-острото зрение в гарнизона.

— Е, щом той казва, че са требушети, значи са требушети. Може би в края на краищата няма да се опитат да ни уморят от глад. Но поне не бързат да щурмуват.

Това обезпокои Мартин повече от всичко друго. Кешийците трябваше да са допуснали, че от Крудий вече е пратен призив за подкрепления и че подкрепленията идват насам. Защо не бързаха тогава?

Денят се проточи, а хората в замъка наблюдаваха изумени. Укреплението на източния край на градчето бързо растеше и по залез-слънце вече се бе превърнало във внушителен вал, укрепен с донесени от брега чували пясък. Беше висок шест стъпки, с платформа за стрелба зад него, откъдето войниците с лъкове можеха да стрелят по всеки, осмелил се да излезе от замъка.

— Ако бяхме направили излаз тази сутрин... — Мартин стисна юмруци. Разочарованието, че не можеше да разбере какъв ще е следващият ход на врага, си казваше своето.

— Кой знае на какво щяхме да се натъкнем, сър — довърши вместо него сержантът. — Виждаме само онази пасмина там. Кой знае колко още войници са разтоварили в пристанището или все още чакат на корабите? Не изглеждат притеснени от нас.

— Точно това ме безпокои — отвърна Мартин. — Изглежда сякаш...

— Сър! — долетя вик. — Бяло знаме!

Мартин погледна, накъдето сочеше войникът и видя, че под мирния флаг се приближава кешийски офицер. Спря пред портата, погледна нагоре и извика:

— Идвам за преговори! Кой командва тук?

— Аз! — викна от стената Мартин. — Мартин Кондуин... — Поколеба се и добави: — Принц на Крудий. — Беше удостоен с почетната титла, макар никой от фамилията му да не я беше използвал, откакто принц Арута бе напуснал Крудий, за да стане принц на Крондор. Брат му, съименник на Мартин, бе настоял да му дадат титлата херцог, традиция, спазвана вече от поколения.

— Поздрави, ваше височество — отвърна офицерът. — Аз съм Хартун Горвес, капитан на Четвърти легион, Трети полк, слуга на негово преблагогородно величество императора на Велики Кеш, благословен да бъде. Моят господар и властелин ви повелява да напуснете тази земя, мирно, и ще ви бъде гарантирано безопасно изтегляне до Изтока. Напомня ви, че тези земи са кешийски, древна Босания, отнети от империята насилствено и без повод от вашия предтеча, заповядва ви да напуснете и се заклева, че ще накаже сурово всеки свой слуга, който дръзне да ви притесни. Вземете със себе си

всички свои вещи и стока, животни и недвижимости, но си тръгнете веднага, иначе ми е заповядано да се справя с вас по най-безмилостен начин.

Мартин помълча дълго, озадачен. Всичко друго беше очаквал да чуе, но не и това простичко настояване — той и всички останали в херцогството да си съберат партакешите и да се махнат. Вече бе несъмнено, че Кеш е решил да окупира тази страна. Това не беше прост набег за плячка или краткотрайна военна експедиция за спечелване на политически изгоди. Исаха да завземат земя, която не беше част от империята от над две столетия, и гледаха на разширението на Кралството все едно е станало едва преди няколко седмици.

Най-сетне Мартин каза:

— Вие се шегувате.

Офицерът долу се поклони.

— Определено не, благородни принце. Аз и двама мои офицери ще бъдем доброволни заложенци в пътуванията ви. Щом стигнете до границите на земята, наречена Ябон, ще ви оставим и можете да се разберете с гарнизона там.

— Гарнизон ли? — извика Ръдър. — Какво означава това?

— Докато стигнете до Ябон, той отново ще бъде кешийски, както и тъй наречените Свободни градове, и онази мерзост, наречена Квег. Гарнизонът в Ябон ще ви ескортира до границата на Окото на квестора и след това до Крондор. Оттам ще бъдете свободни да продължите до границите на Кралството и да ги прехвърлите без щети.

— Границите на Кралството! — повтори сержантът вбесен. Мартин сложи ръка на рамото му и старият войник замълча.

— А къде е тази граница? — попита Мартин.

— Даркмоор, Тъмното тресавище. Беше традиционната ви граница и отново е там, защото всички земи западно от нея вече са кешийски. Щом стигнете Даркмоор, отново ще сте на кралска земя. Империята си връща владенията, от Крудий до Крондор, Ябон и Ламът. В момента армиите на Велики Кеш настъпват и флотилиите ни нахлуват в Горчивото море. Вие вече нарушавате кешийска територия, принце — заяви капитан Горвес. — Имате два дни да се подготвите за заминаване или и вас, и хората ви ще ви сполети ужас, какъвто никога

човек не би могъл да си представи. Изборът е прост: напускате или мрете.

След тези думи той се обърна и си тръгна. Мартин стоеше стъписан и онемял.

12. БЯГСТВО

Джим Дашър тичаше.

Четирима вържени мъже гонеха него и водача му и той знаеше, че ако ги настигнат, ще ги убият. Който и да го преследваше, се беше оказал неумолим.

Тичаха по задните улички на Раном, окаяно малко търговско пристанище в подножието на планината Тролхоум в Западен Кеш. Първоначалният план беше да се доберат до кораб, чакащ в залива, и след това да отплават до Дърбин, най-близо до границата, докдето можеше да стигне кешийски търговски кораб. Да стигне от Дърбин до най-близкия град на Кралството, Края на сушата, беше проблем. Джим изруга наум кешийския агент на борда на кораба, където го бяха пленили. Вместо просто да прибере цуранския глобус, той го беше мушнал с върха на камата си, решил, че е някаква кутийка с многобройни лостчета за затваряне, и намесата му го беше обездвижила. Сега единственият начин Джим да се добере до Кралството бе да разчита на собствения си ум.

Втурнаха се в една тясна уличка и водачът му посочи нагоре, после скочи към ниско надвисналата стряха и увисна, Джим последва примера му. След секунди висяха в дълбоките сенки и се стараеха дори да не дишат. Не можеха да надбягат убийците, тъй че единственият им избор бе да ги оставят да ги задминат.

Миг след това четиримата мъже се появиха и Джим не за първи път се притесни от това колко безшумно се движат. Тези мъже напомняха за легендарните Нощни ястреби, култ на почитащи демони професионални убийци, описани подробно в спомените на неговия прапрадядо, Джеймс, първия Джеймисън, легендарния Джими Ръчицата от Шегаджиите.

Докато висеше рисковано, вкопчен в гредата, и чакаше преследвачите си да минат на бегом под него, го обзе мрачно чувство на съдбовна обреченост.

Баща му го беше възпитал като слуга на Короната, какъвто бе самият той, но чичо му Дашър, на когото също беше наречен, и дядо Дашел, често бяха забавлявали малкия Джим с разкази за неговия съименник, първия Джеймс. Като дете Джим беше настоявал да го наричат Джими Ръчицата и прякорът му се беше лепнал. Неведнъж го беше използвал добре в облика си на Джим Фурията или Трепалото, прост крадец и джебчия в бандата на Шегаджиите. Но също така неведнъж бе решавал, че някъде по пътя си е попаднал в капана на собствения си мит и че без да го е осъзнал, е започнал да се надпреварва с призрака на един мъртъв предтеча. Но, богове, чак пък Нощните ястреби?

Ако наистина смятаният за отдавна ликвидиран клан на убийци се беше възродил, нещата бяха по-зловещи, отколкото си беше мислил. Вярваше се, че Нощните ястреби са окончателно унищожени от специалната щурмова част на Ерик фон Даркмоор, Мъжете на принца, в отдавна запустялата цитадела Кавел. Бяха като хлебарки, помисли си Джим: решил си, че си ги избил всички, но те продължават да извират.

Същата мисъл бе минала през ума му, след като видя пантатийския змийски жрец в онази лодка. Всяко съобщение, което бе прочел, показваше, че са били премахнати преди години и че гнездото им в подземното им леговище в Новиндус е унищожено. Още едно гнездо на хлебарки, явно.

Преследвачите ги подминаха и Джим си пое дъх. По-скоро усети, отколкото чу, когато спътникът му се спусна на ръце и скочи леко на земята. Джим го последва — раменете и бедрата му вече пареха от усилието да се задържи горе. „Остарявам вече за такива глупости“, помисли си. Баща му и дядо му го натискаха най-послед да се ожени и да започне по-спокоен живот в служба на краля и той започваше да се убеждава, че идеята всъщност е добра. Не за първи път си помисли дали да не помоли Франсиезка да изостави работата си за короната на Ролдем и да избягат двамата на някое малко островче, където да могат просто да ядат, да спят и да се любят.

Водачът посочи и Джим затича безшумно с него по тъмните улици. Скоро стигнаха до една най-обикновена на вид врата и водачът я отвори.

Джим го последва без колебание и я затвори.

— Тука ще сме в безопасност — каза водачът.

— Не задълго.

— Да, ще се върнат, но освен ако не могат да ни проследят с магия, имат да проучат сто врати. — Пое си дъх и добави: — Слънцето ще изгрее след час. Можем да се опитаме да стигнем до кейовете в тръгналата на работа тълпа. Сега отдъхнете малко. Ще ида да потърся помощ да ви измъкнем от пристанището. Ако не се върна до разсъмване, значи съм пленен или мъртъв. Постарайте се да стигнете до кейовете и намерете кораба „Миалаба“, това е името на една жена от родната земя на капитана. Той се казва Нефу. Можете да му се доверите. Кажете му, че трябва да стигнете до Дърбин, и той ще ви откара дотам безопасно. Залостете вратата зад мен.

Джим махна уморено с ръка да покаже, че е разбрал, и водачът се изниза навън. Джим нагласи резето и се отпусна тежко на някакъв голям вързоп плат.

Намираще се в задната стая на някакъв дюкян, шивашка работилница, както изглеждаше. Собственика го нямаше. Джим беше сигурен, че дюкянът е една от явките на Касийм в това градче.

Настани се удобно, решен да обмисли странните събития, които бе преживял, откакто се събуди в Раном. За няколко часа Касийм абу Хазара-хан беше описал подробно на Джим всичко, което се бе случило в държавата му и бе предизвикало тази толкова внезапна и неочаквана война.

Беше започнало, според пустинника, с неочакваното издигане в Галерията на лордовете и майсторите на няколко члена от благородническата каста, които били близки приятели с кешийския принц Харфум, далечен племенник на императора. Този вид покровителстване по роднинска и приятелска линия не беше нищо ново в империята и стига да не беше прекалено явно и натрапчиво, никой не възразяваше. Единственото, на което държеше благородническата каста на Кеш, беше да опази привилегиите си. Постовете, дадени на тези мъже, били незначителни: надзираване на събирането на данъци в далечна провинция, командването на гарнизони по южната граница с Конфедерацията, надзираването на корабостроителството, събирането на такси от керваните. Нищо в тези назначения не издавало изграждане на властова база или създаване на фракция, тъй че никой не възразил.

След това се заговорило за кервани с определени стоки, доставени по искане на новоназначените управители на районите, или искания за строеж на кораби, които като че ли идвали от някоя неясна служба към Имперския военноморски флот, но никой не бил наясно кой точно е възложил поръчката. Като че ли винаги били намесени приятели на принц Хартум, когато някои неща се окажели странни, но Касийм не можел да установи ясен модел, нито да намери убедително доказателство, за да го поднесе на господаря си, Имперския канцлер, или да го представи на самия император.

Обичайната за кешийската бюрокрация корупция скривала много от това, което ставало, тъй като се плащали подкупи за фалшиви товарителници и товарите на керваните се разписвали без проверка. Топове плат се оказвали с остри ръбове; в урни, пълни с билки, намирали остриета на стрели, имало дори съдове от стомана с предпазители за нос и скули. Лъкове се превозвали контрабандно като търговски стоки; мечове, щитове и броня — като суров дървен материал. Желязна руда, предназначена за Имперската армия в един град, се отклонявала към ковачницата в друг. Когато бъдели реквизирани сто коня за един гарнизон, пристигали осемдесет, с документ, обясняващ разликата в броя. Мулета, волове, коне, сушена храна, бъчви и бурета за вода — всички необходими неща за една армия в поход — бавно се точели през империята, винаги на юг.

И това беше ставало от над две години, преди главният шпионин на Кеш изобщо да го надуши.

Докато Касийм усети, че става нещо нередно, вече било късно. Агентите му започнали да изчезват или пращали странни донесения, които не звучали много смислено, и когато Касийм осъзнал, че мрежата му от разузнавателни сътрудници е компрометирана, вече било наистина много късно.

Докато Касийм се подготвял да напусне град Кеш, за да разследва това, което се опасявал, че е случаят — разрастваща се държавна измяна в управлението, — атаките започнали. Първият опит за покушение бил срещу един от най-доверените му агенти, мъжа, когото бил поставил начело на цялата мрежа в град Кеш и околния район на Оверн. Това означавало, че не можел да разчита на никого в град Кеш. Три пъти въоръжени мъже се опитали да убият Касийм,

докато се измъквал от града, но все пак се измъкнал — ненапразно го смятаха за най-жилавия мъж във Велики Кеш.

Касийм взел бърз кон и се отправил на запад към Караян, вместо на север към дома си в Джалпур. Всеки път от град Кеш, водещ пряко към Джалпур, щял да се наблюдава от тези, които се опитвали да го убият, тъй че намерението му било да отплава покрай брега в Горчивото море, а след това до пристанището Раном. Оттам вече да язди до лагера на баща си, в един от многото пустинни оазиси, където знаел, че ще е в безопасност.

Само по случайност един от агентите на Касийм, поставен да наблюдава за шпиони на Кралството, беше забелязал Джим. Беше успял да се включи в екипажа на същия кораб като обикновен моряк и да държи Джим под око. Този „моряк“ сега беше водачът на Джим тук, в Раном. Казваше се Дестан и беше човек, когото Джим с радост щеше да вземе на служба при себе си, ако можеше. Джим беше много добър в дарбата си да остава незабелязан, тъй че фактът, че Дестан бе забелязал нещо, което да събуди подозренията му, доказваше изключително ценните му качества.

Дестан бил пратен в Хансуле, за да държи под око хода на безумната мобилизация, обхванала империята, да установи накъде се изпраща всичкото оръжие и продоволствие, тъй че за него било щастливо съвпадение това, че Джим се записва за моряк в същата флота. Видял, че Джим проверява нещо, скрито в хамака му, и при удобен случай взел малкия цурански глобус. След това обаче го беше мушкал с кама и беше успял единствено да го развали. Все пак това беше второстепенно. В този момент Дестан беше разбрал, че Джим е човек, с когото господарят му почти със сигурност ще иска да поговори.

А когато Джим се бе опитал да избяга, Дестан го беше ударил отзад, достатъчно ефикасно, за да го приспи...

Джим се беше събудил в Раном. Не знаеше как се е озовал тук от Караян толкова бързо, но реши, че Касийм сигурно има свой запас от цуранските устройства или нещо магическо, което да върши същата работа, магьосник на служба при него, който може да прехвърля други хора също като Магнус. Когато го попита, Касийм отвърна уклончиво; и да разполагаше с такова устройство, не му го предложи, за да се върне в Кралството.

Касийм си имаше своите проблеми, несъмнено, и Джим беше трогнат от готовността му да помогне на един от най-опасните си противници. За миг си помисли за иронията в това, че Франсиезка и Касийм са двамата, което най-вероятно в крайна сметка щяха да го убият, и все пак беше намерил в тях сродни души. Не за първи път прецени, че си е избрал доста странен занаят.

В часовете, през които Касийм абу Хазара-хан му беше разказвал за разкритията си, картината се бе очертала, но Джим бе запазил мълчание и продължи да слуша. Касийм подробно му обясни как собствената му мрежа агенти била компрометирана отвътре, както и за ефикасното ѝ противодействие и притъпяване от страна на външни сили. Призна, че докато отделял толкова много време за наблюдение на Островното кралство, Ролдем и Южната Конфедерация, е пренебрегвал вътрешната политика в собствената си държава, понеже допускар, че кешийската кървава игра, известна като „управление“, ще продължава по същия начин, както от векове.

Някой се беше възползвал от това. И от мащаба на измяната Касийм бе убеден, че овладяването на мрежата му е било в ход може би от цели пет години.

Първият въпрос, който Джим си зададе, беше кой би се облагодетелствал от една мащабна война между Кралството и Кеш. Логично — никой. Беше достатъчно прагматичен, за да признае, че малко престъпна дейност е неизбежна, но се беше старал да съдържа Шегаджиите да не режат прекалено много гърла, а ако решат, да са само на онези, които повече или по-малко го заслужават. Вярваше, че винаги ще има по някоя малка война, но че това трябва да е под контрол, тъй като Кралството имаше и други врагове. Но Кеш нямаше Братство на Тъмния път със съюзници таласъми на северната си граница, нито бързо разрастващ се град на странни, много могъщи елфи, които не изглеждаха особено дружелюбни.

Източните кралства бяха по-близо до Островите от Кеш и по границите непрекъснато имаше стълкновения, тъй като навремето Островите бяха били само едно от многото дребни кралства в Кралско море. Тъй че тъкмо Островите държаха под контрол няколкото си капризни съседи. А присъствието на Ролдем в Оласко напоследък беше стабилизирало нещата дотам, че донесенията на агентите на Джим в Мискалон, Салматер и Фар Лорин бяха рутинни до степен на скука.

Като цяло Джим смяташе, че войната е ненужно хабене на ресурси, особено на човешки дарби и талант, и се стараяше да опази Кралството от нея. Войната представляваше провал на разузнаването и дипломацията и причиняваше повече проблеми, отколкото решаваше.

Имаше и справедливи войни. Цуранското нашествие преди столетие и нахлуването на армията на Изумрудената кралица по времето на дядо му бяха отбранителни войни, които трябваше да се водят до последната капка кръв.

Но това...?

Доколкото можеше да прецени, това беше ненужно предприемане на най-мащабната война, виждана на Мидкемия след нашествието на армията на Изумрудената кралица. А онази война беше опустошила цял континент и беше превърнала в руини половината Кралство. Тогава за последен път Кеш се беше опитал да тръгне срещу Кралството, понеже бе решил, че е слабо и уязвимо след опустошението на Крондор.

Но откакто магьосникът Пъг беше принудил двете страни да сключат мир...

Пъг? Джим въздъхна. Отношенията му с магьосника и неговия Конклав на сенките бяха трудни, но Пъг поне беше благонадежден. А по силата на това, че беше осиновителят на прапрадядото на Джим, беше и далечен роднина.

Нещо толкова мащабно трябваше да бъде обсъдено с Пъг. Но при сегашното местоположение на Джим възможността да стигне до Острова на чародея беше донякъде проблематична, след като беше толкова далече на североизток и най-вероятно във военна зона, включваща три флоти: на Кеш, на Кралството и на кралство Квег. Още веднъж изруга наум Дестан затова, че беше извадил глобуса от строя. Една от предварително настроените крайни цели в устройството беше островът на Пъг. Сега не само че трябваше да се махне от това, което обещаваха да се окаже смъртен капан, но и трябваше да намери начин да стигне до още по-трудно достижима цел.

Обмисли няколко възможности, включително да открадне кон и да препусне към Дърбин. Повечето оръжия и войска щяха да се придвижват по море, но това не изключваше сухоземни части да са се отпратили в подкрепление на гарнизона в Шамата и един самотен

ездач по пращен път през безводна пустиня със сигурност щеше да привлече внимание.

Не, най-добрият му избор беше по море. Ако водачът му не се появеше скоро, Джим щеше да намери „Миалаба“ и капитан Нефу.

Времето се точеше бавно, а Дестан така и не се върна. Най-сетне Джим видя светлина, процедила се под вратата, а уличният шум му подсказа, че утрото е дошло.

Открехна предпазливо вратата и надникна навън. Видя мъже и жени, забързани за началото на работния ден. Също като в Дърбин, работата и търговията в този град с горещ климат започваше рано, спираше през най-горещата част на деня, след това се подновяваше в късния следобед и продължаваше до късно вечерта. Това щеше да е най-удобната възможност да се добере до кейовете и да намери Нефу.

Прецени външността си. Все още беше с моряшкото облекло и знаеше, че лесно ще го познаят, ако някой от мъжете, които го бяха гонили, го зърне случайно. Затвори вратата и се огледа. Собственикът на шивашкия дюкян и работниците му несъмнено скоро щяха да дойдат, тъй че трябваше колкото може по-бързо да си намери нещо, с което да се предреша.

Отвори вътрешната врата и влезе в стая, където сигурно взимаха мерките на клиентите. Имаше изложени няколко облекла и едно от тях задържа погледа му. Беше халат, от предпочитаните от пустинните племена на Джалпур — носеше се отворен отпред, но можеше да се стегне с широк пояс; имаше и кърпа за главата в подходящия цвят. Джим беше прекарал доста време в пустинята и знаеше, че жестоките студени нощи и пясъчните бури изискват добри дрехи. Тази приличаше на търговски халат, но не и от халатите, които би носил богат търговец. Ако това облекло беше готово за клиент, платил предварително, изчезването му щеше бързо да се забележи. Ако беше стока, приготвена да се купи от някой случайно минал през дюкяна — може би не толкова скоро. Той провери набързо другите дрехи и ги заряза — вече бе взел решение.

Смъкна бялата си ленена риза с отворена яка и къси ръкави и избра по-фино ушита, червена, която щеше да върви добре с тъмносиньото на халата. Сивите меки вълнени панталони, които носеше, щяха да свършат работа.

Извади кесията, която Касийм му бе върнал, и отброи няколко монети, като прецени цената, която щеше да получи с повечко пазарене, след което добави още половината на това и остави монетите така, че дюкянджията да ги види веднага. Надяваше се, че парите ще го убедят, че някой е продал дрехите. Или поне нямаше да има голямо основание да се обърне към градската стража. Тъй като местните стражи бяха толкова продажни и неблагоприятни, колкото във всеки друг пристанищен град в империята, Джим смяташе, че има добър шанс да се измъкне от града, преди да са вдигнали тревога.

Навлече ризата и халата, след което отново надникна през външната врата. Ритъмът на града се усилваше и той излезе, закрачи уверено и се вля в човешкия поток. Докато вървеше към кейовете, се оглеждаше за това, което му трябваше още: ботушар.

Дюкянът тъкмо отваряше и щом Джим влезе, собственикът го поздрави с:

— Какво ще обичате, господине?

— Ботуши — каза Джим на езика на пустинните хора.

Ботушарят за миг като че ли се обърка, така че Джим повтори думата на кешийски, нарочно малко завалено, та да не се разбере, че го владее перфектно.

— Правя най-добрите ботуши в империята — увери го мъжът, като говореше високо и бавно, за да е по-лесно на Джим да го разбере. И го подкани да седне на една пейка, за да му вземе мерките.

— Не, ботуши сега — каза Джим.

Мъжът го погледна извинително.

— Нямам готови ботуши, господине. Стъпалото на всеки човек е различно, тъй че ми трябва около седмица, да взема мярка, да разкроя кожа и да ги изработя. Разбира?

Джим посочи шестте чифта ботуши на рафта зад него.

— А ония?

— Те чакат купувачите си — каза ботушарят, но присви очи пресметливо. — Може би...

Джим пусна кожената си кесия на тезгяха. Дрънченето на монетите беше недвусмислено.

— Дайте да видим размера...

След десет минути Джим излезе от дюкяна с кожени ботуши, които му бяха почти по мярка. Малко го стягаха на пръстите, но щяха

да се отпуснат.

Още едно отбиване при търговец на оръжия — и Джим вече крачеше по улицата, предрешен като пустинен ездач от Джалпур възможно най-добре, предвид обстоятелствата. Говореше езика свободно и без акцент и знаеше достатъчно за района, за да може да подведе повечето хора, които не го познаваха по лице. Носеше покривало за глава по обичая на Джалпур, провиснало хлабаво отстрани, тъй че да може да се дръпне за секунди пред носа и устата, ако внезапно дойде пясъчна буря. Беше съвсем достатъчно, за да скрие лицето му, без да изглежда, че се опитва да го скрие.

Точно от това се притесняваше. Четиримата убийци го познаваха, а единият го познаваше много добре: Амед Дабу Асам, който преди да се опита да го убие, беше един от най-доверените му агенти в района.

Бяха изтекли само няколко часа след като Дестан бе отнесъл Джим до явката на Касийм и само една нищожна случайност ги беше предупредила, че има някой пред вратата — изскърцване на дъска под нечия много лека стъпка. Изскърцване, което означаваше разликата между живот и смърт.

Разкритието, че на Амед вече не може да се разчита, беше хвърлило още по-мрачна сянка над разгръщащите се около тях събития. Джим беше въздъхнал:

— Щом и Амед е предател, значи в организацията ми няма никой, на когото да мога да разчитам.

А Касийм беше отвърнал:

— Чувството ми е познато. Някои от хората, които се опитаха да ме убият, бяха служили на баща ми преди мен.

Двамата водачи на съперническите си разузнавателни служби се бяха заклели да се върнат всеки в столицата си и да заловят предателите. Също така се заклеха, че всякаква дейност, насочена преди това срещу другия, ще бъде преустановена, докато не бъде разкрит истинският архитект на тази безумна война и на многобройните измени.

Касийм трябваше да стигне до лагера на своите и да създаде впечатлението, че се окопава за дълга обсада: имаше братовчед, който забележително приличаше на него, и с няколко малки промени във външността му всеки шпионин или предател, който можеше да се окаже наблизо, щеше да види в него беглеца принц. Докато братовчед

му държеше под око пустинята, Касийм щеше да се измъкне предрешен до град Кеш, без изобщо да прилича на себе си.

Колкото до Джим, той трябваше да стигне до Острова на чародея и да говори с Пъг.

Стигна без произшествия до пристанището и за миг се поколеба. На кейовете или на котва в залива имаше поне двеста лодки и кораби, повече от обичайното за това пристанище, но предвид обстоятелствата в Горчивото море напоследък Джим предположи, че някои са тук, защото собствениците им нямат никакво желание да плават в море, пълно с три враждебни флотилии.

Тъй като до брега не идваше много товар, нито се превозваше до някой от чакащите кораби, пристанището беше пълно с докери, чакащи за работа. Докато минаваше, няколко мъже го изгледаха с очакване — може би си мислеха, че е корабовладелец или търговски агент.

Огледа се и видя няколко хлапета, струпани около количка на продавач на плодове близо до една от главните улици. Несъмнено чакаха удобна възможност да свият зряла круша или сладка слива, докато продавачът не гледа. Шансът за това бе нищожен, тъй като мъжът следеше зорко с едно око дрипаната банда, докато хвалеше гръмко качеството на стоката си.

Джим вдигна дискретно един меден петак и едно от момчетата веднага го забеляза. Огледа се да се увери, че никой от приятелите му не го е мярнал, след което се измъкна от групата и застана пред Джим, достатъчно далече, за да може да отскочи, ако Джим посегне да го перне. Но Джим каза само:

— Миалаба?

Момчето посочи мълчаливо към края на пристанището и Джим му подхвърли монетата и бързо тръгна натам.

Бързаше, но не чак толкова, че да привлече внимание. Изпитваше онова, което наричаше своята „бучка неприятност“ или „тревожната бучка“, израз, наследен от предшественика му, първия Джими: усещане за неизбежна опасност. Беше го дразнило през цялото време, откакто беше в този град.

Стигна до посочения му малък двумачтов люгер. Един моряк оправяше въжетата на носа и Джим му подвижна:

— „Миалаба“?

— Да — отвърна мъжът и едва го погледна.

— Нефу?

Мъжът отиде до кърмата на лодката и след малко се върна с втори, който попита:

— Мен ли търсиш?

— Ако ти си Нефу.

— Аз съм.

Беше широкоплещест, поне на петдесет лета, с полуоплешивяла глава, с корона от толкова побеляла коса, че според Джеймс трябваше да е бил светлокос на младини, риж или рус. Лицето му бе загрубяло от слънцето и вятъра и той изглеждаше сякаш току-що се е вдигнал от стола в ъгъла на някоя пристанищна пивница. Но очите му бяха като сини камии и Джим не се съмняваше, че тези „стари“ ръце и крака са се превърнали във възли от сила и мощ от годините тежка работа и — ако работеше за Касийм, от години на свирепи битки.

— Имаме общ приятел. Каза да те потърся.

— Кой ще да е той? — попита Нефу, докато морякът му си даваше вид, че не подслушва всяка казана дума.

— Дестан.

— Не го знам. — Ръката на Нефу се спусна към пояса му, където несъмнено имаше поне една кама.

— Касийм — каза Джим по-тихо.

— Качвай се. — Ръката на Нефу се отдръпна от пояса.

Щом Джим се качи на борда, Нефу го отведе до стълбището при кърмата, водещо към средната палуба. Джим се беше качвал на такива люгери и знаеше, че това е каютата за екипажа, поне десетина мъже за дълго плаване, по-малко, ако държаха покрай брега и спираха нощем. Отзад щеше да е каютата за капитана и един помощник може би. На толкова малък кораб нямаше камбуз. Готвеше се на палубата на мангал, тъй че при лошо време екипажът стоеше гладен.

Джим последва Нефу в каютата му, с място едва за легло над скрин с чекмеджета и една сгъваема масичка за чертежи и карти. На верига над писалището висеше фенер, а в ъгъла беше вграден сандък за всичко, което капитанът не можеше да напъха в чекмеджетата на скрина.

Нефу седна на единственото трикрако столче, едва с два пръста по-ниско от масата, и каза:

— Е, какво мога да направя за тебе?

Джим помисли какво да отвърне и реши, че истината е абсолютно необходима, но колко истина — не беше ясно. Накрая каза:

— Касийм ме изпрати тук, с Дестан за мой водач. Преследваха ни и той каза, че ако не се върне до разсъмване, трябва да дойда тук и да питам за теб.

Нефу помълча малко, после попита:

— Кой ви преследваше?

— Не знам — отвърна бавно Джим, взрян в очите на стария капитан.

Ново мълчание, след което капитанът изсумтя:

— Но имаш идея.

— Да. Може да съм луд, но мисля, че бяха от една група, която не се е показвала от години. Нощните ястреби.

Капитанът въздъхна тежко.

— Накъде?

— Трябва да стигна до Острова на чародея.

— Невъзможно. Квеганците патрулират между жалкия си остров и Края на сушата, а кешийски бойни кораби патрулират брега оттук до Края на сушата. Кралският флот е запушен горе, но от време на време пращат бързи наказателни набези към Кеш заради нашествието.

— Новини? — попита Джим.

— Малко, но слуховете цъфтят като цветя в пустинята след дъжд. — Капитанът стана. — Ако искаме да хванем добро време, за да се доберем до Острова на чародея, трябва да тръгнем веднага.

— Нали каза, че е невъзможно?

Нефу се усмихна и изведнъж сякаш се подмлади с години. Блясък имаше в очите му.

— Казах, че е невъзможно. Не казах, че не мога да го направя. Изчакай тук.

Обърна се и излезе.

За първи път от седмици Джим се улови, че се смее. Ако Касийм вече не беше взел този контрабандист на служба при себе си, щеше да го наеме за своите хора.

Стига, разбира се, Гилдията на крадците все още да я имаше, когато се върнеше в Крондор.

Стига да го имаше още Крондор, за да се върне.

13. ОТКРИТИЕ

Детето нападна.

Трите демона, които бе издебнала от засада, се обърнаха и поднесоха впечатляващ низ от зъби и нокти, а един започна да реди заклинание. Владелец на магия! Тя промени посоката на атаката си и разпра гърлото му, преди да е успял да продължи магията си. Той рухна на камъните и викът му се задави от болка.

Другите двама можеха да я надвият, но тя вече имаше съюзници, които връхлетяха над скалите зад тях и ги довършиха бързо, макар да бяха по-малки.

— Яжте — каза тя на малката си шайка и добави: — Но този е мой. — Посочи владелеца на магия и подкани Белог да дойде при нея. Жадуваше за магия, а без учител изяждането на владелци на магия бе единственият начин да добие тази дарба. Уменията ѝ бяха най-първични, примитивни дори. Можеше да прелее тласък енергия, който може би щеше да събори дребен противник, или да изхвърли малко огън, но това беше всичко.

Незнайно колко време беше водила тази шайка демони по грапава и скалиста околност, през накъсани от вулкани земи, покрити с базалт и червена скала. Небето беше тъмносиво по обед, а слънцето сякаш се движеше по някаква странна орбита, без да се скрива съвсем под хоризонта. Според Белог приближаваха „възел“, един от шестте полюса на тяхното селение: Източния полюс. Мракът като че ли се бе съсредоточил над Централния възел, където Източният, Западният, Северният, Южният, Горният и Долният полюс се събираха. Енергии изригваха ненадейно в облаците над тях и въздухът вонеше на пепел и киселини, понеже огнените върхове храчеха облаци тъмен дим и въглени нагоре към пелената от сиво и черно.

През последния месец Детето бе започнала да събира следовници — оставяше онези, които усетеше, че не могат да са полезни, да бъдат погълнати от другите. Беше дори щедра в

разпределението кой да яде първи и изчакваше до края, за да погълне своята част. Все още се мъчеше да се самоопредели, но в един момент бе започнала да осъзнава понятията за щедрост и благодарност. Щедростта можеше да породи благодарност или пък да издаде слабост, според ситуацията. Благодарността можеше да породи искрена вяност или престорена лоялност, прикриваща готовност за измяна. Мъчеше се да намери нюансите в тези различия.

Ставаше все по-умела, а Белог — все по-очарован от нея. Ясно му беше, че е уникална сред Народа. Беше нещо непредсказуемо. Трудно беше да се разбере дали тя е най-голямото му откритие — или най-опасното.

Докато те ядяха, тя се огледа и каза:

— Това място ми изглежда... неприятно. По ми харесваше последното, където си починахме.

Белог кривна леко глава в жест, който тя бе започнала да разбира като знак, че размишлява над казаното от нея и оформя отговор. Почеса се разсеяно по бузата с остър лъскав нокът и рече:

— Нима? Енергийните нива са много по-опасни в тези вулканични низини. Вихрените разломи и прозорците пустота могат да унищожат с едно докосване или да те отскубнат от този свят и да те изхвърлят на друг. — Щракна с ноктестите си пръсти, за да натърти на думите си.

Тя сви рамене.

— Не знам защо, но ми харесваше да гледам силещите се светлини и да виждам блещукащите сияния през деня. Даваше ми същото усещане, както когато ям нещо особено вкусно или гледам някои самци.

Докато го казваше, хвърли поглед към един от младите мъжки демони, който бе пощаден, защото бе на път да се превърне в страховит воин. Мускулестите му ръце висяха от масивната горна част на тялото, но кръстът му беше все още тънък и краката му стройни. Ако все още живееше в Дас'таас, щеше отдавна да е убит и изяден или нает за войник в една или друга фракция на Демонския господар, може би белязан дори да стане градски страж или дворцов гвардеец.

Белог забеляза как Детето гледа самец и въздъхна. Скоро щеше да реши да се сноши, а това щеше да създаде трудности. Природата на Народа диктуваше раждането да е свързано с родилните ями, откъдето

бе възникнал животът в селението и откъдето бе избуяла демонската раса. От тези ями един демон се прераждаше след смърт, с някои или всички спомени непокътнати, според обстоятелствата на смъртта. Насилствената смърт, най-честата всъщност, обикновено лишаваше демона от част от паметта му. Но раждането беше друг аспект на сътворението и беше рядкост. Демоните се бяха сношавали за удоволствие, откакто съществуваха, но обществата, в които живееха, никога не бяха достатъчно стабилни, за да пораждат успешно значителен брой млади. Една бременна женска рядко оцеляваше, а когато се родеше дете, то често биваше погълнато, повечето пъти от собствената си майка, като отплата за болката и неудобството от носенето му. Малко майки избираха да отхранят детето си, може би с мисълта да създадат първия си васал, но това рядко свършваше добре. Подрастващите демони бяха капризни и оцелелите до зряла възраст обикновено се оказваха коварни и могъщи и избираха конфликтите си благоразумно.

Издигането на кралете беше променило нещата, в Първите кралства, а сега и във Вторите кралства, а Дахун беше водещият в преустройство и преобразяването на своя народ. Родилните ями все още съществуваха — как иначе? Но бяха постановени семействата, ново и чуждо понятие, и на двойките бе отредено да раждат и отглеждат. Майката и бащата на Детето бяха сред тях.

Никой не можеше да твърди, че разбира защо господарят Дахун бе направил това, но и никой не му беше възразил открито. Архивистите предполагаха, че в някой момент той ще им обясни следващата стъпка в принудителната еволюция на Народа, но идването на Мрака бе хвърлило всичко това в хаос.

Когато Дахун изчезна, обществото не просто се беше върнало към предишното си състояние: беше се разпаднало. Оцелелите от анархията в бившето кралство на Дахун нямаше да са много по-добри от Безумните, да не говорим за Диваците, чиито земи нарушаваха сега. Белог беше принуден да признае, че ако не беше силата на волята и личността на Детето, тази малка шайка нямаше да съществува и той самият със сигурност щеше вече да е мъртъв.

Видя как Детето изгълта мозъка на владелеца на магия и се зае с торса му, без да откъсва поглед от младия самец. А после каза:

— Харесва ми формата му.

— Красотата — каза Белог. — Започнала си да цениш наслаждението, произлизащо от възприемането на неща, които са приятни за гледане, независимо дали са полезни, или опасни. Чувстваш се по-добре само като гледаш енергийните нива или залязващото слънце, или този млад самец.

— Да — отвърна тя и заповяда: — Разкажи ми за красотата. И той се подчини.

Напуснаха вулканичното плато и навлязоха в свят, обрасъл с гъсти храсталаци, черни и с огромни тръни, прорязани от лъкатушещи пътеки, които можеше и да водят нанякъде.

— Къде сме? — попита Детето.

— Не съм сигурен — отвърна Белог. — Мисля, че сме в района, известен като Прокълнатата равнина, сурова земя преди кралството на Маарг.

— Кажи ми за Маарг — нареди тя.

После махна на следовниците си да се съберат и Белог осъзна, че вече наброяват почти две дузини. Обикновено бяха кротки — от страх, от благодарност или от почит, Белог не държеше да разбере от какво точно. Смяташе се за щастлив, че е съдбоносно важен за Детето, и искаше да си остане така. В най-лошия случай щеше да е последният изяден от нея. В най-добрия — имаше благодетел и закрилник, чийто разум, физическа мощ и магично знание нарастваха с всеки изтекъл ден.

Огледа се, за да реши коя посока през храсталациите ще е най-добра. Клекна и опипа гърба си — палтото го стягаше. По някаква странна приумица на Дахун Архивистите носеха черни палта и сиви панталони. При голямото разнообразие на форми сред демоните това понякога придаваше на Архивистите особено странен облик. Все пак, от друга страна, ги правеше лесно разпознаваеми, както и стражите му, и даваше възможност на Белог да се движи свободно из владението. Само че заради щедростта, с която го хранеше Детето, той растеше бързо — нещо, което по-рано беше предотвратявано от грижливия надзор на Главния кралски Архивист. В кралството на Дахун можеше да си разумен или силен, но никога и двете.

Накрая Белог посочи и рече:

— Вярвам, че това би могло да е разумен избор.

Тя го погледна със странно изражение, а след това той чу звук, какъвто никога не бе чувал от млад демон: смях. Беше различен от смеха на по-старите демони, които се смееха с безумен, безрадостен вой на болката и разрухата, които причиняваха, или на съкрушителното поражение на враговете си, или на воплите и молбите за милост от онези, които скоро щяха да погълнат. Но това беше нещо ново: това беше смях на веселие, не над чужда болка.

„В какво се превръщаш?“ — помисли си той, щом тръгна след Детето през трънаците.

Три пъти стигаха до задънен край, а на четвъртия гневът на Детето изригна и тя хвърли огнено кълбо по тръните. Лумна пожар и те побягнаха. Когато се отдалечиха достатъчно, Детето зарева от смях. Другите демони се спогледаха и се опитаха да уподобят веселия й смях, но не успяха.

— Не мога да позволя на гнева си да ме надвие — каза тя, след като се изправи.

— Винаги си имала този проблем... — Белог замълча. Откъде бе дошла тази мисъл? Отново бе озадачен от това същество, което следваше, и от промените в самия себе си, които не разбираше по-добре от нейните.

Напуснаха гората от трънаци и излязоха на един склон с изглед към изоставен град със запустяла земя около него.

— Градът на Маарг — каза Белог.

— Пак — настоя тя и той разбра какво иска от него.

— Маарг беше най-великият от кралете на Диваците. Беше ненаситен лакомник и изяждаше всички свои врагове, а огромното му наедряване беше знак за величието му. Ценеше грубата сила и дворът му се попълваше в изпитания в двубои и по хитрост. Ако воин убиеше свой старши, печелеше мястото му и благосклонността на Маарг, защото кралят смяташе, че така замества свой васал с по-силен. Кралският му двор винаги беше място на ужасен баланс между

вярност в замяна на закрила и възможността за измяна. Това правеше Маарг особено отмъстителен и непримирим.

Докато говореше, Белог се удивляваше на това, че не му се налага да обяснява тези понятия. За да разбереш отмъщението, трябва да разбереш опрощението. А за всички от Народа опрощението беше абстрактно понятие. Дори Архивистите го схващаха с доста усилия.

— Каж ми пак за напускането му. Как и защо?

— Има само слухове. Казват, че някъде в града му има зала и в тази зала има портал към по-висши селения. Преди години от онези по-висши селения порталът се отворил и армията на Маарг се изляла през него, като поглъщала всичко по пътя си.

— Казват, че Маарг отишъл там и загинал, или намерил друго владение, където да царства. Но никой всъщност не знае. — Щом поеха надолу по дългия път към града, Белог добави: — Много крале на Дивашките земи и дори някои орди на Безумните дошли тук, за да заграбят града. Но не са останали.

— Защо? — попита Детето.

— Безжизнен е.

Тя спря, останалите от свитата ѝ — също.

— Да, усещам го — каза тя.

— Усещаш ли го?

Тя тръгна отново.

— Да. Смътно. Какво е причинило това?

— Нещо като Окончателната смърт трябва да е, според мен.

При тези думи мълчаливите обикновено демони, които следваха Детето, се спряха. Някои замърмориха, други я погледнаха с отчаян страх. За един демон съществуваха два вида смърт. Тази, която се случваше многократно в хода на съществуването, когато смъртта връщаше същността им в родилната яма. Но съществуваше и Окончателната смърт, когато цялото съществуване спираше, погълнато по някакъв начин от безименен ужас. И демоните се плашеха от това повече от всичко друго. От Времето преди времето имаше само един начин демон да умре с Окончателната смърт, и то беше нещо да попречи на енергиите да се върнат в родилните ями.

После бе дошъл Мракът и сега се вярваше, че да бъдеш докоснат от него означава да умреш с Окончателната смърт. Със сигурност нито едно живо същество от родилните ями не помнеше да се е изправяло

срещу Мрака и да се е върнало. А Мракът беше нараствал в центъра на селиенето от хилядолетия. Само най-старите, най-могъщите демони помнеха изобщо някои от Народа, които са живели в Първите кралства. А сега Мракът се разширяваше и вече поглъщаше Вторите.

Крале и техни васални господари бяха избягали. Някои бяха завладели територии в Дивашките земи или дори в земята на Безумните. Други бяха намерили портали към други селения и воюваха там, завладяваха всичко и поглъщаха живот, който никога, никога не беше достатъчен. Разказваха се най-различни истории и никой не знаеше на какво да вярва. Разправяха дори, че орди демони бушували в небесата на други светове и воювали със смъртни раси.

Детето каза на групата си:

— Последвайте ме, ако искате, или се върнете там, откъдето дойдохме. Но отзад се простира Мракът, а напред е само неизвестното.

Това сякаш им подейства успокоително. Демоните кимнаха и я последваха.

Влязоха в града по залез. За някои демони денят и нощта бяха без значение, тъй като разполагаха със сетива, които им позволяваха да водят нощен живот. Други, като Белог, бяха застрашени в тъмното, тъй че шайката им бе придобила навика да търси подслон през нощта. Спането беше непознато за демонската раса, освен като средство за отпускане, рядко събитие, или медитиране, което също беше рядко за всички, освен за Архивистите.

Влязоха в сграда, която приличаше на някогашна казарма или обща спалня, макар че цялото обзавеждане беше унищожено от многократни жестоки борби. Стените бяха зацапани с тъмни петна от кръв, блискана безброй години.

Тъкмо бяха насядали да отдъхнат, когато Безумните нападнаха.

Макар и не повече от лишени от разум животни, те все пак бяха едни от най-силните физически от демонската раса. При еднаква големина един Безумен можеше да надвие и най-опитния воин от Второто кралство, освен ако той не е тежко брониран и въоръжен или не владее магия.

Излязоха от сенките, щом слънцето залезе, по-тъмни очертания на фона на сивата светлина. Бяха с внушителни рамене и двама бяха

четирикраки, подобни на кучета, с грамадни глави, здрави вратове и олигавени зъби. Другите бяха с тела на самци, но главите им бяха животински: овен, бик, лъв или мечка, с необичайно големи бивни и зъби, с рога, пера, козина или люспи.

Двама от следовниците на Детето умряха още преди да са разбрали, че ги връхлитат врагове — главите им бяха буквално отскубнати от вратовете. Детето скочи на крака, изпъна ръка и стена от изпепеляващ огън изригна в помитаща вълна, от която половин дузина Безумни се пръснаха в ослепителни искри и изчезнаха.

Други четирима се поколебаха и после скочиха към нея, навярно помислили, че магията ѝ е изчерпана. Със замах на ръката тя изстреля лъч енергия, който вдигна едно от подобните на кучета същества във въздуха и го натресе толкова силно в стената, че костите му изпращяха.

Другото четирикрако създание вече се беше хвърлило към нея, но тя просто го хвана, развъртя го, запокити го в отсрещната стена и му прекърши гръбнака. Последните две се поколебаха и загинаха заради колебанието си: Детето пристъпи напред и с две посичания с нокът им преряза гърлата; кръвта блисна на фонтан.

Тя се обърна и видя младия самец, на когото се бе възхитила, на гърба на последния Безумен, демона с бичата глава. Беше впил дълбоко зъби във врата му. Безумният виеше от болка, но младият самец устоя и със силно победоносно пръхтене най-сетне прехапа дебелия мускул и Безумният рухна на пода.

Останалите демони от шайката на Детето започнаха пира си мигновено. Миризмата на кръв и освободени енергии надви дори Белог. Детето разпъди няколко от спътниците си, за да вземе главите на жертвите. Винаги изяждаше мозъците, колкото и примитивен да беше умът — гладът ѝ за знание беше неутолим.

Погълнаха всички тела в стаята, двете на падналите си спътници също. Когато свършиха, Детето огледа спътниците си. Двама се превръщаха в летци. Все още не можеха да издържат на дълъг полет, но можеха да покръжат малко горе и да разузнаят напред. Петима бяха самци и започваха да се оформят като воини. Усмихна се при мисълта как ще опази верността им. Съзряваше и желанието ѝ за съешаване се усиливаше ежедневно. В групата имаше петима порасли мъжки, двама младежи и четири малки женски. Женските трябваше да се държат под юзди и да се развиват грижливо. За разлика от мъжките, които по

правило се превръщаха във воители или работници, женските имаха разнообразни възможни роли. Може би една като същество за удоволствие, сукуба, да забавлява мъжките, когато на нея ѝ се наложи да ги отклони. А другите три можеха да станат много неща, включително майки.

Обърна се към Белог:

— Кажи на самците да пазят на вратите. Останалите да пазят тишина. Трябва да обмисля някои неща.

Оттегли се в един ъгъл, седна със свити до брадичката колене, обгърна ги с ръце и започна да мисли. Изтекоха часове.

На разсъмване стана и каза на Белог:

— Ела с мен. Другите останете тук. Ще се върна скоро.

Подчиниха се, а Детето и Архивистът излязоха.

— Растеш — каза му тя.

Той свали палтото си и оголи по-широки рамене и гръд, и много по-мускулести ръце отпреди.

— Щедра си с храната, Дете.

— Не желая да бъда наричана повече така — каза тя.

— Как би искала?

Тя помълча малко, после каза:

— Го... — Поколеба се и спря.

— Господарке?

— Не... Не господарке. Все още не знам, но ще ти кажа, когато разбере. Дотогава ще е „Дете“.

— Да, Дете — отвърна той без насмешка. Знаеше кога е сериозна, а сега беше ужасно сериозна.

— Живяла съм преди — каза тя.

Той кимна.

— Но спомените ми от предишния живот или животи ги няма. Намеци, смътни образи, но не мога да...

Замълча. Той изчака около минута и след като Детето не продължи, каза:

— Случва се. Ако последната ти смърт е била изключително жестока и продължителна, знанието угасва, докато умираш, тъй че енергиите стават накъсани и не всички от тях се връщат в родилната яма. Ти си родена от жива майка, тъй че още повече енергии са погълнати в раждането. А ако си умряла от пиещ енергия, много малко

от самоличността би се върнало в родилните ями. Би било все едно да си стигнала много близо до Окончателната смърт, да си усетила ледения ѝ мраз и да си била издърпана някак назад, за да се преродиш, но много изчерпана.

— Не, не е това — отвърна тя пренебрежително. — Спомените ги има. Просто не мога да стигна до тях.

Той не знаеше какво да отговори на това. Накрая попита:

— Какво е желанието ти, Дете?

— Трябва да се променя.

— Ти вече се променяш.

— Не. Искам да кажа, че трябва да се превърна в нещо различно от това, което съм сега. Раздвижили са се неща, сили бушуват навън, искат от мен повече, отколкото мога да дам в този облик.

Белог помисли дълго.

— Много могъщи същества има навън, Дете. В другите селения говорят за невидими създания, могъщи същества, наречени богове, които осуетяват планове и променят съдби, изкривяват реалността и променят времето и пространството с волята си, предлагат изгода или вреда по приумица. Казват, че в много светове по-низши същества се издигат и се превръщат в богове.

Тя мълча дълго. Бореше се с проблеми, за които Белог можеше само да предполага. Накрая каза:

— Хайде да се връщаме. Трябва да отидем някъде.

— Къде?

Тя го погледна и се усмихна.

— Не знам. Но ще разберем.

Залата беше огромна. Заемаше половината пространство на внушителния дворец. И макар да беше изоставена, в нея имаше присъствие.

В центъра зееше широка яма — смъртна яма, където затворници или други, спечелили си недоволството на краля, бяха хвърляни, за да умрат, било да се избият един друг или по други начини, смятани за забавни от монарха.

Около смъртната яма имаше по-малки и по-плитки ями за пируване — тук бяха докарвали затворници във вериги, за да бъдат изядени от кралските придворни. Железните халки, за които бяха връзвали веригите, бяха ръждясали и висяха унило.

При задната стена имаше подиум, а на него мраморен трон. Детето отиде до него и опипа седалката му. Прашни дрипи, останките от меки възглавнички, на които се беше отпускарал монархът, бяха последните следи от този горд някога владетел на града.

Тя стоеше смълчана и оглеждаше празния трон, сякаш можеше да провиди някак какво е било, когато този град е бил процъфтяващ център на онова, което минаваше за култура сред Дивашките кралства. Беше кривнала глава все едно се вслушваше в тишината. След това се отдръпна от трона, посочи и каза:

— Ей там.

Белог погледна натам, където му сочеше, и не видя нищо. Стената изглеждаше гола, освен железните скоби на всеки десетина стъпки, на които някога се бяха поставяли факли или светилници.

Детето заопипва стените, както беше направила с трона. Прошепна:

— Усещаш ли го?

Той опря ръка на стената и усети само студен безжизнен камък.

— Какво да усещам, Дете?

— Тук някога е имало портал, отворен от другата страна, и тук Маарг е намерил вход към по-висше селение. — Обърна се и погледна спътника си. — Точно затова Дахун е повел война срещу Маарг, макар да е било напразно. Защото когато е нахлул в този град Дахун е открил, че порталът води към безжизнена планета, понеже Маарг е погълнал целия живот там — оказал се е заклещен на нея, без никакъв начин да се върне. Накрая се смалил до нищо и умрял, без да се върне в родилните ями. Случило се е много отдавна. — Гласът ѝ спадна почти до шепот.

— Как го разбра, Дете? — попита Белог боязливо.

Тя опря буза на камъка. В очите ѝ за миг лъсна влага. Отвърна само:

— Знам.

Излязоха от града и тръгнаха на изток, към границите на владенията на Безумните.

Мина месец и за този месец Детето събра още двайсетина поклонници и ги изхранваше като свои деца. Беше строга майка, но им даваше плячка в тази бедна земя в замяна на вярност. Вече разполагаше с шестима летци, които оглеждаха пред групата, а мъжкарите ѝ вече бяха достатъчно силни, за да се противопоставят на всичко, освен на най-могъщите Безумни в единичен двубой с голям шанс да спечелят. В повечето случаи малките глутници Безумни ги заобикаляха отдалече. На два пъти ги нападнаха, но те унищожиха враговете си, пируваха с тях и станаха още по-силни.

Детето започна да се съшава със самците. Белог бе удостоен е честта да е първият ѝ, защото беше първият ѝ спътник, а след това тя взе другите един по един. За няколко седмици ги обвърза напълно към себе си и научаваше ново понятие: любов.

Знаеше нещо за него от това, което бе научила за сукубите, но те обвързваха другите към себе си с магия, обаяние и чар. Любовта, която изпитваше тя, беше по-трудна за разбиране. Но знаеше, че когато погледне Белог, се чувства по-различно, отколкото когато гледа помладите самци. И макар да се радваше ни близостта му, понякога в нея се надигаше раздразнение, което не можеше да обясни.

Чувствата я объркваха и трябваше да ги разбере, но непрекъснато се отчайваше от неспособността си да ги проумее. Изтичаха като живак между пръстите ѝ всеки път, щом се опиташе да ги овладее.

Усетиха го много преди да го видят. Отвъд едно възвишение, извън погледа им, имаше присъствие. Вече от седмица вървяха по някакъв стар път, който се точеше през ниски възлести дървета с черна кора и пурпурни листа, яркожълти треви и високи виолетови тръстики.

Някаква тръпка прониза Детето, щом изкачи поредния хълм и видя онова, което бе усещала. Нещо сякаш я притегляше натам, примамваше я да се доближи.

— Там има портал — каза тя.

— Накъде води? — попита Белог.

— Не знам. Но заради него всички са напуснали града на Маарг. И са минали по пътя, по който дойдохме тук.

— Може би е бягство от Мрака — прошепна един от самците, осмелил се да се обади, защото Детето го бе удостоила със съешаване предната нощ.

Тя замахна, без да поглежда назад, и раздра лицето му.

— Говори само когато ти кажа — заповяда му. От всичките си спътници позволяваше само на Белог свободата да я заговаря, без да го пита.

Закрачи надолу по пътя и скоро усети непознати миризми и чу странни звуци. Смътно, едва доловимо вибриране се излъчваше от портала — висок сив правоъгълник с искрящи лъскави цветове, танцуващи по повърхността като мазна дъга над вода.

— Той зове — каза Детето.

— Изпитвам желание да вляза — съгласи се Белог. — Но не знаем какво има от другата страна.

— И все пак зове.

Притеглящото желание се усилваше с всеки миг.

— Може би спасението е от другата страна — промълви плахо една от женските и веднага се присви в очакване да я сполети гневът на Детето.

Но тя не обърна внимание на това второ нарушение и каза само:

— Не знаем какво има отвъд.

И се обърна. Усмиваше се широко, но в усмивката ѝ нямаше никакво веселие.

Чертите ѝ се променяха и Белог най-добре усещаше това, тъй като беше с нея от детството ѝ. Вече имаше високи скули и пронизващи черни очи, величествен нос и високо чело, преминаващо назад в буйна грива, която се разширяваше зад главата ѝ като корона. Тялото ѝ беше стегнато и силно, но бедрата и гърдите бяха пълни като на сукуба. Зъбите ѝ бяха лъскаво бели вместо жълти или черни и само кучешките бяха остри; другите бяха плоски като на по-низше същество.

Променяше се, а той нямаше представа в какво.

— Но знаем какво има зад нас и дали ще отнеме един или десет живота, рано или късно Мракът ще стигне дотук — продължи тя, огледа ги един по един и отсече: — И аз няма да съм тук, когато дойде. Изберете каквото пожелаете.

И пристъпи през портала.

Белог я последва.

14. БЯГСТВО

Мартин изкачи стъпалата тичешком.

Щом стигна до терасата на кулата, стражът извика:

— Сър, кешийците придвижват требушетите!

— Сержант Ръдър! — ревна Мартин и старият ветеран веднага застана до него. — Изглежда, на кешийците им омръзна да ни чакат да се махнем — каза Мартин. После добави спокойно: — Вдигни тревога.

С едно махване на ръката сержантът заповяда на тръбача да изсвири бойния зов и след миг всички заеха позициите си.

— Чудя се дали отново ще ни помолят да се махнем? — каза сержант Ръдър, издал брадичка, все едно се готви да влезе в кръчмарски бой.

Изведнъж огромен камък излетя от центъра на градчето и се натресе в каменната стена вдясно от портата. Разхвърчаха се парчета зидария и двама мъже паднаха от стената, а всички останали се присвиха. Хората от града, които не носеха оръжие и не бяха избягали до задната част на замъка, напускаха предния двор на бегом. Писъците им изпълниха въздуха, но гласът на сержант Ръдър се връза през тях:

— Стой на място! — Погледна Мартин и каза: — Май това означава, че не.

Кешийците бяха седели търпеливо в града пет дни, като пращаха вестоносец всеки ден и ги канеха да се предадат. Никога не заплашваха, но заплахата им беше явна, след като все повече войници слизаха от корабите в залива. Цитаделата вече беше почти напълно обкръжена. Само обраслата с гъста гора зона на половин миля от задната стена като че ли все още не беше отворена.

Втори камък изтрещя още по-близо до портата.

— Решили са да я съборят, преди да нападнат — каза Мартин.

— И аз така го виждам, сър. Катеренето на стени е кървава работа, влизането през портата е по-лесно. Трябва да изчакаме, докато

се наложи да се изтеглим в цитаделата, и тогава ще стане кърваво за тях.

Мартин разбра. Външната стена беше късна добавка към първоначалната цитадела с класическата мъртва зона зад външния портикул. Портите на самата цитадела бяха изключително трудни за пробив: много мъже щяха да загинат под градушката стрели отгоре.

— Виждаш ли някакви костенурки?

— Не, но можем да сме сигурни, че ги имат или ги строят някъде в града.

„Костенурките“ бяха покрити тарани с тежка дървена конструкция, които се използваха за разбиване на портикулите. Защитниците щяха да накарат нападателите да платят тежка дан, докато проникнат в цитаделата, но с достатъчно мъже и материал кешийците рано или късно щяха да проникнат. Единствената надежда на Мартин бе да ги задържи, докато баща му не се върне с подкрепления.

Указанията бяха прости. Ако лорд Хенри се появеше, гарнизонът щеше да излезе на щурм, за да подкрепи атаката му срещу обсаждащите цитаделата кешийци. С достатъчно силна атака щяха да ги изтласкат през града и към залива. Освен ако не преплуваха до корабите си в броня, щяха да бъдат принудени да се предадат — или щяха да ги избият до крак на кейовете...

Но за кешийците Мартин щеше да се притеснява, след като битката бъдеше спечелена. Точно сега трябваше да се съсредоточи върху защитата на цитаделата.

Огледа се и осъзна, че предците му или са били гении, или са имали голям късмет. Цитаделата беше издигната от първия херцог на Крудий на мястото на малък кешийски гарнизон, използван главно за да държи таласъмите и Братството на Тъмния път извън Северна Босания, както била наричана тази провинция. Сегашните Свободни градове им били главната грижа, а Далечният бряг бил окупиран само като начин да защитят „задните си врати“, както били наричани два главни прохода през планините. Пътят на изток покрай гарнизона Джонрил се раздвояваше на североизток и югоизток и водеше до проходите, единият от които прехвърляше южната граница на Гората на елфите, а след това Сивите кули при Северния проход, преди да се спусне към Ябон.

Южният път минаваше близо до границите на джуджетата и на Звездните елфи, след което се спускаше към Свободния град Натал и кралското пристанище Илит. Рядко се използваше за пътуване и прибягваха до него само ако дебел сняг запушеше Северния проход.

Но макар и навремето само кешийски наблюдателен пост, сега гарнизонът на Крудий имаше тази великолепна цитадела: едноетажна, четвъртита и грозна, с малък барбикан над входа. Предтечата на Мартин, първият херцог на Крудий, беше построил втори етаж, разширил я беше от три страни и беше издигнал кули на предните ъгли, след това беше изградил около нея огромна стена, осигурявайки голям вътрешен двор отпред и не толкова просторен строеви полигон отзад. На северната страна конюшните бяха скътани до стената, а до южната страна беше изградена казармата.

Външната стена имаше два входа: главната двукрила порта и малка служебна порта отзад. Втората беше строго охранявана, макар теренът зад цитаделата да правеше щурма от тази посока труден: гъстите гори затрудняваха настъпването на конница и пехота, освен ако нападателите не излезеха на сечицето отзад и не нападнеха нагоре по склона под обстрела на лъковете и двете стари балисти, монтирани на кулите на ъглите. Старите кешийци знаеха онова, което всеки херцог на Крудий също беше знаел: единственият начин да се завземе цитаделата беше стръмно изкачване по склона и фронтална атака.

Още каменни късове изсвистяха във въздуха и изригна още зидария. Парчета камък и задушаваша прах изпълниха въздуха.

Мартин се помоли мълчаливо дано баща му да не се забави.

* * *

Лорд Хенри се ядосваше на всеки миг, който бе принуден да пропилее. Крачеше нервно всеки път, когато се налагаше да спрат, та конете да отпочинат. Двеста души конница трябваше да се погрижат за животните си, докато пехотата се мъчеше да ги догони, изостанала на около половин ден марш.

Брендан гледаше баща си и му беше много трудно да реши какво да му каже. И той като баща си искаше да се върнат час по-скоро, но знаеше, че бързането е безсмислено. Двеста конници можеше и да

пробият една обсада, но щеше да им трябва подкрепата на хиляда и двеста души зад тях. Накрая се осмели и се обади:

— Татко, ти си научил Мартин на всичко. От нас тримата той винаги е бил най-добрият ученик.

Лорд Хенри се обърна. Изглеждаше готов да избухне, но успя да овладее гнева си. След миг мълчание каза:

— Прав си. Винаги съм знаел, че ти и братята ти може да бъдете изпитани в бой някой ден. Просто мислех, че ще сте по-големи и че ще съм с вас. Всички заедно. — И добави тихо: — И майка ти е там.

Брендан пристъпи към баща си. Сложи ръка на рамото му и повтори:

— Мартин е най-добрият ти ученик. И Ръдър е с него. Може да е пиян самохвалко на Банапис, но е опитен воин.

— Срещу банди таласъми и разбойници, да — каза херцог Хенри. Беше присвил тъмните си очи и лицето му беше напрегнато. — Но срещу кешийските воители псета?

— Цитаделата на Крудий е изпитана в бой, татко. Щом цураните не са могли да я завземат след месеци обсада, едва ли Кеш ще може за няколко дни.

— Цураните не са имали кешийските инженери — каза херцог Хенри. — Дори да пристигнем цял ден преди пехотата, ще можем да ги нападнем в тил, да запалим машините им, да предизвикаме объркване и може би да ги разпръснем.

Брендан не отговори, макар да знаеше, че това е малко вероятно. Щяха да се спуснат от планините по единствения главен път западно от Ябон до Крудий. Бяха на средата на пътя до гарнизона Джонрил, когато конните съгледвачи ги пресрещнаха и ги предупредиха за кешийското нашествие.

На Хенри беше заповядано да отведе този отряд до Ябон, за да подсили гарнизона в случай, че кешийците отплават на север, и да остане там, ако на херцога на Ябон бъде заповядано да отплава на юг от Илит до Крондор. Докато не дойде вестта за нападението срещу Крудий, Хенри беше смятал вероятността да нападнат града му за ниска. Беше изпратил двама ездаци до Джонрил и след това до Ябон със заповед гарнизонът на Джонрил да се опразни и да тръгнат в усилен марш към Крудий. Беше преценил, че ще стигнат там не повече от три дни след крудийската пехота. Ябон щеше да бъде оставен сам да

реши дали да прати помощ и колко. Ако кешийците не навлизаха в Горчивото море, Хенри беше сигурен, че херцог Франсис ще изпрати два или три отряда от гарнизоните си от Ламът, Зюн и Ябон в подкрепа на Крудий. Трябваше да пристигнат до три седмици, ако херцогът се задвижеше бързо.

Хенри махна на коняря да оседлае конете, но Брендан каза:

— Татко, конете няма да ни свършат работа, ако ги уморим от езда, преди да сме стигнали. Нека си починат още малко?

Херцогът сбърчи вежди. Носеше бронята си и древния почетен табард на предците си, с тъмнокафяво поле, на което летеше златната чайка на Крудий.

— Съжалявам, че Хал не е там с Мартин — каза херцог Хенри тихо.

Брендан кимна. Мартин може да беше най-добрият ученик на баща им, станеше ли дума за стратегия и военни теории, но Хал просто знаеше как да прави нещата точно и хората щяха да го последват навсякъде. Все пак каза:

— Мартин ще се справи добре, татко.

Мартин крачеше през голямата зала, в която лежаха стенещи ранени. Бяха я превърнали в импровизиран лазарет, след като неумолимият обстрел по портите бе наранил над двайсет мъже. Повечето бяха работници, опитали се да укрепят портата с греди и камък и да забавят неизбежното ѝ рухване.

Преди два дни Мартин беше заповядал всички мъже да се изтеглят от външната стена около цитаделата към главния вход и да са готови да се качат на стените, ако се наложи, макар много добре да знаеше, че кешийците няма да се доближат в обхвата на стрелите, докато портата не падне. Макар и с неохота, се възхищаваше на кешийския командир. Липсата на изобретателност в подхода му се компенсираше от ефикасност. Войниците му можеше да са заспали в града от скука, но никой в замъка Крудий не се беше радвал на добър нощен сън от цяла седмица. Най-доброто, което някой можеше да си позволи, беше да дремне за няколко минути, преди да се стресне от оглушителния трясък на поредния камък в стената.

Видя сержант Ръдър в другия край на залата и му махна да дойде при него. Отдръпнаха се в един ъгъл, за да не ги чуват.

— Как се справяме, сержант?

Ръдър се почеса по брадичката.

— По-добре, отколкото очаквах. Няма убити, само счупени кости и рани от хвърчащи камъни.

— Колко?

Нямаше нужда да уточнява. Ръдър отвърна:

— Три дни в най-добрия случай, два — по-вероятно. — Помълча и добави: — Трябва да изведем жените и децата.

Мартин въздъхна уморено.

— Знаем. Тунелът готов ли е?

След цуранската обсада на замъка съименникът на Мартин, първият херцог Мартин, беше заповядал да се издълбае тунел за бягство дълбоко под цитаделата, много под нивото на онова, което можеше да се прокопае от вражески сапъори. Тунелът продължаваше много зад сечището на изток и излизаше в гъстите гори. Изходът беше замаскиран с грижливо наредени камъни около голяма скала, която беше изкусно обработена така, че да прилича на здрава канара, но всъщност беше врата.

— Вчера пратих момчета долу да проверят дали тунелът е проходим и дали каменната врата може да се отмести. Може.

— Добре — каза Мартин. — Просто не съм сигурен как ще ги измъкнем навън и кога.

— Проблемът е в „как“, сър. Колкото до „кога“ — скоро ще е. — Вгледа се в тъмните сенки под очите на Мартин. — Грохнал изглеждаш, момче — каза му, макар че самият той не беше в по-добра форма. — Защо не идеш да поспиш поне час-два?

— Благодаря, сержант — отвърна Мартин.

Знаеше, че старият сержант е прав. Беше изтощен и не мислеше ясно. Едва се домъкна до стаята си и рухна на леглото. След няколко минути спеше, забравил за глухия тътен на камъните, удрящи по портата.

Събуди се от мекия допир на устни. Отвори широко очи.

Бетани се беше надвесила над него.

— Викат те. Помислих, че това е най-добрият начин да те събудя.
Мартин се изчерви и отвърна:

— Буден съм. Какво има?

— Майка ти има нужда от теб. — Тя се обърна и тръгна към вратата. Погледна го през рамо и добави: — И аз също.

И излезе.

Мартин поседя малко, сънен, замаян и объркан. Е, ако преживееше следващите няколко дни, тогава щеше да се чуди как се е превърнал в обект на обич за момичето, което обожаваше.

Винаги беше чувствал, че има нещо между тях, но всеки път, щом се осмелеше да си представи какво може да е то, беше потискал мислите си като глупашки блян. Сега се зачуди как нещата се бяха променили така внезапно. Защо толкова му се искаше да се ухили като смахнат, след като светът около него рухваше?

Стана и забърза към покоите на родителите си, които майка му в момента споделяше с Бетани, нейната майка и още няколко дами от градчето с техните десетина деца. Стаята винаги му беше изглеждала просторна, но сега изглеждаше малка и претъпкана.

Херцогиня Каралин стана и хвана ръцете на сина си.

— Как си, Мартин?

Лицето ѝ беше угрижено. Познато му бе това изражение. Тревожеше се за него повече, отколкото за братята му, и беше така още от детството му. Той не беше толкова уверен като Хал или толкова безразсъден като Брендан и като средното дете често го пренебрегваха, докато баща му се занимаваше с най-големия, а майка му се грижеше за най-малкия.

Мартин се усмихна, макар да му се искаше да се тръшне в леглото и да заспи отново.

— Добре съм, майко. Какво има?

— Имаме болни хора в задния двор. Не е толкова зле засега, по ще става по-лошо. — При толкова събрани натясно хора можеше да избухне епидемия, от нещо сравнително леко като стомашно разстройство до нещо смъртоносно като червена чума или петниста лудост. Тя добави тихо: — Трябва да помислим как да изведем оттук тези, които са най-зле.

— Къде да ги отведем и как?

— В Елвандар — каза тя. — Баща ти със сигурност бърза насам от Джонрил и води и лечители, но много от тези хора умират и ще умрат, ако не им дадем помощ скоро. — Изведнъж тя потрепери.

Мартин я погледна разтревожено и попита:

— От какво толкова те е страх, майко?

Тя сниши глас и прошепна:

— От треска.

Мартин за миг затвори очи. „Треската“ можеше да е различни неща, но всички, които я имаха, страдаха от еднакви симптоми: изпотявания и студ, ужасна жажда и дори халюцинации. Ако лечителите не можеха да помогнат, завършваше със смърт. Обикновено траеше от седем до десет дни и за трескавите се грижеха близките им. Но тук и сега треската можеше да извади гарнизона от строя.

— Ако ще ги извеждаме, трябва да го направим, преди да се изтощят твърде много, за да могат да пътуват. Ще наредя на сержант Ръдър да организира нещата. Ще ги изведем по залез-слънце. — Помълча и добави: — Бих искал ти, графиня Мариан и лейди Бетани също да заминете.

— Не — каза майка му твърдо. — Това са моите хора. Това е моят дом. Щом ти оставаш, оставам и аз.

Той вдигна ръка.

— Майко, моля те. Някой трябва да се грижи за болните и не мога да си представя по-подходящ човек, а и ще ми е по-леко, ако знам, че ти и семейството на граф Робърт сте в безопасност.

Майка му го погледна накриво.

— Така ли?

— Да — отвърна той, неразбрал въпроса ѝ. — Освен това, ако не отидеш ти, ще трябва да пратя Ръдър, а той ми трябва тук.

— Ох — отвърна тя. — Съвсем си като дядо си, когато си научиш нещо, тъй че няма да споря.

Той я целуна по бузата.

— Бащата на татко или твоят баща?

Тя се намръщи, после отвърна:

— И двамата.

Това го накара да се усмихне. Целуна я отново по бузата и излезе.

Изтощението си казваше тежката дума, но докато младият командир минаваше покрай ранените и им кимаше за поздрав, те му отдаваха чест. Мартин не знаеше какво е направил, за да спечели уважението им. А после осъзна каква е причината: те искаха да успее. Защото ако успееше, щяха да оцелеят. Ако се провалеше, проваляха се всички.

Преминаването през главната зала — жените и децата бяха заели всяко кътче по пода — му отне няколко минути. Жените му се усмихваха и се обръщаха към него със „сър“, „лорд Мартин“, а една дори го нарече „ваше височество“!

Това го стъписа. Беше си позволил да се нарече „принц“ пред кешийския командир, самовъзвеличаване, избягвано от фамилията му от поколения. Неговият прапрадядо, на когото беше наречен, беше брат на краля и той и синът му Маркус бяха принцове с ранг, получен по рождение, но Маркус така и не бе прибягвал до титлата, нито неговият син, първият херцог Хенри, нито бащата на Мартин, вторият херцог Хенри. Хал щеше да е третият херцог Хенри, но сегашният крал беше много далечен братовчед в най-добрия случай и единственото, което отличаваше Мартин, братята му и баща им от десетките други далечни братовчеди на краля беше, че бяха Кондуин.

Първият Мартин беше незаконороден, но припознат и удостоен с титла от баща си, следователно беше от кралската кръв.

Мартин поклати глава. Вероятно се бе поддал на умората, за да се отнесе така умът му.

Денят изтече, но обстрелът на портата продължи и през нощта. Когато предутринното зарево се появи на изток, Мартин отиде до портата толкова, колкото можеше да е безопасно, за да види какво става. Един войник, тънък и дългокрак, казваше се Мийнс, наскоро повишен от ефрейтор в сержант, дойде при него.

— Къде е Ръдър? — попита Мартин.

— О, най-послед го убедих да поспи малко, сър. Мога да го доведа, ако ви трябва.

— Не, остави го да спи. — Нов камък се натресе в портата и той чу звука от цепене на дърво и видя как гредите се разтърсиха. — Какво мислиш?

— Не е моя работа да мисля, сър — отвърна Мийнс.

— Роден сержант — засмя се Мартин.

— Ако имате предвид кога мисля, че ще поддаде портата, два дни, може би по-малко. Най-добре да сме готови за бой по всяко време след утре на разсъмване.

Мартин кимна. Зидът около портите беше разбит и пропукан, зъберите на стените от двете страни — разбити на отломки. Мъжете не можеха да стоят и да се бият на няколко разтега от двете страни на портата, защото не беше останало укритие. Ако кешийците докараха таран, защитниците щяха да са изложени на обстрел при опит да го спрат, а кешийските стрелци щяха да имат лесни мишени.

— Майка ми и другите дами искат да изведат болните от цитаделата — каза Мартин. — Ръдър ми трябва тук, но също така ми трябва опитен войник, който да се погрижи за тях. Възлагам го на теб. — Огледа се и добави: — Не ни останаха много хора, нали?

— О, достатъчно са. Баща ви остави няколко ветерани. А и никои от градските доста ги бива в кръчмарските свади — знам го от едно време, докато пиянствах в градчето.

— Не пиеш ли вече?

— Не и сериозно — отвърна Мийнс. — Баща ми все ми се караше, че нямам мярка в пиенето. Щях да ги имам отдавна тия нашивки, ако не пиех толкова. Разбирате ли, за да имат мярка в пиенето, някои хора изобщо не трябва да хващат чаша... Не съм пил от пет години. — Ухили се. — Обаче спухах няколко глави в пристанищните кръчми навремето... — Поклати глава. — О, момчетата ще се опрат на кешийците, и то здравата. Това е техният дом, сър. Тази цитадела ще удържи, докато баща ви стигне до нас. Убеден съм в това.

— Дано да си прав, сержант.

Мартин се върна в цитаделата и се зае с обичайните си ежедневни грижи. Щеше лично да проведе огледа на складовете, за да се увери, че има достатъчно храна за всички, след това щеше да обиколи всеки пост, за да види как са хората, после щеше да заеме мястото си на върха на цитаделата и да наблюдава действията на кешийците. И да чака.

— Запалителен фургон! — отекна вик от върха на цитаделата.

Мартин тъкмо се беше сбогувал с майка си и другите дами, преди да тръгнат за Елвандар. Най-болните, които не можеха да вървят, ги вдигаха на носилки и в най-добрия случай на групата щеше да й отнеме седмица, докато стигнат до Речната граница и елфите. Беше му ужасно неприятно, че тръгват в това състояние, но знаеше, че един гарнизон, обзет дори от сравнително лека епидемия, ще даде още едно предимство на врага.

Сержант Ръдър влезе забързано.

— Кешийците са подкарали запалителен фургон към портата, сър. Решени са да влязат колкото може по-скоро, изглежда.

Мартин кимна и се обърна към сержант Мийнс.

— Изведи ги безопасно. И се грижи за тях.

Тунелът извеждаше от по-долното подземие под кухненските килери. Заминаващите се бяха наредили на опашка още преди разсъмване и вече почти всички бяха минали през него.

Мартин изтича навън и се качи на стената.

Кешийският запалителен фургон беше натоварен с наkisнати в масло дърва, а върху тях — стегната на бали слама. Няколко мъже го бутеха и го направляваха, колкото бе възможно, със стърчишката. Беше като кормуване на лодка, когато дърпаш лоста в обратната посока на тази, накъдето искаш да завиеш.

Фургонът се натресе в дясната страна на портата и кешийците го подпалиха. Огънят се разгоря буйно, но общо взето само по каменния зид. Дървото на портата тлееше и димеше, но не пламваше — войниците на Крудий се бяха окопитили бързо и вече изливаха ведра с вода от вътрешната страна на портата срещу огъня, за да намалят горещината и дървото да не пламне.

Ръдър дойде и застана до Мартин.

— Какво мислиш?

— Ще отслабне малко, но освен ако не са толкова луди да почнат да пращат хора с мехове с масло, за да се опитат да разтрят огъня, портата ще издържи.

— Мислиш ли, че ще докарат и таран?

— Не. Няма да рискуват да се забъркат в такава каша, особено с тоя огън. Ще накарам момчетата да излеят масло върху тях веднага, ако са толкова глупави да опитат, и те го знаят. Ще изчакат пламъците да намалеят и ще метнат още няколко камъка да видят колко щети са

причинили, после може да пратят още един фургон — и мога да се обзаложа, че ще го насочат по-добре, точно в средата.

Мартин само кимна. Въздъхна уморено и се зачуди къде ли е баща му.

Хенри, херцогът на Крудий, замахна с меча си към таласъма, който се опитваше да го смъкне от коня. Зеленикаво-синкавото лице на съществото беше изкривено в зъбато ръмжене, оголило чудовищно дълги зъби. Брендан налетя зад таласъма и го посече в шията, под предпазителя от метални брънки, където кожата беше оголена, и той рухна на земята.

Бяха се натъкнали на банда таласъми, докато се придвижвани през Зеленото лоно. Двеста конници на Хенри срещу трийсет таласъма.

Таласъмните се обърнаха и побягнаха в дълбоките гори веднага щом разбраха, че си нямат работа с малък отряд, излязъл от Джонрил. Бяха много опасни за кервани и малки патрули, но тежката конница не им беше по зъбите.

Хенри обърна коня си в полукръг и викна на първи сержант Магуин:

— Докладвай!

— Един мъртъв, двама ранени, милорд.

— Проклятие! — Беше почти обезумял от тревога за жена си и сина си. — Трябваше да пратя съгледвачи.

Усети внезапна болка, погледна надолу и видя червено петно на табарда си.

— Татко! — извика Брендан.

Падналият таласъм държеше окървавена кама. Беше събрал достатъчно сили, за да прободне херцога.

— Нищо ми няма — каза Хенри и се хвана за хълбока. — Ще ме превържат и ще продължим... — Очите му се подбелиха, той се хлъзна от седлото и се свлече на земята.

Брендан се озова до баща си за секунди. Първи сержант Магуин коленичи и огледа херцога, но Брендан вече беше разбрал, че баща му е мъртъв, още преди войникът да каже:

— Счупил си е врата, сър. — И добави, сякаш това можеше да е някакво утешение: — Поне не е усетил нищо.

Сълзи бликнаха от очите на Брендан.

— Татко? — възкликна той, сякаш очакваше отговор.

Войниците се струпаха около тях. Момчето плачеше открито и накрая първи сержант Магуин сложи ръка на рамото му.

— Сър, вие командвате. Трябва да продължим.

Брендан примига и си пое дъх.

— Прав си.

— Какви са заповедите ви, сър? — попита сержантът.

Брендан се изправи, обърна гръб на баща си и стисна устни.

Спомни си всеки урок за войната, научен от мъжа, който лежеше зад него. След това каза високо:

— Погребете мъртвите. Отдели двама души да придружават ранените след нас. Продължаваме. — Огледа войниците и повиши глас: — Запомнете това място добре, защото един ден ще се върнем, ще приберем мъртвите и ще ги погребем с почит.

Всички го гледаха смълчани и с очакване. Брендан си пое дълбоко дъх, потисна болката и добави спокойно: — Отиваме да спасим моя брат в Крудий.

Двама войници вече вдигаха мъртвия му баща.

— Сбогом, татко — промълви Брендан. Яхна коня си и си помисли: „Хал вече е херцог, а дори не го знае“. Махна на бойците си. — Към Крудий!

15. ЗАГАДКА

Хал хвърли ножа през стаята.

Острието удари в стената, ножът тупна на пода и Тай се подсмихна.

— Ако искаш да се забие, използвай нож за месо. Ножовете за хляб са с тъпи върхове.

Хал стана от масата.

— Тъй ли? — Прекоси частната трапезария на горния етаж на „Речната къща“ в Ролдем, вдигна ножа, занесе го на масата и го избърса със салфетката. — Благодарен съм за гостоприемството на баща ти и за компанията ти. Храната е чудесна. — Въздъхна и седна. — Панталоните ми отесняха от толкова ядене. И виното! Никога не съм опитвал такова вино в Крудий. Но се побърквам от скука.

Университетът почти бе затворил врати, след като студентите от Кеш, Островното кралство и Източните кралства побързаха да се приберат по домовете си с първите налични кораби, щом бе дошла вестта за плаващия на север кешийски флот. По съвета на майстор фехтовач Филип и на лорд Джеймс Хал се беше оставил на грижите на Тай Хокинс и баща му Талвин.

Посочи с ножа Тай.

— Знаеш ли, бас слагам, че тук изчетох повече книги, отколкото ако бях останал в университета. И беше доста голямо облекчение, че не ми се налагаше да слушам всяка досадна лекция, макар че няколко бяха интересни. Но трябва да изляза навън. Трябва да полозувам, да пояздя, да подгоня елен или мечка. Да ида на риболов! Да се поразходя! Каквото и да е!

— Можем да се поупражняваме, ако искаш — предложи Тай.

— Не! Омръзна ми почти да те надвивам — отвърна Хал с усмивка.

— Ставаш все по-добър — ухили се Тай. — На следващия турнир може и да ме надвиеш. Малко по-бърз си от мен.

— Не съм. — Хал се отпусна на стола. — Разбери, Тай. Просто се побърквам тук.

— Докато не получим вест от лорд Джеймс или от посланика ви, че е безопасно да отпътуваш... — Тай сви рамене. — Харесва ли ти, или не, все пак си роднина на краля на Островите. Това те прави важна клечка.

— Далечен роднина. — Хал отпи от лекото бяло вино, поднесено с обяда: полято със сос печено пиле със запарени зеленчуци. Преди да заживее в „Речната къща“, не би повярвал, че такава проста храна може да се направи толкова вкусна само с малко масълце и няколко билки. Отново въздъхна тъжно и каза: — Ако можех да намеря начин да открадна готвача ви, щях да го направя.

— И ще надебелееш още — отвърна Тай със смях. Сложи крака на масата и отпи от виното. — Франсиско е най-добрият ученик на Люсиен — Люсиен е главният готвач на татко в Оласко. Не мисля, че би напуснал Ролдем за такова селско място като Крудий... — вдигна ръка, щом Хал понечи да възрази, — колкото и да е чаровно по свой начин. Франсиско обича изобилието и охолния живот в Ролдем, който, вярвам, ще се съгласиш, е най-цивилизованият град на света.

Хал кимна. Не беше пътешественик и никога не беше ходил на изток от Ябон, докато баща му не реши да го прати в университета тук. Беше се отбил на учтива визита при принц Кдуард в Крондор, където бе прекарал една отегчителна вечеря, по време на която, докато единият говореше, другият кимаше, тъй като нямаха нищо общо помежду си. Принцът на Крондор охотно разправяше клюки за двора на Изтока, за хора, за които Хал изобщо не беше чувал, а темите на Хал за лов, боеве с таласъми и тролове и надзираване на имения изглеждаха объркващи и непонятни за принца.

След това беше имало нощен престой в Малаков брод, после беше продължил до Саладор, където бе изтърпял две ноци на гости на много далечен братовчед, херцог Луис, а след това — задължителната визита при краля, за да отдаде васалната си почит в Риланон.

Беше се впечатлил както от Риланон, така и от кралския двор. Крал Грегъри се бе оказал гостоприемен и изглеждаше съвсем интелигентен човек. Трудно беше да се определи всъщност при толкова много почитание, отдавано му на всяка крачка. Дори дворът на принца на Крондор беше по-малко официален, а порядките в двора на

бащата на Хал си бяха съвсем свободни в сравнение с тукашните. Всеки се кланяше, щом кралят влезеше или напуснеше залата. Човек не можеше да седи в негово присъствие, освен ако той не седне първо, и не можеше да говори на негово величество, освен ако той не го заговори. Усещането за надвиснала опасност, ако наруши етикета, беше накарало Хал да се затвори и да мълчи през цялото време, докато беше там.

Когато стигна в Ролдем, нямаше представа какво да очаква, но бързо се потопи в бурния и шумен студентски живот. Единственият прием при краля и двамата му сина, Констънтайн и Албер, се беше оказал изненадващо отпускащ. Кралят беше жизнерадостен и гостоприемен и личеше, че е благословен със семейство, което обожава, семейство, което, от своя страна, обожава него.

След това Хал беше хвърлен във водовъртежа с другите студенти — от Ролдем, Островите, Кеш и няколко от Източните кралства, — за да изучава езици, изкуства, музика, история, науки и малко магия. Главно се учеха как да бъдат просветени владетели — или поне така смятаха трима от учителите му.

Братята, които ръководеха университета, бяха благочестиви мъже от ордена на Ла-Тимса Белия, Следовника на Единствения път. Знанието беше сила, а със силата идва дългът, учеха те.

Хал също така откри, че като членове на аскетичен и целомъдрен орден братята не търпяха онова, което минаваше за „забавно“ сред повечето студенти. Дисциплината беше сурова и наказанието незабавно, дори за най-малките нарушения на правилата, а предпочитаният инструмент за това наказание беше боят с пръчка. Хал беше понесъл по-малко от всички, защото беше по-сдържан от другите момчета: суровият живот на границата го беше накарал да израсне малко по-бързо от другите юноши на неговата възраст.

Радваше се на нощите, прекарани навън с другите студенти, но докато те предимно се напиваха и си разправяха невероятни истории, измислени, за да впечатлят кръчмарските слугинчета, той обикновено седеше кротко и изкарваше цяла вечер с една халба ейл. Никога не го бяха наказвали, че не се е върнал навреме или че се е поболял от много пиене или опиат.

Рядко играеше комар, и то предпазливо, тъй че никога не печелеше, нито губеше значителни суми, и винаги заобикаляше

отдалече момичета от простолюдието. Едно особено тежко преживяване с градско момиче на празника Средилетие го бе научило да е предпазлив, макар че другите момчета като че ли си губеха всичкия ум, щом някое хубаво момиче се окажеше наблизо.

— За какво мислиш? — попита Тай. — Нещо се отнесе.

— Просто се замислих за първия път, когато дойдох тук. — Хал въздъхна и стана. — Трябва да изляза. Макар и само за час разходка.

Тай бързо скочи, усмихна се, опря ръка на гърдите на Хал и рече:

— Чакай малко, приятел...

Хал се ухили, пристъпи напред, а след това се завъртя и го подмина. Скочи с весел смях и затича надолу по стълбите, едва успя да завие на площадката между етажите и драсна на една крачка пред Тай.

Изхвърча през трапезарията на главния етаж — гостите бяха малко — и изтича по стълбището и навън през вратата. Русокосият младок бе на секунди след него.

След заминаването на майстор фехтовач Филип и лорд Джеймс в деня след кралския прием слуховете за война бяха прелели в ужасната новина, че Кеш е тръгнал срещу Островите. Поради това улиците на града бяха необичайно тихи.

Тай най-после догони Хал.

— Чакай! Щом си решил да пренебрегнеш майстора, баща ми и лорд Джеймс, поне прояви малко благоразумие и ходи въоръжен. — Хвърли меча, който беше грабнал от стаята, и лорд Крудий го хвана във въздуха.

— Благодаря. — Окачи оръжието на колана си и си пое дъх.

— Морски въздух! Тук в Ролдем е по-различно от Крудий. Повече... подправки, или цветя, или... не знам какво, но е хубаво. Живял съм близо до океана, откакто съм се родил, и не мога да си представя какво трябва да е, ако живееш в планина или пустиня.

— Крудий едва ли е град. Градче в най-добрия случай. Но е столицата на херцогството. Подозирам, че всеки херцог преди баща ми е мислил да премести столицата в Карс — търговския център, — но... — Хал сви рамене. — Може би и аз ще го обмисля.

— После се ухили. — За няколко минути поне.

Огледа се, готов да попие всеки звук, след като бе стоял заключен в един ресторант почти цял месец.

Беше много тихо.

Внушителен кешийски флот беше вдигнал платна от юг и нападаше градове и градчета на Кралството нагоре по крайбрежието. Макар и неутрален, Ролдем беше исторически близък с Островите и флотата му представляваше възможна заплаха. Макар да изпращаше успокоителни послания на крал Карол, имперският канцлер също така бе изпратил ескадра пред залива на Ролдем, за да обезкуражи намеренията на флота му да излезе в открито море. Това беше стратегически ход, тъй като ролдемската флота можеше лесно да съкруши кешийците, но щеше да е акт на война, а точно сега Ролдем правеше всичко възможно да остане неутрален. Кралят искаше да поеме ролята на честен посредник между двете воюващи държави, тъй че заповяда на флотата да остане на място, докато той изпращаше дипломатически послания до двете столици.

По тази причина хората стояха по домовете си — от страх от кешийско нападение. Повечето смятаха, че е малко вероятно да се стигне до война, но от това страхът не намаляваше.

Всеки дюкян, покрай който минаваха, беше затворен или празен и всяка стъпка покрай уличен продавач предизвикваше жадни молби да огледат стоката и алчните погледи на търговците, останали толкова дълго без купувачи.

— Война ли идва? — попита Тай.

— Вече е дошла — отвърна Хал. — Поне в моята държава. Не знам дали първата стрела е пусната и първият меч е ударил, но ако още не е пролята кръв, ще е скоро.

— Как можеш да си сигурен? Не е ли възможно това да е някаква хитрина, начин да се спечелят отстъпки от краля на Островите?

— Един ден ще бъда херцог и макар и да не съм най-умният студент, който университетът е виждал, знам как да слушам, да чета и да прилагам уроците на по-мъдрите от мене. — Хал се мъчеше да говори небрежно, но Тай усети, че е сериозен. — Толкова големи флоти, каквито е хвърлил Кеш, не се пращат във враждебни води за лъжлива маневра или за да подтикнат дипломация. Пращат се, за да наложат отстъпки или да завладеят.

Спря и се огледа. От мястото им покрай кейовете заливът се виждаше добре.

— Виждаш ли онези скупчени кораби там? — каза Хал и посочи.

— Да. И какво?

— Всеки от тях е собственост на някой, който губи злато. Всеки час, през който корабът стои там, е час, през който собственикът му не печели. Дърво гние, въже се къса, метал ръждясва, а на хората трябва да се плаща дори да седят там и да не вършат нищо. Или трябва да се освободят и собствениците да останат без екипаж, щом търговията се върне, но корабите правят пари само ако прекарват товар или превозват пътници.

— Отвъд Кралско море и в Горчивото море има синдикати, където поръчители на товари вече губят състояния, защото договорените стоки са заплатени, а не се доставят. Мъже, седящи в кафенето на Барет в Крондор, в кръчмата на Руфино в Саладор и в гостилницата на Ханос в Риланон, хора, които са били богати допреди месец, вече са на ръба на бедността. Съсипват се съдби. На търговците ще им свърши стоката и ще има гладуващи. — Обърна се и погледна Тай. — Поне Кеш досега не е пратил убийци за мен.

— Доколкото знаем — отвърна Тай. — Държахме те на скрито... досега! — Светлокосият младеж се засмя.

— Но сега сме просто двама млади мъже, които си прекарват приятно следобеда. Ходим си, гледаме, говорим си за живота и сме извън чудесното заведение на баща ти, което в момента е моя тъмница! Тай се засмя пак.

— Имало ли е някога по-добра тъмница?

— Вярно. Но надебялявам. — Хал се потупа по корема. — Добре ще ми дойде малко лов, няколко дни в горите, готвене на лагерен огън и ще мога пак да се събера в тези панталони.

— Е, можеш да ядеш по-малко.

— От сготвеното от Франсиско? — Хал го погледна така, сякаш казаното е пълна лудост.

— Е, вярно е, че е много добър. — Тай се огледа и присви очи.

— Какво? — Хал проследи погледа му.

— Онези мъже ей там. Мисля, че ни наблюдават. Не ги зяпай.

Хал им обърна гръб, все едно си говореха нещо лично с Тай, и каза тихо:

— Висок мъж, черно наметало, нисък, зелен жакет над мръсно сива риза?

— Те са — отвърна Тай и извъртя глава, все едно слушаше нещо, което не иска да чуе.

— Видях ги, че ни наблюдават, още преди да завием на ъгъла. Помислих си, че може да ни следят.

— И защо не ми каза?

— Не исках да те тревожа излишно. — Хал продължаваше да е с гръб към тях. — Какво правят сега?

— Не ни наблюдават. И са много старателни в това.

— Знаеш ли някоя долнопробна бирария наблизо?

Тай се ухили.

— Знам, разбира се. Зад следващия ъгъл.

— Задна врата?

— На хубава задна уличка. Налагало ми се е да я използвам.

— Сбивания?

— Жени.

Щом тръгнаха по улицата, Тай продължи:

— Когато пристигнахме тук, бях новак за много неща, включително чара на дамите.

— Няма ли дами в Оласко?

— Имам майка в Оласко.

Хал се засмя.

— Разбирам.

Завиха на ъгъла.

— Майка ми смята, че трябва да уседна. Тя е... — Гласът му заглъхна. — Майка ми е преживяла много... да кажем, че би била пощастлива, ако си намеря някоя хубава млада жена и създам семейство.

— А баща ти какво смята? — попита Хал, щом Тай бутна вратата на кръчмата, и хвърли поглед на табелата, под която мина. Беше рисунка на мъж с хубава ливрея, подгонен от голямо черно куче, което го хапеше по петите.

— Баща ми смята, че ще стигна до това, когато ми дойде времето — отвърна Тай. — Той също е преживял много, но преживяното го е научило на други неща. — Разпери театрално ръце. — Добре дошъл в „Бягацият слуга“.

Беше точно това, което човек може да очаква от крайбрежна кръчма в пристанищен град: пълна до пръсване с работници, моряци, рибари — и крадци и мошеници, несъмнено.

— Не е точно като „Речната къща“ — измърмори Хал.

— Вярно, но за мен точно това е чарът ѝ, не разбираш ли? — Тай тръгна към тезгяха и подвикна: — Бабет! Любов моя! Липсвах ли ти?

Жената зад тезгяха беше поне петдесетгодишна, сигурно и повече, с повехнала кожа и лошо наклепан руж по бузите. Беше потъмнила очите си с къол или каджал, както го наричаха понякога, и носеше най-невъзможната червена перука, която Хал беше виждал, включително тези, които носеха пътуващите артисти и клоуни. Тя се усмихна.

— Тай! Скърбях, че не идваш. — Гласът ѝ беше толкова груб, че за миг Хал се усъмни дали не е мъж. Но това можеше да е от лулата, провиснала от устните ѝ, и от много лютия и силен табак, който явно предпочиташе. — Кой е приятелят ти?

— Хенри.

— Хал. — Хал протегна ръка и жената я пое и стисна пръстите му.

— Приятно ми е.

— Жадни сме — рече Тай, а Хал кимна.

— Две черни! — извика тя и младият мъж зад нея награби две големи порцеланови халби и ги напълни с много тъмна бира. Поднесе им ги, а Тай плесна сребърна монета на тезгяха. — Каж ми, когато това свърши.

Отведе Хал до един висок до кръста рафт на отсрещната стена, където можеха да поставят халбите и да стоят, тъй като нямаше празни столове на нито една от масите. Хал удари глътка и устата му се напълни с гъста пенлива течност, каквато никога не бе вкусвал. Беше с орехов аромат и леко горчива, но в същото време имаше някаква сладост, която се задържаше на езика.

— Чудесна е. Как ѝ казвате?

— Портър — отвърна Тай. — Вари се за носачите, които работят по кейовете и реката. Уникална е за Ролдем, а точно тази е пример за най-доброто. Нарича се „Черната красавица“. — Сниши глас и добави: — Отпивай полекичка. Добре е да изглеждаш пиан, но не се напивай.

Хал кимна и попита:

— Колко?

Тай разбра какво има предвид.

— Ако не дойдат след нас ли...? Може би час, после излизаме през задната врата. Ако ни чакат отпред, се промъкваме иззад ъгъла и

ги виждаме, преди те да видят нас.

— А ако наблюдават отзад?

Тай се ухили.

— Е, тогава ще се видим едновременно.

— Разкажи ми за Оласко.

Двамата младежи бяха станали постоянни спътници от близо месец, откакто бе дошла вестта за възможна война, и се бяха опознали толкова добре, че Хал смяташе Тай за приятел. И все пак много неща около него си оставаха загадка.

— Няма много за разказване всъщност — отвърна Тай. — Първите заселници били колонисти от Ролдем, тъй че езикът е почти същият, освен по някоя по-странна дума или акцент. Не е кой знае каква работа да научиш разликата бързо. Херцогството е било много влиятелно в Източните кралства, тъй като последният владетел преди сегашния херцог Вариан, Каспар, бил много силен и се налагал. Но това е било отдавна. — Въздъхна, лицето му застина и изведнъж той сякаш се състари. После усмивката му се върна. — Но планините са величествени и ловът в тях е прекрасен.

— Бих искал да ги видя и да отида на лов там — каза Хал.

— Ще го направим, стига тази сегашна лудост да спре. А Крудий? Как е ловът там?

— Много добър. От подножията и нагоре до Сивите кули е главно гориста земя. Имаме глигани, стигат до раменете на човек на височина.

— Не може да бъде!

— Не лъжа! Глиганите са големи, бързи и зли. Трябва ти копие за глиган, десет стъпки дълго, със стоманено острие и подложка за тъпия край за колана, иначе ще ти налетят, ще те съборят и ще те изтърбушат! Имаме кафяви мечки и лъвове, макар че повечето са избити, и много вълци и сърни, елени и лосове. — Сви рамене. — И виверни се срещат понякога.

— Виверни? — Тай го изгледа недоверчиво. — За глиганите хайде, обаче виверни? От драконовия вид?

— Така казват, макар че е все едно да кажеш, че някое от ония малки кученца, дето придворните дами носят насам-натам, са от вълчия вид.

— Виждал ли си виверн?

— Ха! Баща ми държи главата на един долу в подземията. Висеше в трофейната зала, но майка го накара да я свали долу. Каза, че я отвращавала. — Хал се ухили. — Доста отвратителна си беше всъщност. Червеникави очи и жълти зъби, а мъжът, който я донесъл на прадядо ми, зашил ушите накриво, тъй че стояха малко така... — Показа с два пръста, единия сочещ нагоре, а другият — настрани.

— Дами?

— Не могат да се сравнят с това, което имате тук, определено.

— Никъде няма като дамите на Ролдем — каза Тай. — Тук е пълно с мъже с богатство, власт и сан, а това е като магнит за красавици от всякакъв ранг. Е, та дамите на Крудий?

— Малко са. — Хал сви рамене. — Ако имаш предвид дами с благородно потекло.

— Момичета тогава — каза Тай нетърпеливо.

— Малко, с които си струва да си прекараш времето. — Усмихна се кисело. — Нали каза за онзи проблем, който си имал в Оласко?

— Майка ми ли?

— И аз имам, в Крудий. — Хал въздъхна престорено. — И тя познава всеки, имам предвид всеки в градчето. Грижи се за болните и гледа всеки, който е изпаднал в затруднение, да има храна, и се занимава с цялото пазаруване за херцогското домакинство...

— Значи клюки?

— Да. Имаше едно момиче, дъщеря на мелничар, която привлече погледа ми, и се кълна, че майка ми ме хвана в стаята ѝ и ми изви ухото, за да не се облагодетелствам от сана си... Бях на тринайсет! Беше първата ми целувка!

Тай зарева от смях.

— Значи не много?

— Не много. Няколко, най-вече, когато майка ми я нямаше или когато пътувах, но не като тук. В Крудий аз съм... ами, син съм на херцога и ще съм следващият херцог, тъй че... не е като тук. — Отпи голяма глътка.

— Леко — предупреди го Тай.

— Една халба няма да навреди.

— Но никога не е само една. Е, в какъв смисъл не е като тук?

— Баща ти е благородник, нали?

— В известен смисъл. Има патент от Островите, рицарски сан във вашата част на кралството, от Илит или Ястребово гнездо, там някъде. Но сме живели в Оласко толкова дълго, че ми е роден дом.

— Е, точно това е — каза Хал. — Не можеш да хвърлиш умряла котка в Ролдем, без да удариш благородник. Тъй че макар да си благороден, не си *толкова* благороден. — Тай го изгледа насмешливо. — Знаеш какво имам предвид. Ако се напиеш и се намериш в леглото на някоя кръчмарска слугиня, това е само нещо за момента. Ако аз го направя, аз съм син на херцога. За един ден всички в града ще клюкарстват.

— И майка ти ще разбере.

— Да — съгласи се Хал.

— Съчувствам ти, приятел — каза Тай и се престори, че отпива. Огледа се бързо да види дали някой ги наблюдава и след като се увери, че никой не гледа към тях, изля малко от питието си на покрития със слама под.

— Освен това и Бетани...

— Коя е Бетани?

— Дъщерята на лорд Робърт, граф на Карс и васал на баща ми. Всички очакват да се оженим. — Хал въздъхна.

— Не е ли хубава?

— Напротив. Тя е... много е красива. Умна е, забавна и може да стреля с лък по-добре от всички в цялото херцогство, освен може би от брат ми Брендан. Без да броим елфите, разбира се.

— Без да броим елфите, разбира се. — Тай завъртя очи. Като повечето хора в Изтока, той смяташе приказките за елфи, джуджета, таласъми и тролове за измислици, граничещи с мита и легендата.

Хал продължи:

— Тя е може бе едно от най-привлекателните момичета в херцогството, просто...

— Какво? Не я ли харесваш?

— Харесвам я, и то много, но не съм влюбен в нея.

— Любов? — Тай беше искрено изненадан. — Ти си син на херцога. Ще се ожениш по политически причини, Хал. Любовта няма нищо общо с това.

— На запад е различно — отвърна Хал. — Кралят едва ли се интересува кой за кого се жени, тъй че... — Помълча. — Бет ми е като

сестра. Познавам я, откакто се роди. Тя е на същата възраст като брат ми Мартин. Шляпали сме във водата в една и съща баня, и тримата.

— Е, сигурен съм, че всичко ще е наред. Не е като да се жениш за непозната поне, както правят повечето от тия тук.

Хал разбра, че говори за благородната класа на Ролдем.

— Да. Ако бъда задължен, ще го направя. И Бет също. Но...

— Какво?

— Брат ми Мартин.

— Какво брат ти Мартин?

Хал се усмихна тъжно.

— Той е влюбен в нея.

— Той ли ти каза?

— Не всъщност. Мисля, че е твърде глупав, за да си го признае, но нещо става между тях от няколко години. — Хал сви рамене. — Дори това не би било кой знае какъв проблем, защото Мартин е толкова благонадежден и верен, колкото може да е един брат, но...

— Какво? — настоя Тай, вече много заинтригуван.

— Мисля, че Бет също го обича.

— О. — Тай кимна. — Брат, който е верен и влюбен в жена ти е едно, но жена ти влюбена в брат ти...

Хал отвори уста да отвърне и изведнъж очите му се присвиха.

Тай хвърли поглед през рамо и видя двама влизащи в кръчмата мъже. Единият беше с рижа брада, сив жакет и къса моряшка сабя на кръста, а другият — чернокос, с тъмнозелена жилетка и два дълги кортика на колана. Не бяха същите, които ги бяха наблюдавали, но Хал забеляза, че огледаха помещението, като погледът им се задържа за миг върху него и Тай, преди да тръгнат към тезгяха.

Тай заби поглед в халбата си и попита:

— Видя ли?

— Видях — отвърна Хал. — Познаха ни.

— Последвай ме.

Тай тръгна целенасочено, но не и припряно към тезгяха и след това през вратата отдясно.

— Ще си помислят, че отиваме до клозетите, но това ще върви за не повече от пет минути.

От миризмата на вкиснала бира и изпражнения, лъхаща по коридора, Хал се увери, че се приближават към клозетите, но в края на

коридора имаше две врати. Тай бутна задната врата и след това дръпна Хал през страничната. Беше килер с ведро с вода, мръсен парцал и две метли; едва имаше място да се съберат двамата.

— Мълчи — прошепна Тай. Задържа ръката си на бравата и надникна през малката цепнатина между вратата и касата.

Минаха около пет минути, след което Хал чу приближаващи се стъпки — а после стъпките забързаха навън през задната врата. Тай изчака миг и каза:

— Половината стена до клозетите е паднала, тъй че не е трудно да прескочиш зида и да излезеш на уличката. Несъмнено изтичаха натам да ни търсят, тъй че ще излезем през предната.

Забързаха по коридора, минаха през главното помещение и излязоха, без никой да им обърне внимание. Тръгнаха обратно към „Речната къща“ и Тай каза:

— Мисля, че ни стигат приключения за днес.

Хал тъкмо се канеше да се съгласи, когато първите им двама преследвачи излязоха от един вход наблизо с извадени оръжия.

— Но пък може и да не стигат — изсумтя Тай и извади меча си.

Хал извади оръжието си и се отдръпна надясно, за да отвори повече място на приятеля си. Улицата беше с плътна стена от дюкяни от едната страна и с реката от другата, тъй че двамата мъже щяха да са принудени да тръгнат право срещу тях. Дватамата млади фехтовачи се отпуснаха и зачакаха в готовност. Тай каза тихо:

— Мислиш ли, че тия двамата не са чули за Двора на майсторите?

Миг преди двамата срещу тях да нападнат, Хал отвърна:

— Не мисля, че ги интересува.

Знаеше от опит, че има дълбока разлика между дуелиране и истински бой.

Тай го откри още в първия миг, когато се опита да избие настрани меча на противника си и разбра, че с лъжлив ход, не за да спечели позиция, а за да може да извади къс нож с лявата си ръка и да го забие в корема му. Но Тай се оказа достатъчно бърз, за да види заплахата. Извъртя се настрани и остави мъжа да го подмине.

— Значи ще е така, а? — Изрита го и мъжът се просна на паважа.

Хал разбра, че си има работа с уличен главорез, от начина, по който мъжът пред него скочи напред и след това се присви и се

отдръпна. Внезапно осъзна още нещо. Другите двама също щяха да се появят.

— Най-добре да убием тия двамата бързо и да се измъкнем.

— Знам — отвърна Тай. Човекът му направи фаталната грешка да се опита да се обърне, докато все още беше на земята, и щом се изправи, се наниза на върха на меча на Тай.

Тай се обърна и видя, че противникът на Хал отстъпва. А после видя и двамата мъже от кръчмата — идваха на бегом от ъгъла.

Но вместо да нападнат, двамата забавиха и тръгнаха към тях с вдигнати ръце.

— Чакай! — извика онзи с рижата брада.

— Защо? — попита Тай, застанал над тялото на онзи, когото току-що беше убил.

— Затова — викна вторият и посочи зад него.

— Хал, какво иска да каже? — попита Тай, без да откъсва очи от двамата пред себе си.

— Идат още — отвърна Хал.

От другия край на улицата идваха на бегом шестима мъже.

— Елате с нас — каза червенобрадият.

— Откъде да знаем, че сте на наша страна? — попита Тай.

— Мислиш ли, че ония са на ваша страна? — отвърна мъжът и посочи.

Тай погледна натам. Мъжете, които се приближаваха, бяха извадили оръжия.

— Прав си! — извика Хал и нанесе един последен внезапен удар, който посече противника му в ребрата. Не беше убийствен удар, но щеше да го задържи достатъчно дълго, за да не се включи в гонитбата.

Драснаха като полудели, а мъжът с рижата брада им махна да завият на един ъгъл и затича към пристанището. Хал погледна през рамо и видя, че мъжете зад тях вече са поне десетина — и всички изглеждаха жадни за кръв.

Пълните обикновено с хора улици в пристанищния квартал на Ролдем щяха да са пречка, но след като търговията беше заглъхнала, кейовете бяха празни все едно беше свят храмов ден. Четиримата се втурнаха през един голям площад, надолу по друга улица и стигнаха до пристанището. В края на един кей беше завързан кораб и пред мостчето стояха десетина въоръжени мъже.

Тай започна да забавя, но тъмнокосият мъж извика:

— Всичко е наред. Хайде!

Мъжете пред мостчето се разделиха и четиримата изтичаха на палубата. Погледнаха назад тъкмо когато преследвачите им видяха струпаните пред кораба, забавиха, спряха и се разколебаха.

— Ако нападнат, връщаме ли се долу? — каза Тай.

— Няма да нападнат — отвърна онзи с червената брада.

— Защо? — попита Хал.

— Затова — рече спътникът им — очевидно това бе любимата му дума — и посочи към края на кея.

Оттам идваше отделение на градската стража на Ролдем. Стоманените шлемове блестяха под яркото слънце, половината мъже носеха пики.

Водачът на преследвачите ги видя, извика и хората му побягнаха по една странична уличка.

Началникът на стражата дойде пред докерите и запита строго:

— Е, какво значи това? Намерихме един мъртъв зад ъгъла и видяхме тайфа мъже, хукнали насам.

Един от докерите отвърна:

— Скочиха на едно от момчетата ни в уличката и се почна бой. Ние ги отървахме, после ония си намериха приятели и дойдоха тук да пребият момчетата.

Командирът на стражата го изгледа подозрително, но после видя кой е корабът и възкликна:

— О, това е...

— Да — рече докерът. — Мисля, че беше хитрина, за да се качат на борда.

— Е, това няма да го допуснем — каза старшият на стражата. — Избягали са, несъмнено, но ще огледаме и ще видим какво можем да намерим. — Поведението му подсказваше, че няма да си дава много труд с гледането и че не очаква да намери нещо. Махна с ръка на хората си да го последват и тръгна към уличката, в която беше избягала бандата.

— Е, с това приключихме — каза мъжът с червената брада и се обърна към Тай и Хал. — Моля, последвайте ме.

Нямаха избор, тъй че го послушаха и той ги поведе към вратата на една каюта в задната част на кораба.

Вътре ги чакаха двама души, млад мъж в морска униформа и красива млада жена. Жената се усмихна.

— Ето ви и вас.

— Мадам — каза Хал, а Тай се чукна с юмрук по челото във войнишки поздрав.

Тя въздъхна престорено.

— Аз съм лейди Франсиезка Сорбоз, верен слуга на негово величество краля.

— А аз съм Албер — представи се младият офицер. — Срегнахме се на...

— Вие сте принцът! — изломоти Тай. — Ваше височество... — Побърза да се поклони.

Хал го последва.

— Ваше височество.

Младият мъж се усмихна широко.

— Тук съм капитан, не принц.

— Това е корабът ви, ваше висо... Капитан? — учуди се Тай. —

Да.

Махна на двамата младежи да седнат на тапицираната седалка пред големите кърмови прозорци. Макар каютата да беше капитанската квартира, не беше много голяма.

— Въздържахме се само да ви наблюдаваме от разстояние — каза лейди Франсиезка, — докато не решихте толкова глупаво да излезете навън за улична свада.

— Всъщност той реши да излезе, милейди — каза Тай. — Тръгнах след него, за да не пострада, а боят не беше наша идея. Просто се случи.

— Цял месец мина — каза Хал все едно, че това обясняваше всичко. — Е, кешийци ли бяха онези? Не приличаха на кешийци.

— Обикновени улични разбойници бяха — отвърна лейди Франсиезка. — Макар да подозирам, че поне един от тях може да е бил обучен наемен убиец. Двамата щяхте да бъдете намерени мъртви, или вие мъртъв, принц Хенри, а вие ранен, млади Хокинс, и версията щеше да е, че е било пристанищна свада между много мъже, а свидетелите щяха да разкажат противоречиви неща. Създай достатъчно объркване и истината се скрива.

— А докато градската стража изяснява нещата — добави принц Албер, — баща ми щеше да има трудната задача да уведоми крал Грегъри, че един негов далечен братовчед е убит в улична свада.

Хал осъзна нещо.

— Не ми отговорихте. Бяха кешийски агенти, нали?

— Не — отвърна лейди Франсиезка. — Въпреки флотата пред залива всъщност сме в добри отношения с Кеш. Поне в сравнение с това, с което си има работа напоследък Кралството. Не, знаем със сигурност, че не кешийски агенти се опитаха да ви убият.

— Кой тогава? — попита Тай.

— Това е въпросът, нали? — каза Албер.

— Да. Не е Кеш и със сигурност не е Ролдем — вметна лейди Франсиезка. — Това означава, че се намесва друг, неизвестен играч.

16. РАЗКРИТИЯ

Амиранта се напрегна.

Чакаше да види дали нещо няма да се обърка, докато Гуламендис довършваше първоначалното си заклинание. Двамата бяха прекарали повечето време от гостуването му в опит да измислят как да проучат демонското селение, без да се излагат на атака оттам.

— Мисля, че съм готов — каза елфът.

— Щях да съм по-спокоен, ако не беше казал „мисля“.

Гуламендис изгледа приятеля си с нещо, което трябваше да минава за насмешлива усмивка. Амиранта бе започнал да свиква с неуловимостта на елфското изражение през двете и половина седмици, откакто гостуваше на Укротителя на демони. Беше започнал и да цени повече народа му, макар да оставаше раздвоен от преживяното.

Кимна и Гуламендис започна последното заклинание.

Магьосникът зачака да усети настръхването от енергии, издаващо разлом в преградите между света на смъртните и демонското царство. Гуламендис довърши призоваването.

Не последва нищо.

— Е, това беше разочароващо — каза елфът.

— Какво усети?

— Нищо. — Погледна човешкия си приятел. — Просто нищо. Все едно от другата страна няма никой. Никакво демонско присъствие.

— Странно — каза Амиранта.

Стояха в средата на голямо празно помещение, облицовано с плочки за бъдещ склад, но засега неизползвано. Бяха получили разрешение да го използват от Тандареи, Велик учен и най-висшия член на Регентския съвет. Беше им отнело почти три дни подготовка на магически прегради срещу случайно призоваване. Преградите бяха достатъчно здрави според Амиранта, за да задържат в плен демонски принц, ако преминеше отсам, а намерението беше не да проникнат и да доведат демон, а просто да го задържат в другото селение достатъчно

дълго, за да говорят с него. Ако беше станало според замисъла, щяха да са видели образа на демона, застанал в центъра на преградата, и щяха да могат да разговарят с него.

Амиранта от доста време бе стигнал до идеята, че би трябвало да може някак да се вижда през преградата в демонските кралства, но стигнаха до реален план едва след дълго обсъждане с Гуламендис и брат му Ларомендис, Майстора на илюзията.

Беше стигнал до идеята от две различни неща, които бе чул. Първо, от хората от Конклава, за първоначалната среща на Джим Дашър с демонския култ, служещ на Дахун, и призоваването на образа преди масовото клане, извършено от лудия магьосник Беласко. След това беше взел онова, което Ларомендис му разказа за портали за прорицаване, за „разломни прозорци“, както ги наричаше. Разломи, през които можеш да погледнеш, но не и да преминеш.

Защо да не се съчетаеха двете? Бяха поработили над теорията и Гуламендис неведнъж бе съжалил за отсъствието на брат си. Ларомендис беше отново в Елвандар, един от назначените от Тандареи за посланик при двора на кралицата на елфите. Амиранта знаеше, че е в ход някаква политика на Звездните елфи, но подробностите му се губеха. Поклати глава.

— Хм. Помня една история, за един ковач, дете веднъж забравил да забие последния клинец на конска подкова и подковата изпаднала в най-лошия момент, и конят окуцъл, а ездачът бил изхвърлен от седлото и умрял, и не успял да донесе съобщение, което да опази краля да не влезе в капан, и кралството му паднало, а той бил убит. Така било изгубено кралство, само заради липсата на един клинец.

— И кой клинец пренебрегнахме?

Амиранта махна към купчината пергаменти, които бяха изписали настървено през последните няколко дни.

— Започваме отново. — После осъзна колко е уморен и добави: — Но може би утре? Точно сега не бих отказал бутилка от това, което минава за вино тук.

Таредел не слагаха грозде да ферментира, но бяха измислили много силна напитка от диви плодове. Наричаше се „леорвин“ и Амиранта започваше все повече да я харесва. Поне опияняващия й ефект.

— Съгласен — отвърна Гуламендис. — Ще продължим работата утре. Тази нощ — вино.

Угасиха фенерите и излязоха.

Малко след това в центъра на пищната диаграма на пода се оформи сияещо облаче пара. Уплътни се в искрящ овал, през който можеше да се види фигура. Фигурата спря да се движи, сякаш долови нещо. Обърна се, все едно търсеше източника на усещането, после се приближи до прозореца, наведе се напред и се пресегна. Две пламтящи червени очи блеснаха на огромно лице. После мъглата изчезна.

Видяха лорд-регента и повечето членове на Регентския събор, забързани към огромната зала, използвана от Звездните елфи за техен възел на портали.

— Ако се съди по изражението му, лорд-регентът не е в настроение за учтивости — каза Гуламендис. — Хайде просто... да продължим...

За жалост лорд-регентът ги забеляза и им махна да се приближат.

— Призован бях от Великия учен до Порталите, нещо общо с демони според него. Елате и вие двамата.

Двамата Господари на демони тръгнаха смълчани след групата. Амиранта погледна Гуламендис и в очите му ясно се четеше въпросът: „А сега какво?“

Свитата се заизкачва по широкото стълбище към огромното здание, приютило всички портали на таределите. Влязоха и завариха вътре няколко суетящи се елфи — поне толкова близо до „суетене“, колкото ги беше виждал Амиранта. Гъвкава и изящна раса, таредел като че ли винаги се движеха с елегантност и прецизност, дори когато бързаха.

Тандареи, Велик учен на Клановете на Седемте звезди, надзираваше двама галасманти, магьосниците, на които бе доверено да създават портали или разломи, както ги наричаха хората.

Лорд-регентът спря на няколко стъпки от тях, лицето му бе изопнато в неразгадаема маска.

— Да? — каза с тон, който недвусмислено показваше, че е недоволен от призоваването. Вдясно и леко зад него стоеше Кумал, Военачалник на Клановете на Седемте звезди, и изражението му

излъчваше също толкова недоволство като на господаря му. Двамата бяха облечени в официални халати, тъмнопурпурни и с ръкави, обшити с жълто-оранжево, всеки шев — със сребърна нишка. Златни шнулове и клупове стягаха халатите отпред. Халатът на Военачалника беше без ръкави и отворен отпред, оголвайки сребърната му нагръдна броня. Носеше златни еполети и златни гривни на китките.

— Защо бях призован? — попита строго лорд-регентът.

Тандарей отвърна:

— Милорд, изпращахме гадателски сонди през порталите до старите си домове, за да видим дали демоните все още ни преследват. Започнахме да изпитваме трудности в това на света Баладан. Нещо ни пречеше да задържим отворен портал достатъчно дълго, за да пратим през него гадателска сонда, и току-що открихме източника на това разстройване в проучванията ни.

— И затова ми заповядваш да напусна Регентския събор и да тичам тук? — Изглежда многозначително Великия учен и добави: — Събор, от присъствието на който не си извинен, Тандарей. — Погледът му се спря на не толкова официалното облекло на Великия учен, прост тъмносин халат и плетени сандали. Единственият знак за ранга му беше сребърна брошка над сърцето.

Тандарей се поклони.

— Точно затова не бях на Събора, милорд, и затова пратих да ви призоват, макар да знаех, че сте зает с по-жизненоважни неща. Това наистина не може да чака.

Старшите галасманти изглеждаха раздвоени между съжалението заради повикването и възбудата от откритието си. И двамата знаеха, че лорд-регентът бързо се гневи и бавно прощава, и често беше трудно да се разбере какво настроение ще го обземе, когато му се поднесе вест, която не иска да чуе.

Тандарей пренебрегна усилващото се недоволство на господаря си и посочи рамката, която щеше да създаде портал. Обърна се към елфа до себе си и кимна.

Никосия, главният галасмант, каза:

— Милорд, проблемите ни се дължат не на провал от наша страна. По-скоро трудностите са, защото някой или нещо се опитва да проследи последното ни бягство от Андкардия до... тук.

Изведнъж гневът на лорд-регента се стопи и той стана по-вежлив, всякаква следа от нетърпение изчезна.

— Добре направихте, че ме повикахте.

До портала стояха четирима стражи в пълно бойно снаряжение. Въпреки церемониалния им вид — безупречни общити с пурпур жълти туники и чисти, боядисани в бяло стоманени нагръдници и шлемове — те бяха закалени в битка воители и бронята им бе понесла своя дял от щръбки, драскотини и петна кръв, преди да бъде поправена и облечена отново. Лорд-регентът кимна. Присъствието им доказваше, че галасмантите изобщо не са пренебрегнали опасностите от отваряне на портали към непознати светове. Никой не знаеше какво може да проникне, ако порталът не е направен подобаващо. На теория порталите бяха еднопосочни устройства, но жестокият опит ги беше научил, че това невинаги е така. Лорд-регентът смътно помнеше едно съобщение, според което човешкият магьосник Пъг знаеше повече за тези неща — факт, който му беше трудно да възприеме.

— Е? — каза лорд-регентът. — Обяснете.

Никосия се поклони.

— Милорд, демоните успяха да ни проследят от Централния свят до Андкардия, защото се забавихме много в унищожаването на всички връзки между онези светове. Недостатък в проектирането на това, което хората наричат „разломи“, позволи те да бъдат проследени от Центъра, позволи на демоните да сътворят свои портали, докато ние унищожавашме нашите. Сигурни сме, че унищожихме всички връзки от Андкардия дотук навреме. Не сме имали никаква податка за демонско проследяване, откакто пристигнахме тук.

Лорд-регентът винаги се радваше да чуе това. Бяха се върнали в Дома преди повече от десет години и той все още се безпокоеше от Демонския легион.

— Но това не означава, че те не ни търсят — каза Военачалникът. Изражението му издаваше едва сдържан гняв. Някога беше първи в битката и бе понесъл отговорността за загубата на безброй воители от Клановите на Седемте звезди, и тази отговорност беше тежко бреме дори години след сблъсъка.

— Точно така — каза Никосия. Погледна към Гуламендис и рече: — Вашият призоваващ демони вероятно по-добре би могъл да ви опише способностите им, но не знаем за нито един демон, който да

притежава достатъчно магически способности, за да изгради портал, или дори да използва съществуващ, освен ако не е оставен отворен за използване.

Всички очи се обърнаха към Гуламендис, а той хвърли поглед към Амиранта. След като видя, че от онемелия човек няма да дойде никаква помощ, елфът каза:

— Милорд, нещата, които не знаем за демоните, са много повече от тези, които знаем. — Усети, че е на ръба да изпадне в една от любимите си проповеди защо е така: защото стремящите се да научат повече за демоните бяха гонени и преследвани по заповед на лорд-регента, а Кръгът на светлината, единственото тяло в обществото на таредел, посветило се на знанието заради самото знание, беше премахнат. — Знаем, че някои владеят магия, най-вече бойна магия.

Отново погледна Амиранта и този път чародеят леко кимна в съгласие.

Гуламендис продължи:

— Откакто се срещнахме с Амиранта, стигнахме до разбирането, че демонският свят е много по-сложен, отколкото сме предполагали.

Лорд-регентът погледна човека магьосник и беше ясно, че очаква коментар от него.

— Милорд... — Амиранта сведе глава в поклон. Не стига, че всички елфи бяха с цяла глава по-високи от него, но също така бяха и студени и арогантни кучи синове: дори братята Гуламендис и Ларомендис бяха само съвсем по-малко арогантни от останалите. — Още откакто пристигнахте...

— Върнахме се — прекъсна го лорд-регентът.

— ... се върнахте — поправи се Амиранта, — двамата с Гуламендис имахме възможността да сравним проучванията си и да открием за демоните повече, отколкото всеки от нас знаеше преди. Смятаме, че имаме съвсем повърхностно знание за демонския свят. Както казва Гуламендис, това селение, изглежда, е много по-сложно и разнообразно, отколкото съзнавахме. Вече мислим, че там може да има различни общества, някои много по-сходни с тези в нашето селение, отколкото подозирахме. Тъй че, накратко, възможно е сред съществата, които наричаме „демони“, да има такива, които да са достатъчно интелигентни и да имат магическите умения да отворят разломни портали или дори да сътворяват нови.

Лорд-регентът изглеждаше така, все едно нещо вътре в него току-що е умряло. Въпреки всичките си недостатъци той страстно обичаше народа си. Мисълта, че най-сетне са намерили родния свят на предците си, но че Кланът на Седемте звезди отново може да побегне от Демонския легион, беше ужасяваща.

Доловил удобна възможност, Амиранта продължи:

— Милорд, би било изключително изгодно за всички нас, ако можехме да разкрием повече за тази ужасна заплаха. Знанието е ключът.

Очите на лорд-регента се присвиха.

— Какво предлагаш, човеко?

— Да позволите на Гуламендис да се върне с мен за известно време на острова, където живея. Там има други магьосници, с различни умения, които биха могли да ни помогнат в събирането на повече сведения за тези демони. — Видя, че лорд-регентът започва да се мръщи, и бързо добави: — По-полезни сведения, исках да кажа.

Лорд-регентът хвърли поглед към Военачалника, който остана почти неподвижен, но Амиранта започваше да се учи да отгатва неуловимите изражения на елфите и подозираше, че старият воин току-що е свил колебливо рамене. След това лорд-регентът погледна своя Велик учен.

Тандареи каза:

— Не може да навреди, милорд. Макар да няма живи, които да са по-надарени в градежа на портали... — (Кое то най-вероятно не беше вярно, помисли си Амиранта, но сега не му беше времето да се отплесват по темата за знанието на Пъг за разломи, сравнено с това на Звездните елфи), — човешките владетци на магия са запознати с огромен масив от магическо знание, което за доста време е било извън сферата на нашите интереси.

И Гуламендис, и Амиранта знаеха, че за един елф това е опасно твърдение. Намекваше, че причината за стесняване на областите на проучване на магията сред таредел се дължи на това, че Регентският събор бе премахнал Кръга на светлината. На магьосници, които не бяха на пряка служба на Регентския събор, се гледаше като на заплаха.

Лорд-регентът долови намекнатата критика, но я пренебрегна.

— Добре. Тръгнете веднага.

Амиранта и Гуламендис се обърнаха и напуснаха голямата зала. Докато слизаха по стълбището, Амиранта попита:

— Какво стана току-що?

— Таределска политика — отвърна Гуламендис. — Не е важно за момента. Сега ще мога да проуча онази проклета странна книга и да поговоря с някои хора, които може да знаят повече от мен. — Дори се усмихна. — Това е добре.

Амиранта не го беше виждал така въодушевен.

Щом двамата излязоха, лорд-регентът се обърна към Тандареи.

— Е, какво сте открили за проучването ни и защо то е възпрепятствано?

Великият учен даде знак на главния галасмант да отговори.

— Проблемите, които имахме, бяха периодични — започна Никосия — и като че ли нямаше голяма последователност в начина, по който влияеха на нашето...

Лорд-регентът вдигна ръка да го прекъсне.

— Няма нужда да знам... подробностите. Трябва да знам кой пречи на работата ни. Демони ли са?

— Не мисля — отвърна Никосия. — Прилаганата магия, с която се пресягаха и се опитваха да ни намерят, е... чужда. Нищо общо няма с магията, използвана от демоните.

— Някой от изгубените ни събратья ли? — попита Военачалникът с лека нотка надежда в гласа.

— Едва ли — отвърна Тандареи.

— Щяхме да разпознаем собствената си магия — обясни Никосия. — Това е нещо, на което не сме се натъквали досега. Познаваме добре и своята, и демонската магия за отваряне на портали и съм изучил донякъде човешкото изкуство, тъй че щях да го разпозная. Това е... различно.

— Какво предлагате тогава? — попита лорд-регентът.

— Човекът, който току-що напусна, ми даде идеята, милорд: можем да отворим ясновидски портал, през който да не може да се премине, но който би ни позволил да надзърнем към онова, което е от другата страна. „Прозорец“, да се изразя метафорично.

Лорд-регентът кимна.

— Запознат съм с тях. Ларомендис използва такъв, за да ми покаже този свят, когато се върна в Андкардия с вестта, че е намерил

Дома.

— Точно така — каза Никосия. — Но разликата тук е, че е трудно да се направи с портал, който не сме създали ние. Опитваме се да проникнем и да видим източника на намесата, да видим кой се пресята към нас. — В гласа му имаше нотка на гордост от постижението им.

— Тогава започнете — каза лорд-регентът, явно не особено впечатлен. — Искам да разбера кой ни търси, за да можем да обмислим какво да предприемем.

Двамата галасманти се обърнаха и бързо започнаха да поставят кристали в гнезда в основата на порталното устройство. Докато го правеха, четиримата стражи се напрегнаха, готови да посрещнат всеки натрапник. Бяха чули уверението на Никосия, че нищо не можеше да премине, но опитът им надделя над логиката.

Заклинанието започна и въздухът се изпълни с тихо бръмчене. Изведнъж между двата дървени пилона се появи сива пустота, която се заиздига от основата на порталното устройство, а след това между тях внезапно се очерта овал от тъмнина.

Но там нямаше нищо.

— Какво е това? — попита лорд-регентът. — Нощ ли е там?

— Пещера може би? Използвали сме пещери преди — вметна Военачалникът.

Такеш, по-младият от двамата галасманти, пристъпи към устройството и надникна в тъмнината.

— Изведнъж в портала се извиси фигура и две неща мигновено станаха очевидни. Първо, че беше нещо, което никой елф тук не беше виждал. И второ, че е ужасяващо.

Големината не можеше да се определи, тъй като в рамката нямаше нищо друго, което да предложи перспектива, но лорд-регентът и всички, които гледаха съществуването, усещаха, че е голямо, огромно дори. Беше нещо от дим и сенки, с очертания с грубо елфски пропорции, но с внушителни рамене и ръце.

Всички, освен Тандареи, неволно примигаха, сякаш по някакъв начин зрението им беше изневерило. Сякаш образът пред очите им беше някаква игра на светлината. Щом съществуването се приближи, се видяха две зли червени искрящи очи и то се взря към залата. Беше сякаш изпълнено с болка и безнадеждност и по някакъв ужасяващ

начин погледът му прониза дълбоко душите им. След това то се наведе напред и се видя венец от пламъци, кръжащ около главата му. Искрящ пурпур и оранж, ярък и в същото време като че ли не хвърляше никаква светлина върху лицето на съществото.

— Може ли да ни види? — попита лорд-регентът почти шепнешком.

Тандарей реагира и внезапно му раздвижване накара стражите да извадят сребърните си мечове и да вдигнат златните си триъгълни щитовете все едно съществото пред тях можеше някак да прекрачи през портала. Великият учен избута настрани двамата вцепенени галасманти, извади един кристал от основата на устройството и образът мигновено се разсипа.

— Какво беше това? — попита лорд-регентът.

Тандарей беше видимо потресен.

— Милорд, ако... Трябва да поговоря с вас насаме.

— Защо? — попита лорд-регентът.

Великият учен се наведе към господаря си и прошепна:

— Забраненото е.

— Оставете ни — заповяда лорд-регентът и галасмантите и стражите веднага напуснаха. Лорд-регентът погледна другите членове на Събора и каза: — Вие също.

Остана само Кумал, когото лорд-регентът спря с леко кимване.

Тандарей повтори:

— Това, което знам, е от Забраненото.

„Забраненото“ беше древното знание, дошло от слугуването на Драконовите господари, валхеру, и единствено Великият учен имаше достъп до него. Дори като наследник на поста и старши помощник, на Тандарей не беше позволено да го види. Но след като бе получил поста си — глава на тези, на които бе възложено да съхраняват историята и културата на таредел, той се беше заровил в древни писания. Беше разбрал защо много от съдържанието им е запретено за таределите. Те разказваха за векове на съкрушително робство, в което роби бяха еделите, и за всичко, което беше свързано с това: смърт, насилие, изнурителен труд и жестокости. Валхеру бяха жестоки и капризни и всеки спомен за онази история беше отнесен към смътното „преди“ в историята, учена от гражданството, която се съсредоточаваше върху

възвисяването на Клановете на Седемте звезди, откакто бяха напуснали Мидкемия в търсене на други светове.

— Помня това, което съм прочел в Забраненото, все едно съм го изучавал цял живот. Боя се, че това, което ни търси, е много по-лошо от Демонския легион. Това, което видяхте, беше дете на пустошта, член на раса, известна като Ужаса.

— Ужасът ли? — попита Кумал.

— Един Господар на ужаса е нещо, пред което Демонски крал ще затрепери — каза Тандареи. — Дори валхеру са се страхували от тях.

— Наистина ли? — рече лорд-регентът.

— Милорд, от онези човешки същества като Амиранта, с които съм се свързвал и които знаят нещо за времето „преди“, съм научил, че всичко записано в Забраненото е истина. Един Ужас отстъпва само на най-могъщите демони, на които сме се натъквали. Господар на ужаса би се справил с десетима от най-добрите ни заклинатели и с двацет от Стражите ни. Властелин на ужаса е същество, което би могло да предизвика велик дракон или дори самите валхеру...

— Какво още? — попита лорд-регентът, видимо потресен.

— Колкото и малко да знаем за демоните след толкова години борба, знаем доста много за тях в сравнение с това, което знаем за Ужасите. Почти никой опълчил се на тях не е оцелял, а селението им е извън обичайните понятия, които имаме за всичките всевъзможни селения, но подозираме, че там някъде... — махна вяло към вече угасналия портал — съществуват още по-могъщи същества, може би дори Крал на ужаса.

Лорд-регентът беше онемял. Постоя смълчан повече от минута, после попита:

— Смяташ ли, че ни усети или видя?

— Невъзможно е да се разбере. Нещо привлече това същество към портала. Може да е звук или някаква енергия, която е усетило, но да ни е видяло, да е разбрало кои сме или къде сме... не мисля.

Лорд-регентът отново помълча. После каза:

— Ще спрем всякаква работа над порталите. Веднага.

Военачалникът кимна в съгласие.

Лорд-регентът се обърна към Тандареи.

— Направи каквото трябва, но задачата ти сега е да подириш наука и знание за тези същества, от които и източник да решиш да

търсиш.

Великият учен помисли за миг и отвърна:

— Тогава трябва да започна с лорд Томас.

Това заявление бе посрещнато с неприязън. Лорд-регентът все още беше недоволен от реакцията на народа му към гостуването на лорд Томас в Е'бар, когато първите таредели се бяха завърнали у Дома, както наричаха те Мидкемия. Убежденията му се основаваха на вярата, че таределите отхвърлят всичко, свързано с робското им подчинение на валхеру, всичко, което бе записано в Забраненото знание. Но древните кръвни връзки все още бяха силни. Нужна му беше стоманена воля и самообладание, за да не падне на колене в присъствието на Томас. За всеки по-проницателен и с поглед към двамата водачи в тази първа среща беше ясно, че конфликтът ще е неизбежен.

Тандареи не се боеше от това. Не изпитваше никаква обич към този лорд-регент и презираше Събора му заради ревността им и премахването на Кръга на светлината. Като историк, той благоговееше пред знанието. И се боеше от това, което сблъсъкът щеше да причини на таределите.

Най-сетне лорд-регентът каза:

— Ако се налага, иди и говори с него. Но само ти. Имам притеснения за тази тъй наречена кралица, консорта ѝ и техните замисли спрямо нас.

Великият учен на Клана на Седемте звезди се поклони и бързо се отдалечи. Трябваше да догони Гуламендис и човека, защото знаеше, че трябва да се свършат някои неща и че трябва да се задействат веднага.

След това осъзна, че дори „веднага“ може да се окаже късно.

Затича в нощта, обсебен от образа на една черна фигура с пламтящи червени очи.

17. ОТСТЪПЛЕНИЕ

Сандрина простена от болка.

Бяха я били, разпитвали, отново били, опили и пренесли, но нямаше представа къде. Знаеше, че е на борда на кораб някъде, дълбоко в някакъв тъмен, мръсен и влажен трюм, окована с верига за стена. Нещо в опиата, който ѝ бяха дали, не само затъпяваше сетивата ѝ, но като че ли умъртвяваше способността ѝ да използва някои от духовните дарове, придобити от ордена ѝ.

За разлика от жречеството на Дала, което използваше магия ежедневно, сестрите и братята от воинския орден Щит на слабите рядко имаха достъп до молитвената сила, дадена им от Богинята. Повечето от тази магия зависеше от ритуали, практикувани в храмовете, или от артефакти, давани от ордена, както и малко магия, усвоена в обучението за бой. Всъщност повечето ѝ обучение беше в бойна магия, полезна за избягването на енергиен взрив, хвърлен от побеснял магьосник, или за прогонване на демон обратно в демонския свят, но напълно негодна, станеше ли дума за бягство от трюма на кораб.

По време на разпита ѝ темите бяха прескачали от очевидното към странното, а тя бе понесла насието, придържайки се към първоначалната си версия: беше странстващ Непреклонен рицар, което беше вярно, и се беше оказала в ситуация, в която бе доловила нещо интересно, отново вярно, и бе решила да проучи, отново вярно. Но беше премълчала някои подробности и не издаде никаква допълнителна информация.

Похитителите ѝ, изглежда, знаеха доста за нея обаче, което съответстваше на казаното от наемния стрелец Нед, че знаеха името ѝ. Не я разпитва мъжът с халата, който бе заповядал да убият Нед, а други, които сякаш се задоволяваха да ѝ задават низ от въпроси, привидно несвързани, и да я бият от време на време, независимо от отговорите, които им даваше.

Един от тях в частност, тънък като тръстика мъж с крив нос и пъпчиво лице, което се опитваше да скрие с гъста брада, като че ли изпитваше удоволствие да ѝ причинява болка. Познавала беше този тип мъже, докато беше курва в един бардак в Крондор, и за щастие красотата ѝ я беше опазила от жестокостите им, тъй като собственикът на бардака бе искал красотата ѝ да остане непокътната. Но помнеше другите момичета, които се връщаха от такива мъже накървавени, със синини и понякога дори с рани. Много от тях намираха спасение в опиятите, а няколко бяха сложили край на живота си.

Всеки ден благодареше на Дала за брат Матиас, Непреклонния рицар, който я беше спасил и повел по пътя на Богинята. Макар че в дни като този, когато се събудеше окована за вмирисания корабен корпус, с мръсната морска вода, която я плискаше всеки път, щом корабът удареше вълна с носа напред, в трюм, пълен с толкова много плъхове, че можеха да населят цял канал в Крондор, не беше сигурна колко благодарности са уместни.

Нямаше усет за времето. Невъзможно беше да се прецени дори преминаването на нощта в ден, тъй като беше толкова дълбоко долу в кораба, че нощта и денят бяха неразличими. Но познаваше тялото си достатъчно добре, за да разбере, че е тук поне от седмица. Беше обучена да издържа без храна дълго време и ѝ се беше налагало да изтърпи на глад преди това, а начинът, по който се чувстваше сега, ѝ подсказваше, че са минали поне три дни от последното ѝ ядене, купа недоварено просо и малко осолено свинско.

Беше и жадна и знаеше, че ѝ бяха дали чаша вода някъде предишния ден, но сега трябваше да надвие подтика да пие от морската вода на дъното на трюма. Имаше заклинания, прилагани от по-надарените в ордена ѝ, които можеха да пречистят водата и, както разправяха, няколко за сътворяване на храна, но тя никога не беше срещала Непреклонен рицар, който да може да постигне това. Помисли със съжаление колко би било хубаво, ако можеше с едно подсвирване да си направи къс телешко, няколко димящи картофа и халба ейл.

Въздъхна и усети, че главата ѝ се е прояснила. Не я бяха посещавали от дълго време, доколкото можеше да прецени. И умът ѝ беше по-бистър от всякога, откакто я бяха пленили. Беше яздила до брега с похитителите си, а след това някой я беше ударил в тила и се

беше събудила в този трюм, без оръжието и бронята си и окована за тази стена. Но този път поне не беше изнасилена и хвърлена от скала.

Разкърши се и разбра, че не я боли толкова, колкото предния ден. Все още имаше болки и натъртени места по цялото тяло, а китките и глезените ѝ бяха ожулени от халките на веригите. Отпусна гръб и изпъна крака, колкото позволяваха веригите — не беше много. Поне можеше са седи със свити колене и с опрян на стената гръб. Затвори очи и съсредоточи ума си върху изцеряването, което бе усвоила в самото начало на обучението си.

Скоро тялото ѝ потръпна и тя усети потеклата през нея енергия. Не се беше чувствала така от последната си среща с лекуваща сестра в храма на Дала. Задържа очите си затворени въпреки порива да ги отвори от изненада и се върна към молитвата си, потопаи се в усещането за добрина, както я бяха учили. Беше изцеряваща баня на силите на Богинята и тя се остави да я залее и да я погълне. Усети как болката се изцеди, усети как страхът се изсипа от нея и накрая усети задоволство, просмукало се във всяка фибра на съществуването ѝ.

Накрая и това чувство се отцеди и тя огледа китките си. Ожуленото беше изчезнало и кожата ѝ бе непокътната. Отоците, които бе могла да види на смътната светлина на фенера в задния край на трюма, като че ли също бяха изчезнали.

Това беше изненадващо.

Беше предана и вярна поклонничка на Богинята обаче и макар Дала да бе съжалила вярната си слугиня и да я беше изцерила, в храма имаше записани много по-впечатляващи чудеса. Сандрина просто никога не бе очаквала да се окаже на приемащата страна дори на едно малко чудо. Всъщност често бе мислила, че главното средство на Богинята да учи дъщерите си е с болка, препятствия и разочарование.

Въздъхна. Беше толкова гладна, че можеше да изяде дял телешки бут, суров. Разкърши се малко и откри, че въпреки изцеряващата магия все още е отслабнала и пребита. Отпусна се и се замисли за това. Бързо се беше изцерявала и преди и беше преживяла една почти гибелна среща с Черните шапки, когато я бяха хвърлили от стръмния бряг върху скалите в приборя. До този момент беше смятала, че оцеляването ѝ е било въпрос на късмет. Но може би беше повече от късмет. Може би беше дар на Богинята.

Отрони нова, дълга въздишка. Да имаше само и някакво заклинание, с което да накара оковите да паднат. Сигурна беше, че има, но навярно беше познато на поклонниците на Банат, Бога на крадците.

Капакът горе се отвори и пуснаха въжена стълба. По лъча светлина Сандрина прецени, че е някъде по обед. Мършавият пъпчив мъж слезе по въжената стълба и Сандрина освободи съзнанието си: очакваше да понесе поредния бой.

Друг мъж слезе след първия, този в халата, когото бе видяла на пътя, когато убиха Нед, а зад него — трети. Предстоеше да стане нещо по-различно и Сандрина се приготви да посрещне смъртта, ако това бе волята на Богинята. За миг изпита неоправдано желание да удари отново Амиранта, изтласка го и образът на магьосника се смени с лика на Великия майстор Крийган. Обзе я мигновено чувство на загуба при мисълта, че никога повече няма да го види. Овладя се с усилие и задиша бавно.

Тримата мъже застанаха пред нея и третият, когото изобщо не беше виждала досега, каза:

— Освободете я.

Пъпчивият извади ключ и отключи прангите. Третият беше дебел, макар тя да подозираше, че има здрави мускули под тлъстината, след като толкова ловко беше слязъл по стълбата. Имаше дрезгав глас и невзрачно лице: кръгло, с кафяви очи, малък нос и малка уста. Каза й:

— Можеш ли да се качиш по стълбата?

Тя се надигна бавно и откри, че изцеряващата магия ѝ е дала достатъчно сила, за да не се олголее.

— Мога — отвърна и гласът ѝ прозвуча хрипливо в ушите ѝ.

— Ела — каза само мъжът и се обърна към стълбата.

Другите двама, този, който я беше разпитвал, и този, когото бе срещнала на пътя, застанаха от двете ѝ страни, готови да реагират, ако опита нещо. Осъзнала, че е твърде слаба за бой, Сандрина прецени, че ще е най-добре всичко да мине мирно. Освен това знаеше, че имат оръжия, и че ако реши да избяга, на палубата щеше да е по-добре, отколкото тук.

Закрачи бавно към въжената стълба и се закатери. Щом стигна до отвора, двама грубовати моряци я издърпаха на палубата. След толкова време, прекарано в трюма, тя примига на ярката следобедна светлина. Да, намираще се на кораб, хвърлил котва край брега, сред цяла

флотилия други кораби, всички чакащи да ги разтоварят. Безкраен поток от лодки сновеше към и от брега, където чакаше дълга колона фургони, за да докарат товара си до водата. По-натам чакаше реда си керван с камили. След като очите ѝ се приспособиха към светлината, тя реши, че трябва да са някъде в Горчивото море, между Раном и Дърбин. Доколкото знаеше, нямаше друг морски бряг на Триагия с навети дюни, а сериозно се съмняваше, че е била толкова дълго по море, за да са на котва край брега на Новиндус.

В кръг около нея се бяха строили два̀сет въоръжени мъже, десетина моряци бяха по такелажа и я гледаха. Повечето от тях носеха черно на главите си: кожени шапки, кепета, барети или калели. Беше сигурна, че е попаднала в ръцете на Черните шапки.

Третият мъж каза: „Ела“, и тръгна към кърмата. Влязоха в една каюта, пазена от двама въоръжени стражи. Вътре имаше маса с храна и вино.

— Яж — каза ѝ мъжът.

Тя се поколеба само за миг, после седна и заразкъсва печената патица. Отпи глътка от виното и го избута настрани. Както беше отслабнала, щеше бързо да я удари в главата.

— Може ли вода? — попита.

Мъжът плесна с ръце и един от стражите надникна вътре с изваден меч, готов да се намеси.

— Донеси вода — каза домакинът ѝ и стражът се скри.

Мъжът беше корав на вид, въпреки дебелината си, може би на четирийсет или петдесет, но всичко в него внушаваше опасност. Беше виждала хора от неговия тип: як и набит, с добродушно чувство за хумор, който може да стане гибелно опасен само за миг, без човекът да спре да се усмихва. Движеше се с лекотата на опитен и закален воин. Тя видя много белези по него, малки по ръцете, които издаваха пиянски свади, и един на шията, където някой едва не беше отнел живота му. Очите му бяха мрачни, оглеждаше я мълчаливо. Чертите му бяха типично кешийски, но не като на човек от Истинската кръв. Можеше да мине за пустинник или за човек от който и да е от помалките градове от дълбините на Оверн. Имаше лек акцент като на човек, който е пътувал много и знае много езици.

Поседяха мълчаливо около минута, докато стражът не се появи с голяма кана с вода и чаша. Сандрина пи направо от каната. Не беше

съзнавала колко е ожадняла в трюма.

— Виното не ти ли допада? — попита домакинът ѝ.

— Толкова съм отслабнала, че от две глътки ще се напия — отвърна Сандрина.

Той се изкиска.

— Винаги съм се възхищавал на едно нещо у всички военни ордени, все едно на кой бог или богиня служат: независимо от обстоятелствата винаги сте готови да отдадете живота си за по-висша кауза и за да сте сигурни, че ще можете да го направите, оставате трезви.

— О, и аз съм се напивала — отвърна Сандрина. Усещаше как силата ѝ се връща, докато гълташе храната.

— Не се съмнявам — каза мъжът. Изчака я да поуталожи глада си и продължи: — По същество. Имам предложение.

Тя остави купата с картофи.

— Да?

Той се отпусна на стола си и я погледна.

— Вярвам, че имаме някои общи интереси.

— Какви по-точно?

— Знаеш ли кои сме ние?

Тя помълча малко.

— Смятам, че сте част от една организация, наречена Черните кепета от хората, които живеят около Върховете на Куор.

— Име като всяко друго. — Мъжът зарея поглед през прозореца и продължи: — Ние сме това, което е останало от една много голяма организация, смалена до това, което виждаш тук. Малка банда отчаяни мъже и жени. Ще си позволя да разкажа накратко историята.

— Преди триста години един пекар, Шамо Кабек, живял в малко градче на един ден път с кола от град Велики Кеш — почна мъжът. — Той и двамата му синове били тормозени от един бирник, хвърлил око на младата жена на Шамо. Въпреки всички жалби бирникът продължавал с нежеланите си попълзновения. Един ден на връщане от мелницата със седмичното брашно Шамо открил, че бирникът нападнал жена му, и то пред двете много малки и уплашени момчета.

Сандрина се намръщи. Знаеше, че тази история е повод за жалба към член на ордена ѝ, но какво общо можеше да има със сегашното ѝ положение?

— Шамо се опълчил на данъчния бирник. Мъжът бил кешиец от Истинската кръв, а Шамо — не. Нападнал мъжа и бил осъден на двайсет години каторжен труд.

— И както е обичайно при такива обстоятелства, не доживял толкова дълго, че да си върне свободата. Умрял при една минна злополука след шест години. Но оставил след себе си две много разгневени малки момчета. — Мъжът замълча и си наля вино. — Когато станали малко повече от момчета, двамата се промъкнали в къщата на бирника и му прерязали гърлото, докато спял. Явно някой в домакинството се е събудил, защото на другата сутрин един от градската стража намерил всички в къщата мъртви. Момчетата се оказали бързи, ефикасни и безмилостни. Жената на бирника, дъщеря, малък син и трима слуги — всички те платили високата цена за невъздържаната похот на бирника.

— Така се родили Нощните ястреби — заключи мъжът.

— Нима? — попита Сандрина.

— Да. Може да има някое и друго преувеличение. Момчетата може да са нападнали бирника от засада на пътя и да са го ударили с камък по главата, не знам. Но на това ни учат, когато се заклеваме на Братството на убийците.

— Вие сте Нощните ястреби?

— Нощните ястреби, да. Черните шапки или Черните кепета също. И имаме още няколко Други имена, когато така ни устройва. Аз съм Назир и титлата ми е Велик майстор, също като вашия Крийган в ордената ви.

— Според мълвата са ви заличили преди няколко години в Северен Кеш.

— Слух, който устройва целите ни. — Назир въздъхна. — От почти двеста години сме били много малка организация. Макар да изглежда, че много хора на света имат нужда да поръчат убийство, всъщност са далеч по-малко, отколкото би си помислил човек. А по-важното е, че още по-малко са готовите да платят за услугата. Но винаги има достатъчно, за да могат шепа обучени убийци да преживяват прилично. Години наред сме разчитали на репутацията си и сме преживявали добре. Когато не сме продавали занаята си, сме живеели в едно малко градче в Северен Кеш, чието име няма да споделя, за да не роди тази беседа нежелани плодове. Имали сме

семејства. Обучавали сме синовете си, а на дъщерите ни е било разрешено да се омъжват само за младежите, които сме въвеждали в Братството.

— Преди сто години това се е променило. — Той въздъхна, все едно си припомняше нещо преживяно лично, а не история. — Какво знаеш за пантатийците?

Сандрина помълча. Беше яла много бързо и стомахът ѝ започваше да възразява. Отпусна се на стола.

— Малко. Раса от хора влечуги, имаше нещо общо с Великия бунт на Тъмното братство, нещо такова.

— Нещо такова — повтори той сухо. Имаше някаква дълбока умора у този човек, почти поражение, усети Сандрина. Без да откъсва поглед от прозореца, той отрони: — Те са интересен народ.

— Са? Учат ни, че са премахнати.

— Да, бих искал да чуя това. — Извърна се към нея. — Пантатийците са изкуствено създадена от змии раса, от едно същество, наречено Алма-Лодака, от раса, наричана на собствения им език валхеру. Древното ни знание говори за тях като за Господарите на дракони.

Вече беше спечелил цялото ѝ внимание и тя забрави за храната.

— Малцина знаят тези неща.

— Сред простото население, да — съгласи се Назир. — Като във всички такива организации, Братството на убийците е силно предано на традицията. — Мъжът пак въздъхна. — Но тази традиция е била покварена, изкривена и накрая използвана да ни зароби и да ни превърне в култ на поклонници на демон.

— Дахун — каза Сандрина.

— Да — отвърна Назир с усмивка. — Ти беше там, когато порталът бе унищожен от магьосника Пъг и неговия... как се наричаха? Конклавът? Все едно. Много от нас умряха, но там имаше и други.

— Какво общо има това с пантатийците?

— Ще се върна на това след малко. Тези, които наричаш Черните шапки, са хората в Братството, които накрая отхвърлиха демонския култ и се опитаха да се върнат към старите ни традиции.

— Опитаха се?

— Демоните и техните слуги не търпят измяна. Не ни беше позволено да се оттеглим кротко, а много от братството ни бяха искрено вярващи. Накратко, станахме по-малко благонадеждни, по-малко в течение на вътрешните дела и плановете на слугите на Дахун, и ни наблюдаваха. Нещо повече, бяхме принудени да приемем в редиците си наемници без никаква връзка с нас. Накратко, положението беше неприятно.

— Не че искам да прозвучи като безразличие към всичко това, но защо трябва да е важно за мен?

— Въпреки вярата ти в богинята ви и нейния план за теб, предполагам, че би предпочела да живееш, вместо алтернативата?

— Основателно предположение — отвърна Сандрина. След неочакваната целебна магия и храната се чувстваше готова отново за бой, ако възникнеше нужда.

— Тогава си представи какво беше за нас в, така да се каже, семейството да разберем, че когато сме били деца, нашите родители са ни обвързали да служим на демон с живота си, ако потрябва. Беше ни обещано върховенство, вечен живот... — Махна с ръка. — Обичайните побъркани глупости.

Тя си замълча.

— През годините някои от нас споделяли помежду си усещането, че сме хванати в капана на лудостта. И с времето се е създало отделно братство в по-голямото, братство, посветило се на едно: оцеляването.

— Защо просто не напуснете?

— Да напуснем? Просто да си отидем от своите семейства и наследство? — Той се изсмя. — Някои го направиха, тези, чийто нрав не беше подходящ за нашия занаят. На повечето бяха възложени поддържащи роли, като готвачи, слуги и занаятчии: полезни в много отношения, особено като очи и уши из империята и кралствата.

— Но в сърцевината си сме семейство — продължи той. — Дори след притока на хора, с които не сме свързани по кръв, все пак се чувстваме като родственици, защото въпреки различните причини да сме в Братството, по рождение или привлечени, ние полагаме клетва.

— Пред Дахун ли?

Той поклати глава.

— Преди Дахун. Един на друг.

— А тези, които се опитват да напуснат?

— Залавят ги и ги екзекутират.

— Чудесно семейство сте.

— Измяната е най-тежкото престъпление. И макар вие да сте по-благоразположени към тези, които решат да напуснат редиците ви, не всички храмови ордени са такива: вземи например Ловците и Ръката на възмездието.

Това бяха военни ордени на храмовете на Гуисва, Червенобрадия ловец, и на Кахули, Бога на възмездието.

Тя сви рамене. Военните ордени на храмовете често имаха вътрешни разногласия, които понякога свършваха с кръвопролитие. Преди векове собственият ѝ орден се беше въвлякъл в дългогодишна въоръжена борба с братството на Чука, слугите на Бога на войната Тит-Онанка.

— Какво общо имам аз с всичко това? Защо просто не ме ударихте по главата и да ме хвърлите край пътя?

— Тепърва можеш да си от полза, сестра Сандрина. — Мъжът опря ръце на писалището и се изправи. — Нямаме никакво желание да си навличаме гнева на храмовете. Хаос се вихри из земите и армии са тръгнали на поход. Ние от Братството на убийците, които не сме в капана на тази лудост, се стремим към по-малко раздори, не към повече. Нещо повече, дори да намерехме някое малко ъгълче на света, където да се скрием, късче земя, което никой друг не иска, където да можем да живеем в относителен мир и удобство, би било малка утеха за нас, че сме най-мирните, най-спокойните обитатели на този свят, когато дойде краят му.

— Краят?

Той въздъхна. Отпусна се отново на стола и вдигна пръст.

— А това ни връща отново към пантатийците и защо ни трябваш жива, и до най-важния въпрос за всички нас. Знам защо Дахун се опитваше да дойде на този свят. — Въздъхна отново. — А имам нужда от теб, защото има нещо, което витае навън, нещо, което уплаши един Демонски крал, и рано или късно ще трябва да се изправим срещу него заедно.

18. ЕВАКУАЦИЯ

Мартин изрева команда.

Всички стрелци по стените откриха огън по кипящото множество кешийски войници, щурмуващи портата. От два дни крилата на портата тлееха и хората от града потушаваха огъня с вода, рискувайки да бъдат ранени или убити, понеже кешийските trebuшети продължаваха да мятат камъни.

Втората нощ сержант Ръдър беше подхвърлил, че на брега сигурно не е останал камък, който да може да се донесе до trebuшетите.

Когато поддаде, портата рухна внезапно. Мартин едва успя да заповяда оттегляне в цитаделата.

Последните три дни бяха изнервящи. Мартин беше чел много за обсади, особено за обсадата на Крудий от цураните, но пък цураните не бяха разполагали с големите обсадни машини, които използваша кешийците.

Беше чел и за обсади на други градове и какво е изтърпяло населението им. Крудий не беше построен за такова нещо. Легендарната обсада на Падината Таутон, докато градът не бе спасен от Ги дьо Батира, беше продължила месеци. Населението му се бе оказало на ръба на гладна смърт, когато кешийците бяха побягнали.

Тази обсада щеше да продължи може би още два дни, не повече и най-вероятно по-малко. Ако кешийските тарани се окажеха достатъчно големи и достатъчно издръжливи, врагът можеше да проникне в цитаделата утре преди разсъмване. Ако защитниците успеяха да подпалят таран на всеки портикул, кешийците щяха да бъдат принудени да се оттеглят, а след това да разчистят отломките и да започнат отново.

Но Мартин знаеше, че само печели време. Време, през което се надяваше, че баща му и подкреплението ще пристигнат.

Кешийците отвърщаха на стрелбата с лъкове по най-добрия възможен начин и Мартин знаеше, че щом изкатерят стените, защитниците ще загубят предимството на по-високата позиция. Без каменния зид, който да ги предпазва от стрелците на върха на цитаделата, кешийците щяха да донесат големи щитове и двама добре обучени мъже можеха да се присвият зад тях, докато стрелецът им рискува само мигновено откриване, за да стреля по защитниците. За кешийците щеше да е все едно колко защитници ще убият — целта им беше да държат стрелците от Крудий ниско присвити зад стените, с наведени глави, тъй че грамадните им тарани да може да стигнат до външния портикул на барбикана без тези, които го движат, да понесат много щети.

Последните останки от огромните порти на външната стена рухнаха сред дъжд от въглини и искри и кешийците вече нахлуваха във вътрешния двор. Сержант Ръдър каза:

— Ще ни свършат стрелите, преди на тях да са им свършили войниците, сър.

— Знам — отвърна Мартин, изтощен от седмица почти без сън, оскъдна храна и безчет грижи. Беше заповядал последните от хората на двора да се укрият в замъка преди час и сега те се бяха залостили вътре.

Входът на цитаделата представляваше по същество отворена кутия с двоен портикул. Нахлулите в тази кутия нападатели щяха да се озоват пред каменна стена, а зад втория железен портикул имаше две врати, надясно и наляво.

Между двата портикула беше „стаята убиец“. Точно там нападателите щяха да бъдат заклещени между две тежки метални врати, докато стрелците отгоре можеха да стрелят през стрелковите амбразури. В това пространство с трийсет и пет стъпки дължина кешийците щяха да загубят най-много хора за най-късо време, ако се опитаха да го прекосят, изложени на огъня на стрелците и врящо масло отгоре.

Мартин знаеше, че няма да го направят. Тараните им щяха да са с широки покриви и от обработена кожа, трудно запалима, освен ако не се залееше с най-горещото масло.

Паднеше ли вторият портикул, кешийците трябваше да избират коя от двете укрепени дървени врати да щурмуват. Всяка можеше да

бъде блокирана или защитена според това, което обитателите решат, че е най-добрият избор, а нападателите щяха да са принудени да изберат едното и да се надяват, че ще могат да проникнат през нея без огромни загуби в стаята убиец. Гениалността на плана беше в това, че защитниците щяха да загубят ценни минути и много хора, нападайки погрешната врата.

Мартин се безпокоеше дали планът му ще действа достатъчно дълго.

Доловил настроението на младия мъж, сержантът се наведе към него и каза:

— Добре се справи, Мартин. С това, което имаше, баща ти нямаше да може да се справи по-добре. Никой не би могъл.

Мартин знаеше, че думите на Ръдър не са просто проява на учтивост. Това беше първата му битка срещу организирана сила, но беше изучавал усърдно военната история на Кралството, както и тази на Кеш, и от самото начало беше разбрал, че най-доброто, което може да направи, е да издържи, докато дойде помощ.

А тази помощ нямаше да дойде навреме. Дори баща му да дойдеше на галоп в този момент, най-доброто, на което можеха да се надяват защитниците, бе кратко оттегляне на нападателите, преди щурмът да бъде подновен и цитаделата отново да бъде изложена на риск. Простата истина беше, че битката бе изгубена.

Пое си дъх и каза:

— Сержант, не можем да задържим тази позиция, знаеш го много добре. Баща ми казва, че ако победата ти се изплъзва, следващият ти най-добър избор е как да понесеш поражение.

— Сър?

— Да се организираме. Измъкваме гарнизона изпод носовете им през нощта.

Старият сержант се усмихна.

— Навлизаме в горите и ги удряме оттам?

— Не. Този бряг е загубен — отвърна Мартин. — Нямаме никакво основание да мислим, че Робърт е удържал Карс или Морис е удържал Тулан. Дори все още да се държат, ще измрат от глад до два месеца. Не бяха повече подготвени за това от нас. — Издиша дълго. — Сигурен съм, че принц Едуард ще има достатъчно други грижи, за да дойде скоро на помощ на Далечния бряг.

— Тогава накъде, сър?

Мартин сложи ръка на рамото му.

— Искам ранените и придружителите им да излязат първи, през нощта. Пращаш ги на изток, горе в планините, към югоизточния раздвоен път и към Свободните градове. — Главният път, продължение на Кралския път, минаваше право на изток до Илит, но имаше един търговски път, който се изпъваше към най-близкия външен пост на Свободните градове. — Те ще прислонят ранените. А ние ще се задържим тук още малко, след което ще ги последваме. Ще хванем правия път към Илит.

— Отчаян план, сър — каза Ръдър.

— Има ли някакъв друг при тези обстоятелства? — попита с крива усмивка Мартин. — Лейди Бетани къде е?

— С ранените, както винаги.

Мартин поклати глава на упоритостта ѝ. Беше открил, че все още е в цитаделата половин ден след като всички други жени и деца и тежко ранените бяха заминали.

Долу битката вървеше точно както бе очаквал. Кешийците устройваха позиции за стрелба, щитовете им образуваха костенурки, обърнати нагоре към стрелците в цитаделата, за да не проникват стрелите, макар че по някоя намираше оголен крак или стъпало и мъжът падаше, но общо взето позициите им оставаха неуязвими за стрелците на Крудий. Скоро щяха да имат екипи от по двама и четирима мъже, които да си пробиват път нагоре по стъпалата към стените, и още стрелци щяха да започнат да разчистват прозорците на замъка колкото могат, в очакване на щурма на входа.

— Стой тук и поддържай дисциплината — каза Мартин. — Знам, че мъжете са уморени. Ако тръгнат срещу портикула, прати да ме повикат.

— Слушам, сър — каза Ръдър с лека усмивка. В началото вторият син на херцога беше изглеждал съкрушен от отговорността да командва малкия гарнизон, но израстваше в ролята си с всеки ден.

Мартин слезе бързо по стълбите и намери Бетани в кухнята — изваряваше парцали за превръзки. Според осветена от времето традиция, ако превръзките бѣдеха изварени и оставени да изсъхнат навън, раните, превързани с тях, по-рядко забираха и налагаха намесата на лекуващ жрец. Цитаделата на Крудий имаше малък храм,

в който всеки член на домакинството можеше да се помоли на което и да е божество, но нямаше постоянен жрец. Старият отец Тейлър беше умрял преди две години и бащата на Мартин така и не си беше направил труда да помоли храма на Асталон в Крондор да изпратят друг жрец. В градчето имаше светилища и ги посещаваха странстващи жреци от няколко ордена, но лекуването с помощта на магия се прилагаше чак в Карс.

Мартин се спря, за да погледа Бетани. Беше му минал всичкият яд, че се беше опълчила на заповедта му да напусне с майките им, и сега го радваше и красотата и усърдието ѝ.

Най-сетне си пое дъх и се приближи зад нея. Тя го усети и се обърна.

— Би ли могъл да награбиш онази купчина парцали ей там и да ми ги донесеш, ако обичаш?

Той се подчини и след като ги натопи в котела, попита:

— Колко от ранените могат да пътуват без помощ?

— Не много. Които могат да стоят прави, все още са на стените, някои без да правят нищо повече, освен да си покажат лицата, та кешийците да мислят, че защитниците са повече.

— След залез-слънце ще евакуираме целия гарнизон. Ако някой от мъжете е ранен, но може да помогне, ще ти го пратя. — Гласът му заглъхна. — Колко не могат да се движат?

— Николко — отвърна тя мрачно. — Те вече умряха. Някои ще трябва да се носят, но всички могат да се движат.

Мартин въздъхна.

— Искам да тръгнеш с ранените. С първата група.

— Къде?

— В Свободните градове. Останалите ще продължим към Ябон.

— Ти прати майките ни на север при елфите.

— Там е по-безопасно... Елфите биха приели гостоприемно ранените и жените и децата, но колкото и добре да сме се разбирали с тях през годините, съмнявам се, че ще приемат радушно войска. Освен това разполагам с това, което остана тук от гарнизона на Крудий, и повечето от нас все още можем да се бием. — Добави тихо: — Просто не можем да се бием тук.

— Ти направи най-доброто, което можеше — каза тя и сложи ръка на рамото му. След това го целуна леко. — Наистина, Мартин.

Той се усмихна с усилие.

— Все пак горчи да загубиш първата си битка.

Тя се стараеше да изглежда смела, но очите ѝ се напълниха със сълзи заради явната му болка. Сграбчи го и го прегърна.

— Ти направи всичко, което би могъл да направи един мъж. — Целуна го силно по шията и добави: — И аз наистина те обичам толкова много, макар да си такъв лишен от хумор глупак понякога.

Въпреки умората и мрачното си настроение той се засмя.

— Лишен от хумор глупак? Обиден съм, мадам.

— И суетен при това. — Тя се усмихна широко. — Ще започна да подготвям ранените.

— Добре. Ако не мога да се върна преди сержантът да е заповядал да напуснете цитаделата, бъди здрава. Ще те намеря по пътя.

Тя кимна и се зае отново с изваряването на превръзките. Започна да събира мокрите парчета лен с голяма дървена лъжица и да ги простира пред огъня да съхнат.

Мартин бързо огледа ранените, след което слезе в подземие и направи оглед на входа на тунела. В преддверието имаше двама стражи, за да не би кешийците да намерят изхода в гората отвън и да влязат през тунела. Вероятността беше нищожна, ако входът бе покрит както трябва от първата група, напуснала преди няколко дни, но все пак съществуваше.

Мартин каза на единия от пазачите:

— Иди в стария склад. Ще намериш десетина бали слама. Вземи няколко души и ги смъкнете тук. След това намери котел в кухнята. Ей толкова голям. — Показа с ръце — Напълни го с масло за светилници и също го донеси тук.

— Слушам, сър — отвърна пазачът и тръгна бързо.

Мартин погледна другия и попита:

— От колко време сте на този пост?

— Не мога да кажа точно, сър. — Пазачът беше почти момче, по-малък от Брендан, и униформата му стоеше размъкнато.

Мартин се усмихна.

— Познавам всеки мъж в гарнизона от пръв поглед. Не си от гарнизона.

— Не, сър. Казвам се Уилк. Синът на обуцаря съм. Сержантът каза, че ако кешийците дойдат, ще изглежда по-добре тези, които носят оръжия, да са и в униформа. Така се правело на война.

Мартин кимна. Звучеше добре, но не беше вярно. Цивилен или войник, той не се съмняваше какво щеше да сполети всеки, който носеше оръжие, щом кешийците нахлуеха в замъка. Макар че при лошата слава, съпътстваща кешийските воители псета, едва ли щеше да има голяма разлика дали носиш оръжие, или не. Тези, които бѣдеха заварени вътре, щяха или да бѣдат изклани, или продадени в робство.

— Ще видя дали ще мога да пратя някой да те смени, Уилк. Трябва да отдѣхнеш малко. Нощта ще е дълга.

След това се качи на най-високото място за наблюдение и видя, че кешийците са устроили две стрелкови позиции срещу барбикана и се опитват да прогонят защитниците от покрива. Сержант Рѣдър се беше присвил зад един зѣбец и Мартин му махна да се приближи. Сержантът притича ниско приведен и щом се добра до него, Мартин каза:

— Не можем да чакаме. Подкарай ранените навън и след това органирай мъжете. Когато дойде моментът, искам всички, освен десетимата ти най-добри стрелци, да напуснат по моя заповед и да затичат към тунела.

— Кога ще е това, сър?

— Когато кешийците пробият с таран външния портикул или когато дам заповедта, което от двете се случи първо.

— Разбрано, сър.

— Още нещо — каза Мартин.

— Да, сър?

— Ако не успея да се измъкна, погрижи си да не се разпилявате. Тръгнете на изток и с малко късмет ще срещнете баща ми някъде по пътя. Докладвай му какво стана тук. Ако не го срещнете, прати ранените към Свободните градове с лейди Бетани и отведи гарнизона в Ябон.

— Ще намерим баща ви, сър. Вие ще му го кажете лично.

— Ако, сержант.

— Да, сър.

— Сега събери ударен отряд в голямата зала, двайсет от най-добрите ти мъже с къси мечове и ножове за близък бой.

— Да, сър — отвърна Ръдър. — Събирам двайсет от най-добрите ми биячи и ги пращам веднага тук.

Мартин се огледа, сякаш се чудеше какво още да направи, и осъзна, че засега единственият му избор е да се върне на покрива на барбикана и да го улучи някаква стрела без никаква сериозна причина, или да седне и да чака, докато му съобщят, че кешийският таран е пред външния портикул.

Намери празна скамейка в помещението между голямата зала и няколкото гостни и седна. Подпря гръб на стената, усети, че е уморен до костите, и се зачуди как може да е толкова изтощен, след като почти не беше вдигал меча си, освен да заповяда стрелба по кешийците долу. Сигурно можеше да вземе лък, да застане на бойниците и да стреля, излагайки се на вражеските стрели, но след като беше толкова лош стрелец, щеше да е само хабене на стрели. Не можеха да си го позволят.

Отчаяно му се искаше баща му или Хал, или и двамата да бяха тук. Дори Брендан да можеше да види, гледката щеше да го ободри. Не беше подходящият мъж да командва. Едва се смяташе за мъж все още, въпреки че бяха минали шест лета от деня на „мъжеството“ му на четиринаisetия му празник на Банапис. Да, беше пускал вражеска кръв, но онова бяха папач: таласъми и разбойници. А това? Това беше война и срещу него стоеше закален в битки кешийски командир, разполагащ със закалени в битки войници.

Помислеше ли за война, си спомняше за велики битки, разказани в историческите архиви. Как Боррик Първи атакувал през равнините северозападно от Саладор, а войниците на Джон Претендента го превъзхождали почти двойно по численост. Неведнъж се беше питал коя ли страна щеше да е избрал, ако беше член на Съвета на лордовете. Боррик бе имал законното право на наследство, като най-голям син на по-малкия брат на краля, но Джон беше незаконен братовчед на Боррик и беше изключително популярен. Историята се пише от победителите, бяха му казвали старите му учители, тъй че хрониките бяха съставени в прослава на Боррик, но внимателният читател можеше да намери достатъчно много податки, че претенциите на Джон са били не по-малко основателни.

Помислеше ли за военно дело, Мартин си спомняше прочетените многобройни описания на обсадата на Крудий през онова, което бе

общоизвестно като Войната на разлома, цуранското нашествие. Споменът оживяваше, когато той тръгваше по стените, за да посети всяко описано място. Като малък често взимаше текста и заставаше там, където е бил Арута, когато Фанън бил поразен от стрела, и ходеше там, където принцът бе стоял и бе призовавал бойците си да отблъскват вълна след вълна нападатели.

Във въображението си винаги си се представяше на мястото на Арута, въпреки че собственият му прапрапрадядо и съименник, впоследствие херцог Мартин, също бе прочут герой.

Не можеше да си представи как Арута би се справил с тази ситуация — да е принуден да се оттегли пред лицето на съкрушително поражение.

Сякаш не беше изминала и секунда, когато Бетани го разтърси и събуди.

— Вече е залез, а кешийците още не са дошли — каза му тихо. — Ранените са готови за тръгване.

Той примига и тръсна глава.

Тя повтори думите си и Мартин стана.

— Извинявай. Заспал съм.

— Очевидно. — Сплете ръка с неговата. — Много се претовари.

— Точно преди да заспя се чудех какво би направил принц Арута на мое място.

— Точно каквото правиш ти: опитваш се да направиш най-доброто в една ужасна ситуация.

Той се усмихна уморено.

— Хайде. — Стана и я поведе към подземията, където дванайсет мъже внасяха шест носилки.

— Готови сме, сър — каза сержант Ръдър.

— Започвайте.

Тунелът беше нисък, тъй че носачите трябваше да се навеждат, но успяха да пренесат шестимата мъже, които не можеха да вървят сами. След това по-леко ранените започнаха да навлизат в тъмната паст на прохода.

След като и последният премина, Мартин се обърна към Бетани.

— Искам да събереш малкото останали жени и до половин час да сте извън тунела. — След като тя понечи да възрази, добави: —

Кешийците, изглежда, ще изчакат до разсъмване, преди да започнат щурма на самата цитадела, тъй че всички вече ще сме далече оттук.

— Идваш ли след нас?

Той кимна.

— Ще тръгна последен, но ще тръгна, обещавам.

Тя не изглеждаше убедена, но кимна.

— Просто гледай да не направиш нещо героично и глупаво, та някой да напише някоя проклета хроника за теб един ден.

— Малко вероятно е — отвърна с уморена усмивка Мартин. — Хайде, тръгвай.

Тя затича нагоре по стълбите, а сержантът каза:

— Сър, ако позволите?

— Сержант?

— Разрешете аз да съм последният, сър.

— Защо?

— По три причини, сър, ако позволите да кажа истината.

— Вероятно ще възразя, но все едно, кажи ги, сержант.

— Благодаря, сър. Първо, вие сте толкова уморен, че не можете да мислите ясно, а на тези, които нямат ум, боговете им дават ряпа. Може да направите грешки, които да убият хора. Второ, вие сте млад и просто бихте могли да направите това, моето каза лейди Бетани: да опитате нещо геройско и да се убиете, а не искам да обяснявам на баща ви как съм позволил това да се случи. Трето, ако ще се жените за това момиче, трябва да се погрижите и двамата да останете живи.

— Да се ожения за Бетани?

— Да не мислиш, че никой не е забелязал как изглеждаш, когато тя е наблизко през всичките тези години, Мартин? — Ръдър стисна младежа за рамото. — Може би баща ти е твърде зает като херцог, за да обръща на синовете си толкова внимание, колкото би могъл... небесата знаят, смятам го за добър човек и мъдър владетел, но на бащите понякога им убягват някои неща за синовете им. Но никой, който те е видял с Бетани от петнайсетата ти година, не би могъл да се заблуди какво изпитваш към нея, а изглежда, и тя изпитва същото към теб.

— Е, баща ѝ и моят баща имат други планове — каза Мартин.

— Може и така да е, но няма да имаш възможност да обсъдиш проблема с баща си, ако паднеш по очи на камъните на тази цитадела сред локва от собствената ти кръв, нали?

Мартин не можа да измисли отговор.

— Е, добре. Как ще действаш, ако ти разреша да излезеш последен?

— Онова ударно отделение, за което наредихте, от кръчмарски биячи и хулигани. — Сержантът пак мина на „вие“. — Ще ударим здраво всеки отряд, който мине през задната врата на барбикана. Ще барикадираме другата странична врата, тъй че ще изберат тази. Ще се бием, докато се оттегляме, и ще задействаме няколко капана по пътя, за да можем да стигнем до подземие, ще запалим сламата и ако имаме късмет, тунелът ще рухне и ще ги затрупа, а ние ще се измъкнем.

— Чудесен план, сержант — каза Мартин. — Точно това замислях и аз. Сега иди и накарай онези двама биячи да отдъхнат малко, пригответи няколко капана и когато приключите, искам лично да видиш, че Бетани, другите жени и половината гарнизон напускат. Възлагам ти да се погрижиш за безопасността им, докато стигнат при баща ми в Ябон. Разбрано?

— Няма да ме оставиш да те разубедея, нали, момче?

— Разбрано? — повтори Мартин и присви очи.

— Разбрано, сър.

Докаато се изкачваха по стъпалата, Мартин попита:

— Как успяваш, Ръдър?

— Кое, сър?

— Да стоиш буден четири дни.

— Не успявам. Научавах се да откраднеш малко сън, когато можеш, няколко минути тук, половин час там, в някой ъгъл, под маса, където и когато можеш.

— Още не съм му хванал цаката.

— Идете в стаята си — каза тихо Ръдър. — Дремнете поне за час. Ще кажа на лейди Бетани „на добър час“ от ваше име. Тя знае по-добре от всеки друг, че сънят ви е нужен много повече от едно тъжно сбогуване. Ще ви събудя преди разсъмване. Ако искате да оцелеете, млади принце, ще ви трябва бистър ум.

Мартин не отвърна, само кимна и зави към стаята си. Щом влезе, се просна по очи на леглото.

Беше потънал в дълбок сън, когато Бетани влезе, видя го, смъкна ботушите му, без да го буди, и го зави с одеяло. Целуна го леко по лицето, прошепна: „Довиждане“, излезе и затвори тихо вратата.

19.

ОТТЕГЛЯНЕ

Металната решетка на портикула изтреця в каменния под.

Мартин беше готов, хората му бяха строени пред неблокираната странична врата. Даде им знак да изчакат.

Кешийците бяха докарали първия от двата си тарана на разсъмване. Беше много добре построен — огромен дървен ствол, окачен на дебели въжета и вериги, с масивен железен ботуш, който покриваше предния край на ствола. Дървен покрив тип „шатра“ предпазваше мъжете, които го бутаха, общо дванайсет души.

Бяха го извлекли по склона с коне, но когато влязоха в двора на цитаделата, освободиха въжетата, с които, теглеха съоръжението, и ездачите се раздвоиха надясно и наляво, като оставиха на двайсет и четиримата мъже под защитния покрив да го доизтласкат до външната железна решетка.

След това започна блъскането.

Първото качество на един портикул е това, че е тежък. За дебелите железни решетки е нужен скрипец и лебедка от вътрешната страна на барбикана, дразнещо близо, но малко извън обхвата. Тъй че решетката трябва да бъде съборена, буквално да се блъска, докато се огъне и се пръсне, за да пропусне нападателите в „стаята убиец“.

След това трябва да се унищожи вторият портикул, докато защитниците горе могат безпрепятствено да мятат стрели или да изливат врящо масло върху нападателите.

Първият таран беше изгорял и на кешийците им отне повечето от деня, докато го разчистят и докарат втория. Но първият беше нанесъл достатъчно щети на вътрешната решетка и Мартин знаеше, че тя няма да издържи до мръкване.

Някъде към края на деня воините псета на Кеш щяха да са в цитаделата Крудий.

Мартин беше изразходвал повечето си стрели и много енергия, за да убеди кешийците, че защитниците все още са вътре и са

многобройни. Мъжете тичаха от позиция на позиция, стреляха от покривите на цитаделата и барбикана по вражеските стрелци, викаха от различни места и се стараеха да създадат впечатлението, че са на две места наведнъж. В един момент Мартин извика заповед за контращурм и кешийците дори се изтеглиха зад барикадата и изчакаха половин час там за контраатаката, която така и не дойде.

След като беше паднал първият портикул, Мартин беше заповядал на хората си да слязат от покрива. Двама бяха пускали стрели от време на време в стаята убиец, а след това бяха излели горящо масло върху първия таран.

След като той беше пламнал, Мартин им беше заповядал да се укриват и да отдъхнат. Първата решетка беше издържала до обед, но той знаеше, че кешийците ще пробият втората докъм средата на следобеда.

Вътре в замъка Мартин викаше безразборни и безсмислени заповеди, докато хората му си поемаха дъх. От време на време някой от мъжете извикваше в отговор, за да изглежда, че има още бойци, готови да излязат на помощ.

Мартин беше в готовност. Знаеше, че втората желязна решетка скоро ще падне. Щом паднеше, кешийците щяха да я вържат с въжета и да я издърпат настрана, за да не пречи на атаката им. След това щяха да се озоват пред масивна стена с два входа към зданието. Този отдясно беше блокиран с всякакви мебели, нападали камъни и отломки.

Лявата врата, тази, зад която чакаха Мартин и неговите двайсет души, беше барикадирана само колкото да изглежда, че гарнизонът оказва последна отчаяна съпротива.

Рухването на последната порта бе придружено от вика на кешийските воители псета отвън. Явно предчувстваха, че победата вече е тяхна. Може би дори си мислеха, че останките от гарнизона са заклещени вътре между импровизираните барикади и че бързо ще ги избият до крак.

Започнаха да блъскат по вратата и Мартин нареди:

— Пригответи се!

Двайсетимата му мъже се бяха построили в две редици, с гръб към коридора, водещ към кухнята и подземие долу. Първите десет носеха щитовете, а вторите лъкове и стрели, макар че малко от тях бяха опитни стрелци.

По вратите започна ритмично блъскане. Щеше да е само въпрос на минути, преди тази от лявата страна на нападателите, зад която чакаха защитниците, да започне да се огъва.

Безумният план на Мартин скоро щеше да влезе в действие и той се помоли на Рутия, Богинята на късмета, да има милост към него и хората му.

Гредите на тежките дървени врати се разтърсиха и разцепиха, дебелите дървени лостове изпращяха. Парчета мазилка се посипаха от зидарията над крепежните колони и изпълниха въздуха пред вратата със ситна мъгла от прах.

— Спокойно — каза Мартин. — Изчакай.

Ново блъскане и напречният лост пред тях изпращя отново и се разцепи.

— Изчакай — повтори Мартин.

С грохот и скърцане на железните скоби, откъртени от зидарията, пантите се изтръгнаха. В един напрегнат миг вратата леко се откряна, задържана само от скършения дървен лост.

— Сега!

Бойците на Крудий стреляха в тесния отвор и щурмуващите кешийци закрепяха от болка и гняв. Мъжете с лъковете притичаха до втората позиция, а десетимата с щитовете налетяха срещу кешийците, които напиреха да влязат в цитаделата.

Мартин беше зад тях, вдигнал високо меча си. Заудря над снишените бойци с щитовете, единствената му цел беше да забави кешийците още поне минута.

При вратата настъпи безумен хаос: мъжете пъшкаха и ругаеха, викаха и лееха кръв. Подбраните от Ръдър биячи бяха опитни в близък бой и зад щитовете си само изчакваха да видят оголена кешийска плът, за да режат по нея с ками и къси мечове, без да се опитват да убият, а само да пуснат кръв на врага и да го забавят.

Всички кешийски воители носеха железни брони, но ръцете и раменете им бяха голи, докато защитниците на Крудий бяха с плетени метални капишони и дълги ризници с ръкави до китките. Първите две минути не доведоха до фатални удари, но много кешийци щяха да носят белези по ръцете, раменете и лицата си, ако оцелееха.

Последва пауза, в която боят сякаш си пое дъх, след като кешийците вкупом се изтеглиха, за да се приспособят към стълпотворението на входа.

— Отстъпвай! — извика Мартин и десетимата мъже се обърнаха и затичаха по коридора към кухнята. Мартин изчака за миг, докато всички го подминат. След това вратата най-сетне се сгромоляса на камъните и кешийците заизвираха през входа.

— Долу! — изрева Мартин и всички мъже пред него коленичиха, а над тях профуча залп от десет стрели и порази първите двама воители псета. Другите се отдръпнаха назад под укритието на барбикана или се снишиха, но това даде още миг на Мартин и хората му. — Сега!

Над него висеше мрежа с три бали слама, напоени с масло. Изстреляха към тях две горящи стрели и балите лумнаха в пламъци. Прерязаха въжетото, което задържаше балите, и купчината падна на пода, изригна в огромно огнено кълбо и образува завеса от пламъци, която щеше да задържи кешийците за още поне две-три минути.

Мартин запълзя трескаво напред. Усети как горещината го обля, докато се вдигаше на крака, и затича към кухнята. Сламата щеше да изгори бързо и кешийците скоро щяха да разритат тлеещите остатъци от пътя си.

Хвърли се надолу по стълбите към първото подземие. Цялото помещение беше запълнено с още напоена с масло слама, с всяко събрано парче дърво, мебели от стаите горе и разпалки. Един войник го чакаше с факла в ръка.

— Пали! — извика му Мартин, щом стигна до него, и войникът запокити факлата колкото може по-далече през мазето, а след това двамата се хвърлиха през прага, а други двама ги издърпаха и затръшнаха дървената врата зад тях.

Докато залостваха вратата, чуха свисъка на лумналите зад нея пламъци.

— Нямаме много време — каза Мартин.

Затичаха надолу по стълпалата към по-малкото долно подземие, където мъжете вече навлизаха в изходния тунел. Мартин махна на мъжа пред него да влезе, изчака, докато той се скри от погледа му, и извика след него:

— Бързо през тунела!

Чуваше прашенето на пламъците горе и знаеше, че кешийците ще се справят с огъня в мазето под кухнята за около половин час. Нямаше да им даде този половин час.

Изчака, докато се увери, че хората му са на повече от половината през прохода, след което отиде до една голяма верига в ъгъла на помещението. Опъваше се нагоре през няколко скрипци в стената до покрива на кулата, наречена Кулата на магьосниците, защото там Пъг и неговият наставник, магьосникът Кълган, бяха живели преди много десетилетия. Увисна на нея, и както беше подозирал, срещна съпротива — все пак старият механизъм не беше използван от почти сто години. Дядо му го беше изпробвал веднъж, но оттогава старата клапа не беше изпитвана. Мартин се надяваше, че все още работи и че капанът, измислен от предтечата му, все още ще е ефикасен.

На самия връх на Кулата на магьосниците един механизъм освобождаваше метален контейнер, пълен с деветдесет литра от така наречения „квегански огън“, смес от нафталин, сяр, негасена вар и ситна въглищна прах. Това щеше да образува огромно огнено кълбо, щом паднеше сред пламъците във входа на цитаделата, два етажа над главата на Мартин. Беше замислено като последен изход, начин да не се даде замъкът на никой нашественик.

Щом усети изщракването на механизма, Мартин дръпна силно, след което побягна колкото му сили държат. Тичаше приведен, тъй като тунелът беше твърде нисък за ръста му. Стигна до първия знак и награби двете въжета, вързани за крепежните греди горе. Увисна на тях, усети сипещата се върху него пръст и чу как гредите изпращяха. След секунда въздухът се сгъсти и тунелът се срути зад него. Последва глух тътен и Мартин разбра, че контейнерът с квеганския огън се е взривил.

Щеше да е по-горещ от огъня в ковашка пещ. Всеки в цитаделата, който не успееше да се добере до някоя врата, щеше да изгори или пък лакомото огнено кълбо щеше да изсмуче въздуха от дробовите му. Ако кешийците бяха натиснали здраво, очаквайки отчаяна съпротива в цитаделата, както подозираше Мартин, то командирът им току-що бе загубил поне двеста воини псета.

Стигна до вторите въжета и издърпа и тях, макар да знаеше, че първото срутване се е получило. Още пръст се изсипа, докато бързаше по тунела.

Отне му като че ли цяла вечност, докато най-сетне се озова навън. Две ръце мигновено го обгърнаха и прегръдката на Бетани му отне дъха.

Той я притисна до себе си, но миг след това я пусна, изгледа я сърдито и я скастри:

— Нали ти казах да тръгнеш с ранените! При това за втори път.

— Каза ми. За втори път. — Беше със същите ловни дрехи като последния път, когато дойде в Крудий, когато стрелата ѝ бе поразила виверна.

— Защо тогава си тук?

— Чаках те — отвърна тя, все едно повече обяснения не са нужни.

Той се огледа и видя, че сержант Ръдър също е тук, с още десетима мъже към двайсетте, излезли през тунела преди Мартин.

— Докладвай — каза Мартин.

— Всички се измъкнаха невредими. — Ръдър се усмихна и повтори: — Всички.

Мартин погледна назад, но гледката му към цитаделата беше затулена от голямото възвишение, от което излизаше тунелът. Той се качи на върха му, над укрепената врата. Не можа да различи много добре цитаделата заради дърветата, но издигащият се огромен стълб черен дим се виждаше съвсем ясно.

Бетани застана до него и попита:

— А сега?

— Сега тръгваме на изток. Кешийският командир трябва да прегрупира силите си. Можем да спечелим ден, но не повече.

Хвана я за ръка и я поведе надолу по склона.

— Гадна работа е построил херцог Мартин в цитаделата, нали? — каза сержант Ръдър.

— Според историите е имал известен опит с квегански огън за унищожаване на позиция така, че врагът да не може да я заеме — каза Мартин. — Отстъплението от Арменгар. Прочетох бележките му — защо го е инсталирал, как да се поддържа и кога да се използва.

— Чудесно е, че сте толкова добър ученик, сър — каза сержантът и се ухили.

Мартин поклати глава, ядосан на себе си.

— Добър ученик? Загубих цитаделата за по-малко от седмица. Дори цураните не са могли да я завземат за месеци.

Изражението на сержант Ръдър стана сериозно.

— Уморен сте, млади сър, но това не е извинение да се самообвинявате. Удържахте цяла седмица с по-малко от сто опитни бойци и шепа момчета и старци. Принц Арута е разполагал с майстор фехтовач Фанън и сержант Гардан, със самия Мартин Дълголъкия и с над триста добре обучени войници и още триста мъже от градчето. Не сте единственият, чел малко история. — Сложи ръка на рамото на Мартин. — Вие измъкнахте всички, сър. От началото на обсадата до днес сте загубили двама мъже, и двамата на стената преди отстъплението, и три нещастни градски момчета, които бяха до тях, и имаме само двайсетина ранени. Дори някои, за които мислех, че няма да оцелеят, са живи благодарение най-вече на грижите на лейди Бетани... Мисля за това. Двама войници, само двама. Сега се стегнете и поведете хората си. Все още ни чака дълъг път до спасението.

Мартин си пое дъх.

— Колко са с нас?

— Вашите дваисет мъже, моите десет и милейди.

Мартин погледна Бетани, усмихна се широко и каза:

— Е, поне имаме един свестен стрелец.

— Така е — потвърди тя.

— Тръгваме на изток. Да се отдалечим от Крудий колкото може повече. Кешийският командир ще трябва доста да изчака, докато огънят изтлее достатъчно, за да огледа развалините на цитаделата. Горещината ще е ужасна.

— Вярно — каза Ръдър. — Не бях виждал нещо да гори погорещо от квеганския огън.

— Но щом го направи, ще забележи, че в развалините има само кешийски трупове, а ако си направи труда да разрови, ще намери долното подземие, а и да не го направи, ще предположи, че е имало такъв изход, и ще тръгне да ни търси. Ще тръгнем на изток и ако не срещнем баща ми и колоната му, преди да стигнем до разклонението за Джонрил, ще продължим до гарнизона там и ще го изчакаме. Ще пратим съгледвач на разклона и когато пристигне, ще се присъединим към него. Ако не... Това ще означава, че или вестоносците не са

пресрещнали татко преди Илит, или са мъртви. Ако не получим вест от татко до десет дни, продължаваме към Илит.

Сержантът кимна.

— Разумен план.

Поеха по пътеката, която щеше да ги изведе на пътя. Щом излезеха на него, щяха да се придвижват по-лесно, но пък щяха да са на открито и изложени на опасност — голяма част от гъстите гори на север и на юг от пътя бяха разчистени за орни земи и пасища.

Щом тръгнаха, Мартин попита сержант Ръдър:

— Как сме с провизиите?

— Добре. Всички носят торба с храна и мях с вода.

— Да са се мяркали кешийци, докато чакахте?

— Нищо сериозно. Няколко обиколиха зад нас час преди да задействате капана. Малък патрул, петима-шестима души. Оставихме ги да подминат и те изобщо не ни усетиха. Нямаат никакви горски умения. Вдигаха толкова шум, че ги чухме да идват и се скрихме безопасно. Бъбреха високо, все едно са на пазар. Оттогава нищо.

Продължиха в колона, целеустремено и колкото се може побезшумно, и скоро стигнаха до пътя.

— Имаме цели шест часа на светло — каза Мартин. — Да си починем малко и продължаваме. — Обърна се към Ръдър. — Искам един отпред и един отзад. Най-бързият ти бегач отзад, но ако ни застигнат, ще трябва да тича здраво.

— Джаксън Къри! — извика сержантът.

Един слаб войник веднага отвърна:

— Да, сър?

— Бягай назад по пътя. Виж какво има зад нас и се позадръж. Не ни догонваш до залез-слънце. Хайде, момчето ми.

Войникът кимна, отдаде чест и затича по пътя. Сержант Ръдър прати друг войник напред за авангард, докато останалите си починат. Накрая Мартин каза:

— Да тръгваме.

Така започна дългият им поход от изгубения дом към онова, което се надяваха да е спасението им.

Къри ги догони запъхтян и извика:

— Конници!

Мартин се поколеба само за секунда, след което махна с ръка на всички да се скрият в дърветата и храстите край пътя и да се спотаят.

Десетина конници идваха по пътя от Крудий. Яздеха в тръс и се оглеждаха, но не им личеше да са напрегнати или разтревожени. Бяха облечени подобно на воините псета, които бяха щурмували цитаделата, само че вместо стоманения шип на върховете на шлемовете им имаше остър гребен, минаващ от челото към тила. Шлемовете им имаха предпазител на носа, а наметалата им бяха тъмносини, почти черни. Под тях носеха гръдна броня и фланелена риза отдолу. Дебелите им панталони бяха затъкнати в ботушите им.

Единственото необичайно нещо бяха ремъците от леопардова кожа, които крепяха шлемовете им над шийния предпазител от метални брънки.

След като подминаха, Ръдър каза:

— Чувал съм за тези. Наричат се Леопардите. — И продължи все така шепнешком: — Не видях да разтоварват коне, а ние със сигурност не им оставихме — баща ви ги взе всичките.

— Сигурно са ги разтоварили вчера, преди финалния щурм.

— Но с такова снаряжение, тук, по този път?

— Търсят нас — каза Бетани иззад Мартин.

— Не — отвърна сержант Ръдър. — Искам да кажа, от толкова места, където може да се прати първокласна конница като Леопардите, защо точно Далечният бряг? Би трябвало да ги пратят към Крондор или може би в Долината, където боевете ще са най-тежки.

— Освен ако не решиш да ги пратиш там, където не очакваш голяма съпротива — каза Мартин и се замисли. — Сержант, искам да тръгнеш през гората, успоредно на пътя. Кешийците няма да патрулират повече от още час, тъй че би трябвало да ги засечете на връщане, после излизате на пътя и продължавате. Аз ще ви настигна колкото може по-скоро.

Бетани го сграбчи за ръката.

— Какво си намислил?

— Връщам се в Крудий. — Той я целуна бързо, изправи се и каза: — Имам една идея и трябва да видя какво става в градчето. Тръгвай със сержант Ръдър и се постарай да не му създаваш прекалено много неприятности. После се обърна и затича през гората.

Ръдър въздъхна, изправи се и подаде ръка на Бетани. Когато тя я плесна настрани, той се изкиска и се обърна към хората си. Вдигна пръст пред устата си в знак „никакво говорене“, посочи навътре в гората и след това посочи към тях и към себе си, за да им каже да се съберат в колона зад него и да го следват.

— Ти... — почна Бетани.

Сержантът бързо, но внимателно затисна устата ѝ с ръка.

— Никакво говорене, лейди Бетани. Да тръгваме.

Мартин затича по пътя, но скоро забави и продължи ходом. Трябваше да се овладее, иначе щеше да рухне още преди да е разбрал, че умората го е надвила. Беше млад и здрав, но беше изкарал без сън три дни и почти не беше ял. Спря, опря ръце на коленете си и си пое дълбоко дъх. Чувстваше се замаян. Това определено не беше добър знак.

Поуспокои дишането си, а след това чу гласове, идваха от запад. Забравил умората, отби от пътя и тръгна през дърветата.

Замириса му на изгоряло и пушек — вятърът от залива духаше към него.

Отне му близо час, докато се промъкваше предпазливо на север, като пресече главния път и продължи по пътеките през оредяващата гора. С братята си беше играл тук, когато бяха деца, а след това бяха излизали и на лов в тази околност.

В южния край на залива на Крудий имаше малък нос, завършващ със скала, известна като Моряшката скръб. На север пък имаше стръмнина с петдесет стъпки пропад до пясъчната ивица. Оттам редица камъни, които стърчаха над водата дори при прилив, се изпъваха до едно малко островче. Тази камениста пътека бе запълнена с изкъртени от кариера камъни и се беше образувал изкуствен вълнолом с кей, наречен Дългия нос. В края му се издигаше Фарът на Дългия нос.

Скалите на север от Дългия нос бяха служили на първия херцог и на сина му като импровизиран фар и наблюдателна станция, докато не бе построен истински фар. Камъните от стария наблюдателен пост още стояха на върха на стръмнините.

Мартин стигна до него след час катерене и погледна надолу към залива.

И възкликна:

— Богове!

В залива бяха закотвени поне двеста кешийски кораба. Мартин видя други два, които поемаха в открито море, и още два, които влизаха в залива, а трийсетина кораба бяха пристанали до кейовете. Цареше трескава дейност, и толкова повсеместна, че кешийците разтоварваха на скалистия бряг на юг от градското пристанище и понасам, на разнебитения по-малък кей пред рибарското селце точно под мястото, където стоеше Мартин.

Но това, което го изуми най-много, беше, че на брега слизаха още и още хора. Нова вълна от мъже, жени и деца навлизаха в градчето Крудий и от различния цвят на кожата им и от облеклото им личеше, че са от много и различни места в Кеш. Волове теглеха фургони, хора водеха коне на поводи — не бойни коне, а товарни, имаше безброй магарета и мулета, кафези с пилета и гъски. Имаше дори две явно сърдити камили.

Мартин стоеше вцепенен и изумен.

Това, което виждаше долу, изглеждаше напълно безсмислено. От тримата братя той беше училият история. Не само беше изучавал битки и родословни линии на благородници, а се беше ровил в причините и резултатите от войни.

Кеш се беше разширявал бързо през трите предходни столетия, като народът му се беше придвижвал през Проливите на мрака от Елариал нагоре до днешен Тулан. Там бяха построили първия си гарнизон, след това военна експедиция на север бе открила чудесния залив при Карс и по-малкото заливче под него. Далече на север бяха намерили и четвърти залив и в един момент Кеш се беше опитал да строи там — бяха го нарекли Бирка. Но това поселение беше първото унищожено от тъмните елфи, Братството на Тъмния път, както бяха започнали да ги наричат хората.

Историята показваше, че Кеш се е разширявал много надалече и прекалено бързо и че не е можел да поддържа древната провинция Босания, както бяха наричали Крудий и Свободните градове. Брегът на колониите на Горчивото море процъфтяваше, тъй че когато Кеш се бе оттеглил, те бяха останали достатъчно силни, за да се противопоставят

на експанзия на запад от Островното кралство. Но предтечата на Мартин беше минал по същия път от Илит, по който сега бягаха хората му, за да стигне тук, в Крудий.

Единствената причина Крудий да стане столицата на херцогството бе, че предтечата му беше завзел старото кешийско укрепление и беше надстроил над него, докато бе водил десетгодишна кампания за завладяването на Карс и след това на Тулан. Когато това бе приключило, Квег беше станал независимо кралство, колониите в Натал бяха станали Свободните градове, Илит беше станал най-южният град на провинция Ябон и това статукво се беше запазило над двеста години.

Сега Кеш се беше върнал и беше ясно, че си връщат цялата древна Босания. Докарваха не само войски, докарваха и заселници. Явно се канеха да осигурят тиловата си поддръжка, караха кешийци за ферми и пасища, секачи, миньори, рибари и занаятчии.

Мартин не беше вещ в такива неща, но му се струваше, че докарват достатъчно хора, за да могат да завладеят цялото херцогство...

Изведнъж се сепна.

Беше разбрал какво точно прави Кеш. Ако желаше нещо в живота си толкова много, колкото целувката на Бетани, щеше да е вест от баща ѝ за ставащото в Карс. Защото ако трябваше да заложи всичко, което имаше, щеше да се обзаложи, че цялата нашественическа сила на Кеш е минала покрай Карс и Тулан, оставяйки може би корабна блокада, за да попречи на бойните кораби на Кралството да дойдат насам. Нямахте да окупираат целия Крудий, а само Севера!

И той знаеше защо.

Съжали, че не може просто да легне на скалите и да спи цяла седмица, но потисна умората и заслиза по хълма. Погледна към слънцето и прецени, че с малко късмет може да успее да настигне хората си след залез-слънце.

Затича надолу към дърветата.

Видя огньовете напред и чу конско пръхтене. Зачуди се дали може да са кешийците, които Ръдър бе нарекъл Леопардите. И ако беше така, къде бяха Бетани, Ръдър и останалите?

Промъкна се до края на поляната и видя мъже с кафявите униформи на Крудий. Заля го облекчение и той извика:

— Хей, здравейте! Идвам!

Още една крачка и го обкръжиха стражи, които не го познаха веднага.

— Мартин! — чу се глас.

Бетани седеше до огъня с Брендан. Мартин се усмихна и забърза натам.

Брат му стана да го посрещне и го прегърна.

— Мартин, тревожех се за теб.

— Всички се тревожехме — каза Бетани и сърцето на Мартин се сви, като видя изражението ѝ.

Огледа се и осъзна нещо много важно.

— Къде е татко? — попита, макар вече да знаеше отговора.

Брендан погледна на изток и каза тихо:

— Таласъми. Скочиха ни от засада. Един рани татко и той падна от коня... и си счупи врата.

Сержант Магуин се приближи до тях и каза:

— Погребахме го край пътя, Мартин. Когато всичко това свърши, ще го приберем у дома.

Мартин се вледени. Всичко си беше представял, но не и че баща му няма да е начело на този отряд. Седна до Бетани и някой му даде паница яхния.

— Яж — каза му Бетани. — Знам, че стомахът ти е свит след тази тъжна новина, но трябва да имаш сили.

Мартин беше изтръпнал. Умората, страхът и напрежението от битката го бяха изтозили докрай. Знаеше, че трябва да заплаче, да закрепци от гняв или нещо такова при новината за смъртта на баща си, но не чувстваше почти нищо — сякаш усещането за загубата бе нещо много далечно и смътно. Помълча дълго и накрая отрони само:

— Татко...

Въздъхна и гребна с лъжицата.

— Какво става в Крудий? — попита Брендан.

— Не е само десант на нашественическа сила — отвърна Мартин. — Вкарват цяла колония.

— Колония ли? — попита Ръдър.

— Онези мъже, жени и деца, които слязоха с първата вълна, са били само началото. Стотици, дори още хиляди има на корабите край брега и чакат да ги разтоварят.

— Но защо? От всички места в Кралството защо точно Далечният бряг? — попита Брендан.

— Не Далечният бряг — отвърна Мартин. Задъвка с усилие и преглътна. — Крудий.

— Защо? — попита отново Брендан.

Мартин извади камата си и надраска груба карта в пръстта.

— Горчивото море — каза той, след като очерта ромб. После начерта друга линия отляво на ромба. — Далечният бряг, а ние сме някъде тук... — Заби върха на камата. — Според мен бащата на Бетани и Морис долу в Тулан не са нападнати, но са ги запушили и им пречат да тръгнат на север, за да ни помогнат. Мисля, че кешийски кораби плават покрай Далечния бряг, за да не може никой да излезе от двете пристанища или от някое от рибарските села между Проливите и Крудий. Също така мисля, че след като се установят в Крудий, ще продължат на изток, по този път, за да заграбят Илит. Ако го направят, ще прогонят кралската флота от Далечния бряг и ще попречат на Ябон да прати сили на юг. Херцог Гасон ще бъде блокиран, няма да може да стигне по-далече на юг от Зюн и с този ход Кеш ще е разсякъл Западните владения на три дяла.

— След това могат да тръгнат със сила срещу Крондор от юг и Кралството ще е разкъсано — заключи той. — Не мога да допусна, че Крондор ще бъде обкръжен без поддръжка от север. Единственото подкрепление от изток е в Саладор, а това би отнело седмици, а кой може да предположи какво прави Кеш в Кралско море? Кралят сигурно изобщо няма да е склонен да оголи някой от източните си гарнизони, за да дойде на помощ на Крондор.

— Но как? — попита Брендан. — Как могат да докарат толкова много хора наведнъж?

— Това е въпросът, братко — отвърна Мартин. — Ох, много съм уморен.

— Ти и другите от Крудий поспете — каза Брендан. — Ние ще пазим.

— Какво се случи с онзи патрул Леопарди? — попита Мартин.

— Брендан им се случи — каза Бетани и го потупа по ръката.

— Натъкнаха се в тъмното на нас, без да знаят, че ги превъзхождахме пет към едно — каза брат му. — Добри са, но свърши

бързо. — Усмихна се. — Но пък взехме конете им и не се налага да вървим пеш до Илит.

Мартин въздъхна, легна на земята и отпусна глава на вързоп, който някой бе поставил зад него.

— Илит... — Клепачите му натежаваха. — Ако Робърт е запушен в Карс и Гасон е отрязан в Ябон...

Бетани се сгуши до него, за да го стопли, и двамата заспаха почти веднага.

Брендан се обърна към двамата сержанти.

— След смъртта на баща ми, и след като Хал е в Ролдем, командването се пада на Мартин.

Ръдър и Магуин се спогледаха. Бяха най-старите бойци в гарнизона, ако не се броеше майстор фехтовач Филип, който беше с младия Хенри в Ролдем за турнира в Двора на майсторите. Накрая Магуин заяви:

— С титла или без титла, сега той е Кралски наместник и Защитник на Запада.

Ръдър погледна заспалия младеж и добави:

— Трябва му само армия.

20. СРЕЩА

Джим изпъшка.

Имаше чувството, че ръцете му ще се откъснат, но знаеше, че го чака още поне половин час здраво гребане. Погледна през рамо и веднага съжали. Островът на чародея не изглеждаше и на стъпка по-близо от последния път, когато бе погледнал натам.

Кешийският му водач Нефу се беше оказал точно толкова ловък контрабандист, колкото Джим се беше надявал, и ако имаше възможност, той щеше да го вземе на служба при себе си — стига Касийм да го пуснеше. Бяха минали нагоре покрай брега с попътен вятър, после завиха и се понесоха пред вятъра на север. На два пъти бяха зърнали платна на хоризонта, но Нефу ловко ги беше избегнал, преди да ги забележат.

Когато стигнаха до въображаемата линия между югозападния край на островната държава Квег и Края на сушата на хоризонта, видяха точно това, от което Нефу се беше страхувал: беше охранявана от кешийски кораби. Нефу извади кешийско знаме и куриерски флаг и ги вдигна на мачтата. Ако не ги спряха, всичко щеше да е наред. Макар че според Джим Касийм абу Хазара-хан най-вероятно беше снабдил Нефу с достатъчно фалшиви документи. След като Касийм беше предаден обаче и мрежата му бе компрометирана, имаше вероятност много от тези пропуски и разрешителни вече да не са валидни... но пък ако тези, които можеше да ги спрат, не бяха в течение за най-скорошните промени във върховите ешелони на властта, можеше и да се отърват. Ако командваше Джим, Нефу щеше да разполага с пакет с внушителни печати, които можеше да се счупят само от някой важен благородник, който пък, естествено, нямаше да е на кораба, който ги спира.

Изпита облекчение, че не се наложи да изпробват тези хитрини.

На следващия ден пред очите им изникнаха едновременно две неща: петно на хоризонта на североизток, което според твърдението на

Нефу беше Островът на чародея, и бяла точка на югоизток, която според наблюдателя трябваше да е ескадра кралски бойни кораби.

Въпреки уверенията на Джим, че може да убеди командира на всяка кралска ескадра, че са по официална работа, Нефу не прояви желание да види дали наистина ще успее да опази него и екипажа му от затвора и кораба му от конфискуване. Това, че Джим не разполагаше с никакви документи за самоличност, че Кралството беше в състояние на война и че нямаше никаква гаранция точно този командир на ескадра да се е срещал изобщо с барон Джеймс Джеймисън, натежа решително в полза на решението му.

И точно затова сега Джим гребеше настървено срещу течението, което упорито се опитваше да го отнесе надалече от целта му. Не за първи път тази сутрин изруга наум Дестан затова, че бе развалил цуранския му глобус.

Раменете му се бяха схванали и гърбът го болеше, и той разбираше, че за първи път в живота си започва сериозно да усеща възрастта си. На четирийсет тялото започва да предава един мъж и само мъжката суета го кара да не го повярва.

А Джим вече беше прехвърлил четирийсетте.

Трудеше се здраво да запази добра форма, пиеше малко и се хранеше добре, но тежестите на занаята му, едновременно като водач на Шегаджиите и шеф на кралската Разузнавателна служба, му пречеха да се грижи за себе си толкова, колкото трябваше.

Никога в живота си не беше съжалявал повече за това, отколкото сега.

Зачуди се дали наистина не е време да уседне някъде и да си направи семейство. Стига все още да имаше кралство, в което да си го направи, след като свършеше тази война.

Разбира се, ако Кеш победеше, сигурно щеше да може да си намери работа в Ролдем.

След това се зачуди дали Франсиезка е искрена в чувствата си към него. Много беше мислил за нея напоследък, факт, който едновременно го изненадваше и не. Изненадваше го, защото беше оградил със стена чувствата си към жени рано в живота си — необходимост предвид кариерата му. И не го изненадваше, защото лейди Франсиезка Сорбоз беше във всяко отношение най-интересната и коварна жена, която бе срещал. Животът с нея никога нямаше да е

скучен. А и на мъничката му мечта не вредеше това, че тя все още беше най-пленително красивата жена, която познаваше. И освен това беше най-интелигентната жена, която бе срещал, а беше срещал много интелигентни жени. Трябваше да са интелигентни, за да се примирят с идиотите, за които бяха омъжени. Това обаче повдигна въпроса как са могли да се омъжат за идиоти и въпреки това да се нарекат интелигентни, в който момент Джим реши да остави въпроса настрана и да се съсредоточи върху нещо по-просто, например кой бе започнал тази война, защо, и как той можеше да убеди Пъг да спаси Кралството.

Продължи да гребе.

Лодката се люшкеше все по-силно и Джим чу шума на прибой, но отказа да погледне назад, понеже знаеше, че това ще е някоя жестока шега на Калкин, Бога на крадците. Знаеше, че ако погледне, островът пак ще си е там, където си беше, когато Нефу го свали от кораба.

Лодката се надигна още два пъти и Джим си спомни, че по западния бряг на острова има скали, тъй че погледна.

Бяла вълна се разби в скалите и Джим загреба трескаво, за да ги избегне и да се насочи към течението, което заобикаляше острова от юг.

Греба, докато не усети, че ръцете му ще се измъкнат от раменете, а после остави лодката на дрейф, вдигна греблата и се отпусна. Течението понесе лодката покрай острова, покрай скалите към открито и пясъчливо място.

Джим беше идвал на Острова на чародея много пъти, но не се смяташе за специалист по география. Обичайното му място за слизане, когато идваше с кораб, беше на югоизточния ъгъл на острова, а сега беше на югозападния.

При толкова различни флоти в Горчивото море Джим очакваше, че Пъг ще има наблюдатели. Но сега се сети, че Пъг вероятно има някакво магическо устройство или заклинание, което го предупреждава, ако към острова идва някаква опасност.

Пое си дълбоко дъх и издиша. Реши, че май ще е по-добре да върви един ден, отколкото да гребе, тъй че хвана греблата и обърна лодката към брега.

Магнус наблюдаваше идващата към брега лодка.

Отначало не беше сигурен кой точно е този опърпан моряк, но когато лодката задра в пясъка, понесена от вълните, и мъжът скочи от нея, се усмихна. Ама разбира се.

Пренесе се със силата на волята си на брега и Джим подскочи от изненада.

— Проклятие! Спри да го правиш това! Не можеш ли да се появиш на няколко крачки по-настрана, да кажеш „здрости“ и изобщо да се държиш цивилизовано?

Магнус се подпря на тоягата, която носеше винаги, и се усмихна.

— Добре де, здрасти. Кажете ми как стигна дотук с тази лодчица? Не си тръгнал от Викор или Дърбин, нали?

— Не съм, разбира се. Пуснаха ме от един контрабандистки кораб и гребах цял ден. — Огледа небето. — Така си мисля поне. Вече приближава залез, нали?

Магнус посочи.

— Натам е запад. Онова яркото кръгло нещо, надвиснало над хоризонта, е слънцето. Да, приближава залез.

— Просто ме заведи при баща си, става ли? — каза Джим уморено.

Магнус се пресегна, сложи ръка на рамото му — и изведнъж се озоваха пред Пъг.

Джим се огледа объркано, тъй като бе очаквал да го отнесат в замъка.

Пъг носеше черния халат, който беше носил в Събранието на магьосниците на Келеуан, където бе изучил магията.

— Здравей, Джим — рече той и протегна ръка.

— Здравей, Пъг — отвърна Джим и пак се огледа. — Възстановяваш, а?

Вилата беше почти довършена. С помощта на даровити магьосници и опитни майстори работа за цяла година бе свършена за седмица.

— Правим някои промени, но е почти същата като преди — каза Пъг.

Премълча за хората, които щяха да му липсват.

— Уморен съм — призна Джим. — Имаш ли чаша вино и място, където можем да поговорим?

— Аз ще донеса вино, татко — каза Магнус.

Пъг махна на Джим да го последва и го въведе в главното здание. Беше точно като някога — внушително каре с огромна градина в средата. Фонтанът току-що бе възстановен, с трите делфина, от чиито усти щеше да блика вода на изящни дъги. В момента беше празен, а пръстта в градината беше гола и черна, току-що очистена от бурени.

Кабинетът на Пъг изглеждаше различно. Вместо голямото писалище, което магьосникът бе използвал десетилетия наред, имаше малка работна масичка и един стол.

— Реших, че е време за някои промени — каза Пъг. — Оставям стените само варосани. Идеята на Миранда беше да ги боядисаме в онова светлосиньо, което толкова обичаше.

В гласа му прозвуча тъга.

Посочи на Джим да седне на стола и продължи:

— Е, как стана тъй, че дойде с лодка, Джим? Магнус беше предупреден, че някой се приближава, и отиде да види кой е. Признавам, че съм изненадан да те видя. Защо не използва глобуса, който ти дадох?

— Счупен е — отвърна Джим, решил да остави подробностите за по-късно.

— Ясно. Кажи ми каквото можеш за тази лудост, която се вихри из цялото Горчиво море.

— Из цяла Триагия — поправи го Джим. — Кеш е тръгнал срещу Кралството. На всички фронтове, изглежда.

Магнус се появи с поднос с кана вино и три чаши. Наля на Джим и баща си, а после и на себе си.

— Ще призная, че това ме изненада — каза Пъг. — Когато видяхме кешийската флота да плава на юг от нас, опитахме да се свържем с агентите си. Без успех.

— Моите агенти на юг от Пояса на Кеш са премахнати.

— Всичките ли? — попита Магнус.

— Всичките. Вероятно са убити. — Джим отпи от виното. — В моя занаят е най-добре да се приеме най-простото обяснение. — После се сети за Амед Дабу Асам. — Но може и да греша. Най-довереният ми агент в Джалпур се оказа предател и се опита да ме убие.

— Предател? — попита Магнус. — Имаш предвид, че е работил за Кеш?

Джим поклати глава.

— Не. Точно това е влудяващото. — Отпи пак. — Ох, ръцете ми ще се откъснат от ставите от това гребане — въздъхна и остави чашата. — Има друг играч в играта.

— Кой? — попита Пъг.

— Не знам. Знам, че не са агенти на Ролдем, защото вече имам добри отношения с тях, а и Ролдем няма изгода, нито има какво да загуби. Водачът на разузнаването на Кеш ми е добре познат и той също е изненадан: ключови членове на екипа му са убити, така ми каза. А сега вие ми казвате, че и вашите агенти са останали в неведение за предстоящата война. — Изглеждаше готов да заплаче от безсилие. — Това е възможно донякъде... но всичко наведнъж?

— Има само една възможност, за която дори ние не помислихме — каза Магнус.

— Каква? — попита Пъг.

— Магия — каза Магнус. — Този, който е осуетил цялото ни събиране на информация — неутрализирал го е, компрометирал го е, подхранвал ни е с лъжи — всичко това може да е направено с магия.

Пъг помълча малко, после каза:

— Най-добрата ми връзка от години в Кеш, Турган Бей, лорд на Цитаделата и личен съветник на императора, се е оттеглил в пенсия. Следващата ми връзка от най-голям ранг, Янук Хадри, личният канцлер на императора, мълчи.

— Винаги ми е изглеждало странно, че Бей би могъл да се „пенсионира“ — каза Джим. — Някои от тяхната Истинска кръв обичат бездейния живот, но не и той. Някой друг би могъл да види идващата вълна на политическа промяна и да се оттегли в някоя вила на брега на Оверн с десетина хубавици или да тръгне на лов за лъвове, или каквото там правят пенсионираните кешийски благородници, но той обичаше политическата интрига. Очаквах, че ще умре на работата си. — Джим се наведе над масата. — Агент ли ти беше?

— Казах ти, че Конклавът има много приятели.

Джим го изгледа невярващо.

— Мислех, че съм наясно с дворцовите интриги в Кеш... но Турган Бей?

Магнус се усмихна.

Джим поклати глава.

— Впечатлен съм. — Погледна Магнус и кимна. — Да, трябва да е магия.

— И то много — каза Магнус. — Заклинание за повлияване, което да накара един благородник да реши, че е време да се оттегли в пенсия например. Много по-деликатно е от всяко открито омагьосване или заклинание за контрол. Просто го правиш малко уморен, малко незаинтересован през деня, и може дори да не ти се наложи да му намекнеш, че е време да се откаже. Може дори сам да го направи.

— Да — каза Пъг. — Магия над твоя човек в Джалпур, за да раздвои верността му или да подсили алчността му, или...

Джим затвори очи.

— Разбира се. Амед беше от пустинните племена и обвиняваше благородниците от Истинската кръв за убийството на баща си. Точно затова успях да го обърна срещу империята, но... но пък беше кешиец.

— Повик към приспания патриотизъм — каза Магнус.

— Все пак е много магия, Пъг — каза Джим. — И би отнело години. Агентите е трябвало да се разкрият, да им се повлияе, да се направят планове...

— Но може да се направи, нали? — каза Пъг.

Джим помълча малко, докато обмисляше. След няколко мига отрони:

— Да. Ако успеят да разкрият първия агент, тоест този, който е достатъчно високопоставен. — Потупа се замислено с пръст по бузата. — Аз по принцип използвам „слепоци“, тоест агенти, които не знаят за кого работят. Но ако се добереш до някой достатъчно високопоставен, за да ти издаде самоличността на други, и ако можеш да се добереш до тях... — Очерта набързо как са организирани трите разузнавателни служби — на Островите, на Кеш и на Ролдем, — като пропусна много подробности, но накрая подчерта, че много агенти знаят кой работи за другите. Завърши с думите: — Тъй че някой от моите издава един от хората на Франсиезка, а на свой ред нейният агент издава някого от хората на Касийм.

— И в някой момент се оказва, че един от тях работи за Конклава — каза Магнус.

— Значи това се е правило от години — рече Пъг.

— Кой? — попита Джим. — Кой, освен вас, има... тази способност, тази сила?

— Има две възможности — отвърна Магнус. — Ако храмовете действаха заедно, биха могли да го направят дори само двама или трима от най-могъщите им. Те имат магия, макар да е със съвсем различно естество от това, които ние сме свикнали да...

— Което би могло да е предимство — прекъсна го Пъг. — Би могло да е по-трудно за нас да засечем повлияването.

— Или може да е Академията — добави Магнус.

Джим го изгледа стъписано.

— Академията? Защо? В смисъл — кой? Не играете ли вие все още роля там?

— Малко. И имаме няколко агенти също така — отвърна Пъг. Изглеждаше угрижен. — Не знам как едно такова начинание би могло... — Гласът му заглъхна и той се смълча.

— А пантатийците имат ли толкова много магия? — попита Джим.

— Защо питаш? — учуди се Магнус. — Те са премахнати. Бях там, когато родилните им ясли бяха унищожени в планините Ратн'гари.

— Пропуснали сте някои — каза намръщено Джим.

Пъг се изправи.

— Какво?!

— На една лодка южно от Кеш видях люспеста зелена ръка с черни нокти, стърчащи от халата, и ако това не е пантатиец, значи не съм изчел всеки доклад за тях в архивите в Крондор.

— Къде беше това? — попита Пъг.

— Край Змийския остров. Зачудих се какво общо може да има той. Може би там е отговорът.

Пъг седна отново.

— Възможно е. Големият бунт беше заради това, че пантатийците тласнаха моредел да нахлуят в Кралството. Със сравнително малка сила манипулираха Братството на Тъмния път и това свърши с унищожението на два града, първо Арменгар и после Сетанон. С мощта на Кеш на тяхно разположение...

— Магьосникът сви рамене. — Имат възможността да изглежда все едно, че други раси, елфи, хора... да, ако много от тях стоят зад

това, възможно е.

— Кеш и Кралството във война? С каква цел? Как благодетелства това пантатийците, ако са те?

Пъг изглеждаше разколебан.

— Това, което знам, е, че когато те се намесиха първия път, в края на Войната на разлома, бяха решени да си осигурят Камъка на живота, или Жизнекамъка, както го наричат някои...

— Погледна към Джим.

— Знам за това. Моят прапрадядо е подробен в мемоарите си. Бил е в битката за Сетанон с принц Арута.

Пъг се усмихна.

— Малцина тогава знаехме, че Камъкът на живота съществува, и никой от нас изобщо не разбираше истинското му естество. Дори по-късно, когато Калис го „разплете“, по липса на по-подходяща дума, едва ли го разбрахме по-добре. Пантатийците го искаха, както и Демонският господар Джакан по-късно, защото беше артефакт с огромна мощ. Но нито пантатийците, нито демонът знаеха истинската му природа и че в крайна сметка ще се окаже безполезен за тях. Така и не се разкри какво са били замислили да правят с него Господарите на дракони. Знам, че отчаяно се мъчеха да си го върнат в онази битка.

— Знам, че естеството му е било непознато за Джеймс... — Джим спря. — Всъщност все забравям, че ти си го познавал лично.

— Беше ми зет — напомни му Пъг.

— И че си познавал всички — принц Арута, крал Луам, Ги дьо Батира, всички велики фигури в историята.

Пъг се усмихна тъжно.

— Едва ли чак всички. И не всички са споменати в историите. — За миг в ума му пробяга калейдоскоп от образи — лицата на онези, които бе познавал и обичал: скуайър Роланд, съперника му за сърцето на принцеса Карлайн, после Катала, първата му жена, и Лаури от Тир-Сог, който се ожени за Карлайн. После дойдоха други: лорд Боррик, майстор Фанън, отец Тъли, Кълган и Мийчъм, онези, които с годините бяха забравени.

Пъг изтласка пороя от спомени и каза:

— Джим, на твоя прапрадядо, като и на другите, които не бяха в онази стая, казахме само онова, което мислехме, че трябва да знаят.

— Казахте? Кои?

— Онези, които по-късно щяха да станат ядрото на Конклава, заедно с Томас. — Пъг зарея поглед, сякаш си спомняше, и добави: — Лорд Джеймс, легендарният Джими Ръчицата, тъкмо беше умрял, когато Калис разкри загадката на Камъка. Беше... живот. Когато замислили да отхвърлят боговете през Войните на хаоса, валхеру успели по някакъв начин да го сътворят. Явно са вложили в него част от личните си жизнени енергии, сътворявайки инструмент, който само те знаели как да използват. Предполагаме, че е бил оръжие или източник на огромна сила за тях, защото тъкмо те са подтикнали пантатийците да се опитат да го завладеят. През всичките тези години, особено след като Камъкът на живота беше унищожен, изобщо не сме се опитвали да преценим каква била истинската му природа.

— Бил си зает с други неща — подхвърли Магнус. — И още си.

Пъг и Джим го изгледаха, за да видят дали не се шегува.

— Да, но все пак сътворяването му е било повратна точка в историята на този свят — каза Пъг и въздъхна тежко. — Това, което знаем, е следното: пантатийците са изкуствено създадени същества, не са възникнали естествено, а са змии с придаден им човешки облик. Дължат съществуването си на своята Господарка на дракони Алма-Лодака.

— Можели ли са наистина да правят това? — попита Джим. — В смисъл, да сътворяват живот?

— Не точно — отвърна Магнус и погледна баща си, а той му кимна да продължи. — Да му повлияят да, но не и да го създадат. Валхеру са били същества с огромна мощ, богоподобни дори, но не са били богове. А пантатийците не са единственият продукт на нескопосаната им намеса в естеството.

— Нима? — Умората на Джим отстъпваше място на любопитството. Тук се обсъждаха важни неща, които не включваха хора, опитващи се да го убият или да унищожат Кралството.

— Има една раса на хора тигри близо до Некрополиса, наречен Града на мъртвите богове, в Новиндус. И една раса на гигантски орли, достатъчно големи, за да носят човек в небесата.

Джим се намръщи.

— Май ще е по-добре да се върнем на неща, които бих могъл да проумея. Щом този Жизнекамък вече не съществува, тогава, ако допуснем, че пантатийците стоят зад всяка лудост, която се разиграва в

момента, какво биха могли да търсят и каква изгода биха получили, ако хвърлят Кралството и Кеш в пълномащабна война?

— Нямам представа — призна Пъг.

— И докато сме на темата за лудостта, бихме ли могли поне да предположим ролята, която имат в това демоните?

— Не — отвърна Пъг.

— Освен че постигнаха едно нещо — каза Магнус.

— Какво?

— Току-що ми хрумна. Тъкмо те принудиха Звездните елфи да се завърнат в родния си свят.

— Мислиш, че това е било по замисъл? — попита Пъг.

— Не знам за замисъл, татко. Знаем само резултатите.

Пъг отново помълча дълго. Накрая каза:

— В моменти като този съжалявам, че Накор го няма... И майка ти. Мъдростта им можеше да ни е от полза.

Лицето на Магнус помръкна.

— Можеше.

Джим не разбра какво премина между баща и син, но реши да не разпитва. Каза само:

— Никога не съм бил един от вас, но винаги сте се отнасяли благосклонно към мен. Сигурен съм, че не искате това кръвопролитие да продължи.

— Разбира се, че не искаме — каза Пъг.

— Но все още ни липсва информация и трябва да съберем повече данни, за да знаем как да действваме — каза Магнус. — Дватамата с баща ми несъмнено можем да наклоним везните в една битка — да защитим стените на Крондор или да обърнем един флот по друг курс например. Но за да се сложи край на една война е нужно желанието на част от воюващите, каквото засега не се забелязва.

— Кеш нарушава установените граници, несъмнено, и Кралството ще търси разплата и да си върне земята, в това нямам никакво съмнение — каза Джим. Стана от стола. — Мога ли да спя тук? А после да ми помогнете да стигна до Риланон?

— Не в Крондор? — попита Пъг.

— Крондор или ще е в безопасност, или не, но трябва да разбере какво мисли кралят и да прецени настроението в Събранието на лордовете. Мнозина несъмнено ще са се поддали на военната лудост,

но за някои Западът не е значителна загуба. Някой кешийски генерал като нищо може да си играе в момента с животните в зоопарка на краля.

— Кралят си има зоопарк? — учуди се Магнус.

— Малък — отвърна Джим. — Близко до градината зад двореца, с изглед към реката. Доста хубав е всъщност. — Прозя се, почти надвит от умората. — Нещо повече, трябва да започна да разкривам кой ме е предал и с това е предал държавата си.

— Стига наистина да е измяна — напомни му Магнус. — Забравяш за магията.

Джим затвори очи за миг.

— Извинявам се. Уморен съм и не мисля ясно. Не искам да ви обидя, но в някои дни ми се ще изобщо да не бях чувал думата „магия“, да не говорим да ми се налага да се оправям с нейните объркващи сложности.

Пъг се засмя.

— Разбирам те много добре.

— И какво смятате да правите сега? — попита Джим.

— Ако пантатийците наистина са зад това, трябва да бъдат разкрити.

— Аз ще отида, татко — каза Магнус.

— Ти?

— Ти си нужен тук, а ако нещата бързо стигнат до криза, не може да си далече. Аз мога да пътувам по-бързо от теб — заяви Магнус, без да се хвали. — Ти имаш по-важна задача.

Лицето на Пъг помръкна.

— Да. Не ми се искаше да мисля за това.

— Каква задача? — попита Джим.

— Също като теб трябва да започна да разкривам кой ни е предал.

21. ПРЕДАТЕЛСТВО

На вратата се потропа.

Беше посред нощ, но Хал и Тай скочиха от леглата с извадени мечове.

Тай дръпна вратата и видя застаналия отвън на прага слуга с фенер в ръка.

— Бързо — каза мъжът. — Господарката нареди да дойдете веднага.

Двамата младежи бързо се облякоха, окачиха мечовете на коланите си и след няколко мига тръгнаха по коридора след слугата.

Лейди Франсизка беше с кожени бричове, дебела вълнена риза, наметало и тежки кожени ботуши.

— Елате — каза им и ги поведе надолу по стълбите.

Щом стигнаха предната част на имението, в което бяха гости от седмица, двете момчета чуха тропане на предната врата и един мъжки глас извика:

— Отворете в името на краля!

Затичаха назад през къщата и лейди Франсизка ги поведе по стълбището към подземие. Щом стигнаха, им посочи един шкаф и каза:

— Шкафът е фалшив. Бутнете го надясно и ще се отвори. Отзад има скривалище. Изчакайте там, докато се върна.

— А ако не се върнете? — попита Тай.

— Тогава нещата ще са по-зле, отколкото си мисля. Ако не се върна до утре, идете в ресторанта на баща ти. Той ще знае какво да направи.

И забърза обратно нагоре по стъпалата.

Шкафът наистина се завъртя и откри скритата стая. Тай и Хал влязоха, запалиха единствената свещ вътре, а после затвориха шкафа зад себе си. Имаше само едно легло, столче и маса. Хал седна на столчето и остави леглото за Тай.

Седяха и мълчаха. След няколко минути чуха приглушен тропот на ботуши по стълбището и гласове, идващи от другата страна на фалшивата стена.

Претърсването на подземие то отне десетина минути, после отново чуха стъпки нагоре по дървените стъпала и накрая настъпи тишина.

Хал вдигна ръка и прошепна:

— Изчакай.

Изтече още минута тишина, а после чуха тихи стъпки и още по-тихото скърцане на стълбището.

Хал прошепна:

— И аз щях да оставя някого да види дали някой не се крие тук.

Тай се усмихна.

— Подъл кучи син.

— Какво става според теб? — попита Хал.

Тай сви рамене.

— Колкото ти знаеш, толкова и аз.

Ноцта се проточи бавно. Играха на „чифт или тек“, за да решат кой да спи на леглото. Тай спечели. Хал трябваше да се примири да дреме на столчето, вдигнал крака на малката маса.

Събуди ги отварянето на фалшивата стена и лейди Франсизка се появи с един слуга, който държеше фенер.

— Можете вече да излезете.

— Какво стана, милейди? — попита Тай.

— Повикаха ме в замъка. — Поведете ги нагоре по стъпалата и в кухнята в задната част на къщата. — Предполагам, че сте огладнели.

— Винаги — отвърна Хал със смях. — Баща ми казва, че ще надебелея като прасе, ако бездействам.

— Да, благодаря ви — каза Тай.

Поднесоха им храна и джезве горещо кешийско кафе.

— Насладете му се — каза тя и посочи димящата черна течност, докато си наливаше чашка. — Както вървят нещата, може би до няколко седмици ще е трудно да си го намираме.

— Какви са новините?

— Повика ме лорд Уортингтън.

— Уортингтън? — каза Хал. — Това е име от Островите.

— Двата ни народа са силно свързани. Предците му бяха от Островите, но е дребен благородник в Ролдем, много дребен. — Въздъхна раздражено. — Повърхностен е, но много амбициозен, има далечна връзка с някои важни благородници, но това е вярно почти за всеки на това мъничко островче, което наричаме свой дом. Както и да е. През последните няколко години той се издигна бързо и е много влиятелен. Казват, че контролира много гласове в най-важните кръгове в обществото и има много приятели в Дома на благородниците. Също така разправят, че имал силно желание да види принцеса Стефани омъжена за сина му.

— Не мога да укоря никого за амбицията му — каза Тай. — Но все пак как така ви е повикал? Искам да кажа, доколкото знам, сте много близка със самия крал.

Тя го изгледа с присвити очи.

— Малко хора знаят това и бих ви посъветвала да остане така. Официално съм дребна придворна дама, понякога гувернантка на принцесата, издържам се от наследство на богат баща. Знам, че съм смятана за желана... — Вдигна ръка да го спре. — Без детински ласкателства. Не съм в настроение, нямам време, а и не си много добър в това, Тай. Виж, баща ти, той може да очарова дами според това, което чувам, но да го оставим за друг път.

— Все едно, лорд Уортингтън няма представа коя съм всъщност, обстоятелство, което бих искала да остане така. Виждала съм много амбициозни лордове да идват и да си отиват, особено докато двамата принцове бяха в младежката фаза „обичам всекиго, докато пия“. Списъкът на ухажори на принцесата е главозамайващ, тъй че щеше да е нормално да очаквам да видя лорд Уортингтън да прекара няколко дни, някой и друг месец може би, под блясъка на кралското слънце и след това да потъне отново в забрава, но в днешно време няма нищо нормално. — Замълча и си пое дъх. — Докато трае това извънредно положение, по заповед на краля лорд Уортингтън е назначен за канцлер на Ролдем, с изключителни пълномощия.

— А старият канцлер? — попита Тай.

— Внезапно се е оттеглил, изглежда, а и той изобщо нямаше властта, дадена на Уортингтън.

— Подозирате го в...

— Точно сега подозирам всеки, освен вас двамата, и то само защото за теб — посочи Хал — имам гаранции от човек, на когото вярвам безусловно, и на теб — посочи Тай, — защото познавам баща ти още от малка. Всеки друг точно сега е заподозрян.

Тай долови нещо в гласа ѝ и попита:

— Какво е станало?

— Уортингтън е обявил военно положение.

Двамата млади мъже се спогледаха и Хал каза:

— Предвид кешийската флота на котва пред залива това не е съвсем неразумно.

— Докато Кеш праща любовни послания на Ролдем и твърди, че проблемите им са с Островите, е неразумно. Създава излишно напрежение и поражда страх и паника, когато не е нужно. Нещо повече, поставил е двореца под охрана. Никой не влиза и не излиза без писменото разрешение на канцлера.

— Значи ли това, че кралят и семейството му... — почна Тай.

— Са фактически затворници във вилите си в центъра на дворцовия комплекс. Никой не може да се доближи до тях без разрешението на канцлера.

— Кралят одобрява ли това?

Сините очи на лейди Франсиезка светнаха.

— Откъде да знам? Никой не може да се доближи до краля, за да го попита, освен с печата на Уортингтън на пропуск.

— А Констънтайн и Албер?

— Те са на корабите си, на котва в залива, под „защитата“ на кралските морски пехотинци.

— А Гранди? — попита Тай.

— Изчезнал е — каза тя с усмивка.

— Знаете къде е! — възкликна зарадвано Тай.

— Не. Но мисля, че се досещам, и до няколко дни ще разбера дали съм права.

— А принцесата? — попита Хал и Тай го погледна накриво.

— С майка си и с баща си — отвърна лейди Франсиезка. — Заради вас се притесних за нея. Видях как се перчехте и двамата като петлета, когато ви представиха на кралското семейство. Тя е най-ценната млада кокошчица в Ролдем и в цялото Кралско море и няма да позволя на никой от вас двамата, романтични глупаци, да се доближи

до нея повече, отколкото бих позволила на сина на Уортингтън. Тя ще се омъжи за следващия крал на Островите или за сина на най-висшия херцог, когото мога да намеря.

— Кеш отново показва мускули и за да оцелеят, Островите трябва да се обединят, и то бързо. Защото ако Островите паднат, идва и краят на Ролдем, рано или късно. Съвсем е просто. — Лейди Франсиезка се изправи. — Довършете си закуската. Тай, искам след това да излезеш и да намериш баща си. Увери се, че всичко е наред, и го попитай дали е получил вест от Джоми, Серван или някой, който може да знае нещо за принц Гранди, но бъди дискретен. Постарай се никой, повтарям, никой — нито приятели, нито доверени хора от домакинския персонал, колкото и отдавна да са били с теб, — никой да не те подслуша. Хал, ти оставаш тук още една нощ. Би трябвало да е безопасно.

— После какво?

— Местим те. Някой иска смъртта ти или да те плени, това е сигурно, и хората ми нямат представа защо. Тези, които ви нападнаха, са ни неизвестни. Не са агенти на Кеш, на Островите или на други, за които знаем. Нито са местни наети главорези. След като разпитахме всички, за които се сетихме, открихме, че са дошли в града с кораб точно преди да избухне войната.

Хал не знаеше какво да отвърне, тъй че само се отпусна на стола си.

— Добре. — След секунда попита: — Имате ли нещо за четене тук? Досадно е да си сам в стаята.

— Имам книги. — Тя го погледна. — Може би ще трябва да те преоценя, млади лорде от дивите граници. В тебе май има повече, отколкото се вижда на пръв поглед.

Тръгна към вратата и двамата младежи станаха и се поклониха. След като тя напусна, седнаха отново и се захванаха да довършат храната си.

— Голяма работа е — подхвърли най-сетне Хал.

— Баща ми веднъж каза, че била опасна. А той знае какво говори.

Хал се почеса по бузата.

— Наистина ли се държахме като петлета?

Тай се ухили.

— Ти. Аз бях съвършен кавалер.
Хал взе лепената салфетка и я хвърли по него.

Сандрина препускаше с други трима рицари по търговския път от Дърбин към Края на сушата. Както се очакваше, беше спряна от кешийски сили, придвижващи се срещу Кралството, на три пъти, откакто бяха напуснали Дърбин. Рангът ѝ на Непреклонен рицар ѝ даваше определен картбланш в подобни конфликти, тъй като никоя от двете държави не желаше да си спечели враждебността на никой храм, особено на толкова могъщ и влиятелен като Храма на Дала. Ако възникнеше необходимост, Великият майстор Крийган можеше да изкара на бойното поле четиристотин рицари ветерани, сила, която можеше да наклони везните на много битки, ако реши, че едната страна взима надмощие — а в момента кешийците определено изглеждаха по-силната страна.

Единственото, което направи Сандрина, беше да уведоми кешийските офицери, които се опитаха да я спрат, че Върховният жрец на Дала в Кеш се е намесил лично с настояване пред императора да се спрат враждебните действия и да позволи храмът да поеме роля в осуетяването на по-нататъшен конфликт.

Този път се натъкна на друго препятствие. Цял легион кешийски войници, не традиционните воители на северното командване, а Имперски легион с всичките му присъщи труфила: камили, както и конница, обсадни машини, обоз от дълга колона фургонове, проточила се назад на два дни марш, вървящи след войниците цивилни и търговци, на брой почти колкото военните. И командирът не беше склонен да позволи на никого, по каквато и да било причина, да премине границата.

Видимо ядосан, че му се налага да се занимава с това, командирът беше излязъл от палатката си и огледа четиримата Непреклонни рицари. Беше идеален модел на кешийски легионен командир. Бронята му беше боядисана в лъскаво черно, шлемът му — увенчан с червен гребен от конски косъм. Носеше черна кираса с черни кожени еполети, черна риза и лъскави високи до коленете ботуши. На гърдите му беше извезана ръмжаща лъвска глава,

показваща, че е от Вътрешните легиони, рядко виждани извън околностите на Оверн. С едва прикрито раздразнение каза:

— Мога само да изразя почитта си към вашия орден...

Сандрина вдигна забралото на шлема си.

— ... сестро — добави командирът.

— Сержант, командире — прекъсна го Сандрина. — Аз съм сержант Непреклонен рицар.

— Сержант, добре — поправи се той. — Както можете да видите, налага ми се да водя военна операция и както се канех да кажа, мога само да изразя почитта си към вашия орден, но не мога да позволя потенциални съюзници на другата страна да прекосят безпрепятствено бойното поле. Знам достатъчно за практиките ви, за да съм убеден, че ще сте зад барикадите при Края на сушата, когато тръгнем натам.

— Командире, обикновено щеше да е точно така, но в този случай изпълнявам заповед да взема кораб от Края на сушата до друга, много спешна цел. Няма да се задържа, за да се противопоставя на атаката ви над по-слаба позиция, колкото и да ми е присъщо да направя точно това. Имате клетвата ми, пред Богинята, че няма да спра в Края на сушата за по-дълго от това да се нахраня и да си осигуря транспорт.

Мъжът пресметна наум. За да търси кораб от Края на сушата, целта ѝ трябваше да е някъде нагоре по брега между Порт Викор и Илит. Ако беше вярно, нямаше да му създаде проблеми.

— Ако благоволите да се закълнете, че няма да давате информация за разположението ни, нито съвет на врага, ще можете да продължите.

— Командире, единственият съвет, който бих могла да дам на кралски офицер, когото срещна, ще е да изостави позицията си, да се изтегли бързо до Порт Викор и да се скрие там зад кралския флот. Защото във всичките си пътувания никога не съм виждала армия като тази, която вие командвате тук днес.

Той кимна. Не беше съвсем сигурен дали това е похвала, или не. Махна на един от охраната си и каза:

— Придружи ги през бойния ред и им разрешете да продължат до страната на Кралството.

Подкараха ходом конете си зад гвардееца, който ги поведе през лагера. Числеността на войската беше впечатляваща и Сандрина знаеше, че само армията на принца в Крондор може да удържи на

обсадата, която този командир щеше да наложи. Всичко оттук до Крондор щеше неизбежно да бъде пометено. А за да изтласка Кралството нашествениците, от Изтока трябваше да дойде друга армия в подкрепа на Крондор. За последен път армиите на Изтока се бяха появили в Западното владение преди столетие, за да спрат цуранското нашествие. А преди да свърши онази война, беше умрял един крал.

Стигнаха до барикадите и тя забеляза, че не са нищо повече от бали слама с оставени на тях десетки пики и копия. Прие го като знак, че кешийците не очакват контраатака. Едно внезапно появяване дори на малък отряд конни стрелци с огнени стрели, и предната линия на тази армия щеше да заотстъпва припряно. Щеше да е забавна гледка.

Ничията земя между кешийската армия и външните отбранителни линии при Края на сушата беше над две мили, което от гледната точка на Сандрина бе добър знак, че кешийците не бързат да настъпят. Ако искаш да оплячкосаш един град, тръгваш срещу него. Всеки изучаващ военно дело знаеше това. Ако градът е защитен с крепостна стена или други укрепления, обкръжаваш го. Не позволяваш лесен достъп на подкрепления или лесно измъкване на хората от града.

В тази война определено имаше нещо странно, но Сандрина все още не можеше да го напипа.

Точно сега умът ѝ беше зает със сегашните ѝ несгоди и раздразнението от спътниците ѝ, облечени в униформата на ордена ѝ, беше постоянно. И тримата бяха от Черните шапки. Назир, водачът им, беше обещал да разкрие каквото знаеше за демонското присъствие на Мидкемия и защо Дахун бе предизвикал мащабна война в демонското селение само за да може да се промъкне в Мидкемия в човешки облик, но отказа да разкаже на Сандрина.

Щеше да говори само пред Пъг и Конклава.

Беше ѝ отнело почти цял ден, докато реши, но той се оказа упорит. Малката му вярна банда Черни шапки, последните „истински“ Нощни Ястреби, бяха напълно способни да изчезнат в нощта и никой повече да не ги намери, освен ако те самите не поискат да бъдат намерени. По-добре беше да се оправи с него сега, докато беше в настроение, отколкото по-късно, когато нямаше да е, реши тя.

Но превеждането му през фронтовите линии в Кралството беше рисковано. Контрабандистите, които можеха да го направят, бяха малко

и нарядко, и след като го обсъдиха, този фарс им се стори най-подходящият начин.

Подкараха бавно конете си пред очите на външните кралски постове, които вече бяха предупредили командването си.

— По каква работа идвате? — попита младият лейтенант, още почти момче.

Сандрина пак вдигна забралото на шлема си.

— Аз съм Сандрина, сержант Непреклонен рицар от ордена на Щита на слабите. Имам заповеди да дойда в Края на сушата и да взема кораб на север.

— Заповеди от кого?

Тя се усмихна снизходително.

— От Великия майстор на Щита.

Младежът явно не знаеше какво да направи, така че отвърна:

— Изчакайте тук.

Затича назад, а Сандрина се огледа. Където и да беше малката войска на Края на сушата, не беше тук. Баронството Краят на сушата, или Ландсенд, както му казваха в Западните владения, беше едно от най-малките и най-маловажни в Кралството, освен че беше последното що-годе прилично на големина градче, преди да се напусне кралството и да се навлезе в Кеш. Но беше част от принципата Крондор, под надзора на херцога на Южните граници лорд Съдърленд, чиято главна квартира се намиреше в Порт Викор. Мандатът му изключваше предаването на този град и изтеглянето на по-силна позиция, което щеше да е целесъобразният ход. Вместо това той трябваше да създаде впечатление, че го брани, което означаваше да остави зле обучени местни момчета и старци да се бият срещу обучена армия.

След няколко минути младият офицер се върна и Сандрина попита:

— Какво каза баща ти?

— Тат... — Момчето млъкна и присви очи. — Баронът каза да отидете в командния център.

— А къде е това? — попита Сандрина.

— Голямата къща горе на хълма — отвърна момчето малко гузно.

— Благодаря.

Щом се отдалечиха, Назир попита:

— Синът на барона ли?

— Щастливо предположение — отвърна Сандрина. — Изглежда жаден за подвизи младок, убедил баща си да му разреши да командва барикадите. Не са много местните с боен опит на служба в опълчението. Истинските войници са горе със Съдърленд в Порт Викор.

— Тези нещастни глупаци няма дори да забавят кешийците — каза Назир.

— Това е домът им — отвърна кратко Сандрина.

Имението на барона бе единствената по-голяма къща над градчето. Виждаше се ясно от пътя и те подкараха нагоре към нея. Конструкцията ѝ изненада Сандрина. Приличаше по-скоро на вила, два етажа висока. Ниска каменна стена обкръжаваше имението, за да не влизат вътре овце и добитък по-скоро, отколкото да задържи нашественическа войска.

Това селище беше познавало относителен мир, въпреки че се намираще на границата. Ясно беше, че е място, което никой друг не е искал.

Излязоха слуги: изглеждаха странно комични в зле скроените си ливреи с герба на Края на сушата — стилизирана каменна цитадела на стърчаща скала, бяла кула, черен камък, тъмен маслинозелен фон.

— Изчакайте тук — каза Сандрина и Назир си замълча, макар и да не му харесваше, че го оставят навън. В това пътуване той зависеше от милостта ѝ и го знаеше.

Сандрина влезе в сградата и се стъписа, като видя колко е занемарена. Знаеше, че Краят на сушата е затънтено място, но чак пък толкова...

Баронът стоеше пред камината в кабинета си и ако можеше да се съди по бушуващите пламъци и пергаментите и хартиите, които хвърляше в тях, нямаше намерение да се задържи задълго. Обърна се към нея и каза:

— Вие ли сте жената, която е била груба с офицера ми?

— Аз съм жената, която каза на сина ви да се държи прилично — отвърна тя. — Милорд.

— Дошли сте през кешийските линии?

— Да, милорд.

Имаше прилика между барона и сина му: и двамата бяха кръглолики, но докато момчето изглеждаше просто неопитно, този

мъж пред нея вече приличаше на развалина от прекомерно пиене и храна. А както се беше вторачил в нея, въпреки бронята ѝ, прахта от пътя и съвсем неочароващото ѝ поведение, явно беше и развратник. Макар да беше на по-малко от петдесет, изглеждаше поне на шейсет, ако не и повече. Бронята му щеше да изглежда комично, ако не заслужаваше толкова съжаление.

Сандрина остава настрана личната си, моментално обзела я неприязън към мъжа и каза:

— Видях цялата кешийска армия, строена срещу вас, милорд.

Баронът дори не трепна: продължи да хвърля документи в огъня.

— Тези не трябва да попадат в ръцете им — каза. — Жизненоважни са за сигурността на Кралството.

Повече от сигурно беше, че са записи за платени и взети подкупи, сметки по прибрани данъци, скрити от Короната, и други престъпни дейности. Сандрина каза само:

— Не изглежда да бързат. Мисля, че имате предостатъчно време да унищожите всичките си... чувствителни документи, милорд.

— Сигурна ли сте?

— Окопали са се, милорд.

— А, боях се от настъпление — отвърна той, внезапно обзет от фалшива смелост. После отново изпадна в паника. — За подкрепления ли изчакват?

— Милорд, изглеждаха доволни да изчакат за заповед, може би лично от императора, за настъпление. Но имат внушителни сили на полето, разположени срещу вашата позиция, и могат да настъпят без никакви затруднения. Ако позволите да ви посъветвам, може би ще направите добре, след като приключите с отказа си да им оставите тези критично важни сведения, да се изтеглите със силите си до Порт Викор. За командирите на лорд Съдърленд помощта ви със сигурност ще е добре дошла.

— Сигурна ли сте?

— Напълно — отвърна тя. Знаеше, че той ще използва това свое единствено оправдание да изостави дома си и да побегне като подплашен заек към Викор. Поне му спестяваше болката да остави сина си да умре на барикадата, докато той бяга, стига изобщо да бе способен да изпитва бащинска любов. Познаваше много бащи, които не бяха.

Забеляза пресметливото му изражение и разбра, че когато докладва на който там командваше във Викор, баронът ще твърди, че му е заповядано да се оттегли от някой, чието име не може да си спомни, но рицар някакъв, с хералдически знаци (нямаше да си спомни, че са храмови знаци, без никакъв ранг или звание в кралската армия на Запада).

— Сега на въпроса защо сте тук — каза той.

— Трябва ми кораб.

— Е, няма да ви спирам. Идете на кейовете и вижте какво има там. Подозирам, че всичко, което може да плава, вече тръгва на север, но ако успеете да намерите нещо, свободна сте да го купите или наемете.

Сандрина се сети за няколко неща, които да му каже, и нито едно — уважително, но бързо премисли и рече:

— Ако пристанищният ви началник си върши работата, милорд, ще ми трябва разрешително от вас, за да пусне кораба да тръгне.

Мъжът с месестото лице примига, после каза:

— О, да, вярно.

Спря да хвърля документи в огъня, взе чист лист пергамент и надраска припряно бележка. После взе свещ, капна восък на листа и притисна към него баронския си печат на пръстена.

— Мисля, че това ще стигне — каза и подаде документа на Сандрина.

— Благодаря ви, милорд — каза тя и излезе.

Помисли си, че би могла да продължи направо до пристанището и никой нямаше да забележи, нито да се поинтересува. И сигурно щеше да се наложи на началника на пристанището. Стига той все още да беше на поста си и да не плаваше на север, както би трябвало вече да е направил всеки благоразумен човек.

Както очакваше, началника на пристанището го нямаше и бяха останали малко кораби, но един предприемчив собственик беше надушил приближаващата паника и бе решил да спечели колкото може повече от ситуацията. Сандрина знаеше, че и светът да пламне, хора като него ще се опитат да продават вода.

Бързо го убеди да я откара, където искаше срещу прилична цена: четирите коня, три комплекта оръжие и броня и благоволенieto й. „Корабът“ беше едномачтово крайбрежно корабче с триъгълно платно,

лесно направлявано от двамата мъже екипаж и предназначено да пренася товар и хора от по-големите кораби на котва, но щеше да свърши работа.

Пътят беше ясен. Поеха покрай брега — кешийският флот им се падаше от северозапад, в редица, която се изпъваше към южната страна на Квег, — а след това, когато се отдалечиха достатъчно, обърнаха към Острова на чародея. Според Сандрина едва ли някой кралски капитан щеше да им попречи да стигнат до целта си.

Предложи на Назир и двамата му телохранители да смъкнат фалшивото си снаряжение и сега те бяха облечени като улични разбойници, за каквито тя всъщност ги смяташе.

Вятърът беше благоприятен и взеха разстоянието за по-малко от три дни, с половин ден по-малко от очакваното. Назир и приятелите му спяха на палубата с капитана и единствения му моряк, а Сандрина зае единствената каюта долу.

Капитанът ги докара в дълбокия до кръста прибой, толкова близо, колкото можеше да си позволи, без да рискува корабчето му да заседне.

Когато излязоха от водата, на брега ги чакаха трима мъже.

— Здравейте, Пъг, Джим, Магнус — рече Сандрина.

— Здравей, Сандрина — отвърна Пъг. — Кои са приятелите ти?

Тя се засмя.

— Приятели — едва ли, но са под моя закрила и трябва да ги изслушате. — Обърна се към спътниците си и посочи първия. — Това е Назир. Той е водачът на групата, на която се натъкнах в Кеш: Черните кепета.

— Онези, които те пребиха и изнасилиха? — попита Джим.

Тя кимна.

— Е, значи прощаваш по-лесно от мен.

— Едва ли. Но имаме примирие и ще го уважа. И очаквам ти също да го направиш.

Той вдигна ръце да покаже, че е готов да се примири с решението ѝ.

— Черните кепета също така са част от друга група, която познаваш много добре, Пъг. Нощните ястреби.

Пъг се намръщи и ги изгледа един по един. Най-сетне Назир, мъжът в средата, рече:

— Това, което казва тя, е истина. Имам предложение за вас.

— Знаеш ли кой съм?

— Разбира се. Пъг, Черния чародей. Научени сме да познаваме враговете си.

— Какво предлагате и какво очаквате?

— Предлагам истина и очаквам само едно: когато ме изслушате, уреждате прехвърляне за мен и хората ми до някое малко тъгълче на империята, което е относително спокойно и където ще мога да се скрия, докато това безумие свърши. След това се чувствайте свободен да потърсите и мен, и събратята ми. Няма да ни намерите.

— Нищо повече от това?

— Никаква амнистия, никакво опрощение, никакво снизхождение. Само малко преднина.

— Добре — каза Пъг. — Стига да чуем истината от вас.

— О, ще я чуете. Както казах на Сандрина, това е нещо, което трябва да научите. Вие повече от всеки друг, защото само вие можете да предотвратите пълното унищожение.

— Зная защо Дахун се опита да влезе в Мидкемия предрешен — заяви той. — И зная от какво бягаше.

22. ПРОБУЖДАНЕ

Детето изкрещя предизвикателно.

Малката ѝ сила се беше подредила зад нея, с всички налични оръжия в готовност. Надарените с магия започнаха отбранителни или нападателни заклинания, както им бе наредено, а летците се понесоха във въздуха на този чужд свят.

Другата банда демони, опърпана и изгубила дух, отстъпи в защитна позиция и готова за бой. Бяха слаби и немощни, но щяха да се бият с цялата останала им ярост, а Детето искаше следовниците ѝ да не пострадат.

Даде знак и бандата ѝ нападна. Всичко свърши почти на мига, щом бичеглавите ѝ мъжкари връхлетяха. Можеха да понесат немощните нокти и зъби на вражеския авангард, докато заклинателите им бѣдеха поразени от нейните летци, които прекъсваха магията им. Беше бърза битка и оскъден пир след това, но всяка храна бе по-добра от глада.

Беше дошла в този свят през портала и още с влизането си бе разбрала, че е в друга плоскост на реалността. Това място ѝ напомняше за дивите земи в собствения ѝ свят, но само повърхностно. Беше скалисто, голо и осеяно с вулкани, които бѣлваха стълбове черен дим и пепел, обагряха небето в червено и оранжево през деня, а димът оформяше саван, който скриваше нощем звездите.

Демони имаше навсякъде, малки групи, които се биеха за всяка троха на този свят. Новодошли в това селение, Детето и свитата ѝ бяха по-могъщи от всеки, срещу когото се изправеха. Проблемът бе, че тези, които поглъщаха, предлагаха много оскъдна храна. Двамата с Белог бяха помислили, че този свят е в селението на смъртните, място, посещавано постоянно от демони, и уж трябваше да е изобилно с жизнена енергия и да предлага безкраен пир. Но тази планета съвсем не беше това.

Преди седмица бяха намерили една долина и по нея лежаха захвърлени знамена и други останки от величава битка. Някои места бяха опустошени като от могъщи магически заклинания и всевъзможни оръжия бяха осеяли пейзажа.

На едно възвишение над долината бяха намерили избеляло опърпано знаме, за което Белог твърдеше, че носело знака на Маарг. Но докато за Маарг уж се знаеше, че е изчезнал, тази битка можеше да се е разиграла много по-наскоро. Кожени сбруи все още бяха съхранили формата си, дрипи плат все още се вееха на прътите на знамена, полюшвани от отровните ветрове. Киселините във въздуха щяха да са ги унищожили отдавна, ако тази армия я беше имало, когато Маарг бе изчезнал. Това беше доказателство за много по-скорошно стълкновение.

— Може би е дошъл точно тук — каза Белог — Може би армията му е вилняла по този свят години, десетилетия. Най-накрая е изчезнал, след като е погълнал всичко в лакомията си.

— Но не е така — отвърна Детето. — Не всичко е изчезнало. Повечето, но не всичко.

— Проницателно.

— Ние сме в някакво място помежду — каза тя.

— Помежду?

— Надушвам задържал се аромат на кръв, която не е демонска, кръвта на по-низши същества, но все пак е много вкусна!

— Вкусна може би — съгласи се Белог, — но едва ли задоволителна, освен ако нямаме повече. Отслабваме. Всеки ден ставаме все по-слаби.

— Как да останем силни?

— Магия, ядене — отвърна той.

Тя затвори очи и замълча. Изпъна сетива, които ѝ бяха почти непонятни, а после очите ѝ се отвориха рязко и Детето посочи.

— Натам!

Поведе ги към изоставен дъвен замък. Затвори отново очи.

— Много низши същества са обитавали някога тук.

— Какво е това място? — попита един от мъжките демони.

Детето изръмжа и всички се смълчаха.

— Не говори! — заповяда тя и мъжкият разбра, че е оцелял на косъм. Бързо наведе очи в знак на покорство.

Въпреки привидната кротост на младия самец Белог съзнаваше, че той вече е достатъчно силен физически, за да оспори превъзходството на Детето. Беше си въобразил, че е над другите, защото беше самецът, с когото тя се сношаваше най-често, което само по себе си изглеждаше странно, тъй като сношаването изискваше енергия, която можеше да се спести. Тя като че ли търсеше нещо в самия акт.

— Хайде — каза Детето. — Имаме да изминем дълго разстояние. „Откъде знае?“ — зачуди се Белог.

Стигнаха до огромен комплекс от здания и от разпръснатите навсякъде скелети, изоставените оръжия и броня беше ясно, че са се озовали на място на жестока борба.

— Били са се, за да го защитят — каза Детето.

— Кои? — попита Белог.

— Таределите — отвърна тя. — Елфите, които се наричат Клановете на Седемте звезди. Това е било възел за прехвърлянето им от свят на свят. Това място е наречено Центъра.

— Откъде знаеш това? — попита Белог.

— Не знам.

Тръгнаха по широка улица към някакво здание. Детето се изкачи по широките стъпала и влезе в огромно помещение с кръг от устройства, всяко поставено на голяма кръгла основа. Две изящно извити ръце от дърво и метал се издигаха от основата и описваха широк кръг. Едно от устройствата, в дъното на залата, надвишаваше многократно останалите.

— Онова — посочи тя — е било първото, от свят, наречен Андкардия. Там ги обезпокоихме за първи път, и за последен. Последното им убежище, преди да избягат на друг свят.

— Но ние не можем да ги последваме — рече Белог.

— Можем — каза Детето. — Просто не отгук. — Огледа залата. — Отгук не може. Елфите са оставили смърт, която да срещне всеки, който премине. — Каза го с тон, издаващ, че очаква той да знае това.

Белог въздъхна. Вече беше надхвърлила способността му да разбира. Знаеше неща, които не можеше да знае. Спомняше си неща, които не беше виждала, и схващаше неща, които би трябвало да са

извън компетентността ѝ. Беше изключителна. Но също така в нея имаше нещо познато, все едно я беше познавал от много дълго време. Това също му се струваше озадачаващо.

Тя се обърна и тръгна, като остави другите да я последват или не, както пожелаят. Тук беше останала само смърт.

Странстваха през изпепелени земи и горящи земи, без следа от живот. Пълчища демони се бяха опустошавали в битки с гигантски мащаби, оставили след себе си само малко кости и разпилени оръжия, покрити с прах. Отдавна раздрани от парещите ветрове знамена плющяха сърдито при всеки жесток повей на зловонния въздух, щом злото оранжево слънце се издигнеше да поздрави поредния безжизнен ден.

Детето се изкачи на билото на един малък хълм, погледна надолу към плитката долина и каза:

— Там. Чака ни.

— Какво е то? — попита Белог.

— Не можеш ли да го видиш? — Тя го погледна, искрено озадачена.

— Какво да видя, Дете?

— Ела. Ще ти покажа.

Закрачи надолу по склона с останалите членове на бандата. Бяха по-малко, отколкото при идването им. Един летец беше преценил лошо колко може да се доближи над съвсем невинно на вид хълмче и беше лумнал в пламъци, когато то изригна с вулканична ярост.

Друг се беше препънал на тясна пътека, беше се наранил и другите го бяха погълнали. Детето беше раздрала гърлото на самонадеяния мъжкар след последното им сношаване, когато беше дръзнал да оспори водачеството ѝ. Беше го изяла сама, предизвиквайки мрачната завист на другите, но не бяха разбрали, че убийството на мъжкия всъщност удължава живота им. Други двама бяха влезли в разпра, биха се и си нанесоха рани, а миризмата на кръв и развихрена ярост помете всички задръжки и другите се нахвърлиха върху тях и пируваха с труповете им.

Вече бяха шестима, освен Детето и Белог. Един летец, един мъжкар и четири владетци на магия.

Затътриха се надолу по склона заедно с нежеланата си спътница — умората.

Стигнаха до средата на долчинката и Детето каза:

— Вижте.

— Не виждам нищо, Дете — отвърна Белог.

— Не виждате ли портал, надвиснал във въздуха, сякаш ни подканва? — В тона ѝ се долавяше нетърпение. Като че ли очакваше повече от тях.

— Не — каза един от владелците на магия с риск да си навлече яростта ѝ. — Не виждам нито с очи, нито с изкуства.

Тя погледна Белог.

— Ти?

Той се напрегна да види.

— Не. Нищо, Дете.

Тя се сопна:

— Виждам го толкова ясно, колкото онази скала там. — Посочи една канара.

— Какво точно виждаш? — попита Белог.

— Както казах, портал. Въртоп енергия, която ще ни изведе до друго място.

— Кое място, Дете? — попита първият ѝ учител.

— Очаквах повече от теб — укори го тя. — Нищо няма за нас тук. Тук рано или късно ще ви изям всички, след което самата аз ще загина от глад. Може би има по-добро място от другата страна на портала, но не може да е по-лошо от тук. Дори една бърза смърт е по-добра от дълга, бавна и мъчителна.

След тези думи се обърна и изригна искрящ лъч сребристосиня сила. Летецът и мъжкарят се олюляха замаяни, а владелците на магия рухнаха на земята. Тя скочи върху силния самец, който тъкмо се вдигаше на крака. Не му остана време да се защити, когато зъбите ѝ се впиха във врата му.

Летецът залитна, все още замаян, и докато Детето надвиваше самеца, скочи към небето и отлетя толкова бързо, колкото му държаха крилете.

Детето разпра гърлото на самеца и се обърна към Белог.

— Пирувай, но пести енергиите си добре. Овладей глада си и захрани ума си. Остави тялото си, както е сега.

Той се подчини и запоглъща огромния мъртъв демон. Заповедта ѝ беше ясна, но трябваше да впрегне цялата си воля, за да не позволи

на тялото си да расте, да трупа повече мускул и жила, а да захрани само ума си. Само подготовката му на Архивист му помогна да овладее трескавия глад.

Детето вече поглъщаше владелците на магия — изяде първо мозъците им, докато знанието за магията все още се бе задържало. Щом свърши с тях, се зае с телата им.

Пирът приключи и Детето стана и се огледа.

— Какво окаяно място, наистина. — Извърна се към портала, който можеше да види само тя, и попита: — Сега усещаш ли го?

Белог се изправи и тя забеляза, че стойката му се е променила — сякаш умът му някак си се бе изместил към нови спомени, навици и влечения, тъй че самото стъпване по земята бе станало нещо различно. Той се усмихна широко.

— А, сега да.

Тя се пресегна към него.

— Хвани ръката ми.

И го преведе през нещо като праг.

И изведнъж се озоваха другаде. Беше някакъв дълъг път, толкова широк, че по него можеше да премине внушителен керван, но от всичките му страни се простираше сива пустош. Тук-там от двете страни се издигаха портали.

— Къде е това място? — попита Белог.

Тя не отговори на въпроса му, а само посочи и каза:

— Натам.

И го поведе по коридора на световете.

* * *

Пъг изгледа хладно Назир.

— Живи сте само заради гаранцията на Сандрина за безопасно преминаване и както се разбрахме на брега, ако чуя истината от теб, ще ви осигуря безопасно прехвърляне от този остров. След това ще бъдете преследвани.

— Разбрано — отвърна водачът на Нощните ястреби. — Говорих на приятелката ви за историята на моето братство. Ако държите да я

научите, тя ще ви я разкаже. — Кимна към Сандрина, която стоеше тихо зад стола на Пъг. От ъгъла Амиранта ги наблюдаваше мълчаливо.

— Позволете да започна с това, че преди повече от век сред Нощните ястреби е възникнала фракция, която се е въвлякла в култ на демонски поклонници. Били дадени обещания, които общо взето били спазвани, тъй че все повече и повече от Братството на убийците минавали на тяхна страна. Онези, които отказвали... е, няма нужда да обяснявам.

— Предвид легендарната ви слава, Пъг от Острова на чародея, не се съмнявам, че сте добре запознат със събитията, разиграли се преди сто години в същата онази крепост, в която наскоро унищожихте демонския портал. Онова беше първият опит да се призове демонски господар. — Замълча. — Много има за разказване. Може ли малко вино?

— Донесете му вода — каза Пъг и се отпусна на стола си.

Назир сви рамене, сякаш му беше все едно.

— Никой от събратята ми обаче не е знаел, че съюзилите се с демоните ги използват. Давали им малки дарове в замяна на сляпо изпълнение на заповеди. Онзи тип, когото наричате Джими Ръчицата и който по-късно е станал лорд Джеймс, за малко е щял да ни унищожи с намесата си в първото ни призоваване. Но макар да е попречил на онази фракция да навреди силно на Нощните ястреби, също така е помогнал на демоните.

— Как? — попита Пъг, вече искрено заинтригуван.

— Утвърдил е демонската фракция. С неща, които онези от Нощните ястреби, които все още не са служели на демоните, са искали: могъща магия, изкусни устройства, неща, които да издигнат Братството толкова, че империи да треперят от името ни... но ние вече сме имали враг, надарен, коварен враг — лорд Джеймс и агентите му. Това ни е дало обединяващ мотив: общият враг.

— Десетилетия наред Джеймс и неговата разузнавателна служба са били извинението ни за всеки провал — продължи той. — И повечето от Братството са приели това и са приписвали всички наши успехи на демонския ни благодетел. Всички провали — на кралските шпиони, на кешийските шпиони също, а по-късно — и на шпиони от Ролдем. Но е имало достатъчно победи и плячка — злато, кръв, жени, — които да възпрат Братството да не обърне напълно гръб на

демонския култ. Така бавно и постепенно демонските слуги отново се издигнали и се наложили над Братството. И доскоро ни даваха много.

— Например?

— Обичайното. Богатство, сила, влияние. — Назир сви рамене.

Донесоха поднос и му подадоха чаша студена вода. Той отпи дълбоко, явно прежаднял, а после кимна и Магнус му напълни отново чашата.

— Докъде бях стигнал? А, да. Та значи ние, които ценяхме семейните си традиции, минахме в още по-дълбока нелегалност. Но дойде момент, когато някои от нас, особено аз самият, трябваше да бъдем убедени от демонските поклонници да им дадем подкрепата си за онова чудовищно начинание, което вие така великолепно унищожихте в Кеш. Отне ни почти цялото значително богатство и потърсихме услугите на повечето си длъжници.

— Услуги ли? — попита Магнус.

— Служител, който да отметне товар, тръгнал към лагера ни, като земеделски сечива. Работници, събрани от търговци на роби... макар че вие освободихте повечето от тях. Също така ни трябваше безопасно преминаване през пустинята до Долината на изгубените, което означаваше да знаем кога патрулите излизат от местните гарнизони. Такива неща. — Отпи глътка вода. — Съгласих се с молбата на демонския култ, но само ако науча истинската причина зад цялото това безумие.

— Продължи — подкани го Пъг.

— Обичах много от събратята си сред демонския култ, понеже разбирах, че всъщност са подведени от хубавата жена, която ни доведе тук... — И посочи Сандрина, която го изглежда кисело. — Да отдадеш целия си живот на едно нещо означава да се лишиш от толкова много удоволствия. — Той сви рамене. — Но хората правят каквото правят. Точно тогава ми разказаха една история и заради тази история очаквам да получа свободата си.

— Обеща ви се безопасно прехвърляне навсякъде, където можем да ви пренесем.

Назир изведнъж се усмихна.

— Мисля, че ми трябва повече от това.

Пъг се надигна от стола си.

— Какво?

— Вашият Конклав на сенките струваше много скъпо на мен и на братството ми, Пъг. Не е достатъчно само да ни доставите на някое тихо място. Ще ни трябва някои неща, за да направим живота си поносим.

— Например?

— Злато. Достатъчно, за да си купим удобство и сигурност.

— Колко?

— Сто хиляди кралски суверена ще стигнат, предполагам.

Пъг седна отново.

— Сигурно. И откъде очакваш да получиш такава сума? Това са данъците в Западното владение за десет години.

— Имате най-голямата група магове на света, Пъг. Все някой трябва да може да намери злато със заклинание или да превърне прост метал в злато, или просто да сътвори нещо, което да се продаде за злато.

Пъг изглеждаше така, все едно е вкусил нещо горчиво.

— А ако откажем?

— Можете да ме убиете, ако решите. Не е важно, защото двамата с теб се нуждаем един от друг. — Назир се усмихна като комарджия, изиграл печелившата си карта. — Ще поправа искането си тогава. Ще ми платиш, ако оцелеем.

— Ако оцелеете? — попита Магнус.

Назир погледна сина на Пъг.

— Приятелю, това, което знам, е просто. Отвън има нещо, което кара демонските крале да тръпнат. Вдъхва страх на самите богове и ако не осуетите целите му, тогава всичко тук бездруго е загубено, а мъртвият със злато не е по-добър от мъртвия без злато. Мъртвият е мъртъв.

— Какво е това нещо, от което се страхуват? — попита Пъг.

— Наричат го Мрака.

Пъг пребледня. Помнеше време, когато бе чул тази фраза, но на езика на цураните, и тогава знаеше какво означава тя. Лудите пантатийски змиежреци се бяха опитали да докарат в тази сфера на реалността своята изгубена „богиня“, Господарката на дракони Алма-Лодака, която ги беше създала. Това, което всъщност успяха да внесат, се оказа безтелесната същност на друг, наречен Дракен-Корин, Господаря на тигрите, който беше надвит от Томас в битката под град

Сетанон. Но още по-неочаквана се бе оказала появата на Господаря на ужаса, който се беше сразил с великия дракон, превърнал се в Оракула на Аал.

— Ако оцелеем, ще ви платя цената — каза спокойно Пъг. — Имаш думата ми.

Магнус погледна баща си с изненада, но си замълча.

— Тогава чуйте следното — заговори Назир. — Върхът на цялата ирония е, че Дахун се опита да се промъкне в този свят в облика на лудия магьосник Беласко. Ти и твоят брат — посочи Амиранта — прозряхте заблудата и унищожихте и двамата. Но Дахун не дойде тук като завоевател. Дойде като молител, за да потърси най-могъщите владетци на магия в този свят. — Махна с ръка из стаята. — Да ви помоли за помощ. — Изсмя се. — Да те помоли за закрила, Пъг. Защото ден след ден Мракът е унищожавал неговия свят.

— Амиранта! — извика Пъг. — Дай онази книга.

Чародеят нямаше нужда да пита коя книга иска Пъг. Забърза към покоите си, където завари Гуламендис наведен над същия том. Амиранта го дръпна безцеремонно от масата и рече:

— Ела с мен. Ще искаш да чуеш това.

Отидоха припряно в покоите на Пъг и Амиранта сложи книгата на масата. Беше „Либри Демоникус Амплус Тантус“, в буквален превод — „Много голямата демонска книга“. Беше наистина голяма и много дебела. Колкото и зле да беше на места научната част, някои части бяха гениални и точни. Номерът беше човек да отгатне кое какво е.

— Картата — каза Пъг и Амиранта разгърна огромната карта, прикрепена към книгата. Всички в стаята забиха очи в нея.

Картата представяше демонското селение като внушителен диск, с голям кръг в средата. На древния квегански, използван за написването на този том, се четяха думите „Атер Иритиус“.

— Преведохме го в смисъл на „Празното“ — каза Амиранта.

— Би могло — отвърна Назир. — Не знам квегански, нито съвременен, нито древен, но знам, че го наричат Мрак.

А Пъг каза:

— Означава и двете. И вече разбирам напълно...

Преди да е довършил, Назир го прекъсна:

— Какво е това? — Пръстът му очерта ръба на празното.

— Демонските кралства, според това, което можем да преведем — отвърна Амиранта. — Изглежда, има група в пръстен около тази празнота, наречена Първите кралства, след това около нея втори пръстен, наречен Вторите кралства. След това идват Дивите кралства, а около края им е това, което се нарича Безумните земи.

— Е, картата е стара — каза Назир. — Защото кралството на Дахун се поглъща от Мрака. — Погледна Пъг. — Вече няма Първи кралства. Всички са изчезнали.

Пъг затвори очи за миг. После кимна. Обърна се към Сандрина и рече:

— Ако обичаш, придружи Назир до стаята ми и накарай някого да го държи под око. После се върни. Ще трябва да пратя съобщения до храма ви и до другите.

Щом Назир излезе, Магнус каза:

— Какво има, татко?

Пъг въздъхна.

— Всички признаци бяха налице. Назад, чак до Войната на разлома, когато двамата с Томас търсехме дядо ти. Чак до борбата с дасатите, плена и затварянето на техните богове, лъжливия Бог на смъртта и... Ужасите са. Те унищожават демонското селение и се опитват да се върнат тук.

В стаята се възцари тишина.

23. ПРИСТИГАНЕ

Конят залитна.

Мартин едва не падна от седлото. Беше задрямал.

— Почти стигнахме — каза Бетани. От другата ѝ страна яздеше Брендан.

Мартин ги погледна гузно и каза:

— Задрямал съм.

— Не си спал от цяла седмица, Мартин — отвърна Бетани. — Нищо чудно, че заспиваш в седлото.

Слизаха от планините към Илит. Вече бяха подминали един външен пост с младоци от местното опълчение, които едва можеха да държат пиките, камо ли да ги използват ефикасно. Когато се опитаха да ги спрат, Мартин беше отвърнал само, че са „военният сбор от Крудий“, и ги бяха подминали без спиране — стражите не изглеждаха склонни да ги разпитват повече.

Докато язدهа бавно покрай набързо стъкмените барикади — две дълги редици преобърнати фургони, покрити с чували с пясък и бали сено, покрити с насмолени платнища — Мартин едва потисна трепета си. Планът беше елементарен: две линии покрай пътя, които оформяха S така, че ездач можеше да прекара коня си ходом, но препускащ в галоп конник нямаше да може да го преведе. Някой кандидат военен гений сред тази тълпа бе решил да не прегражда целия път, за да не би да се наложи някой да премине. Здрава логика, докато човек не съобразеше, че кешийците щяха просто да се струпат и да започнат да стрелят с лъковете си, докато защитниците не побягнат, и след това кротко да преминат в бавен тръс.

Трите дни след събирането с Брендан и хората му бяха тежки. Двамата братя скърбяха за загубата на баща си и бяха обзети от страх за съдбата на майка си. Молеха се жените да са стигнали до Елвандар и да са под закрилата на кралицата на елфите и лорд Томас.

Стигнаха височините над града и видяха каква е ситуацията. Нямахме почти никакви кралски кораби, освен няколко крайбрежни, няколко рибарски лодки и малки салове, всички струпани до кейовете или закотвени наблизко. На юг на хоризонта се виждаха няколко платна, но Мартин не знаеше дали са кораби на Кралството, на Кеш или квегански.

Северната порта бе затворена. Един от стражите горе извика:

— Кой сте вие?

— Мартин от Крудий — викна в отговор Мартин. — С военния сбор на Крудий. Отворете портата!

Крилата се разтвориха и Мартин даде знак на колоната си да продължи. Щом подмина портата, се обърна към най-близкия пазач, момче на не повече от дванайсет, и попита:

— Къде е старшият офицер?

— На портата ли? Няма такъв, сър.

— На града тогава?

— О, това ще да е капитанът. Горе, в къщата на кмета, пие чай, освен ако не е в замъка на барона, ей там, горе на хълма. — Посочи някъде на северозапад. След това се огледа и сниши глас. — Почти сигурно е, че е при кмета, сър. Кметът има хубава дъщеря.

Мартин имаше чувството, че е попаднал в лош сън.

— Просто ми кажи как да стигна дотам.

Момчето му обясни и Мартин попита:

— Как се казва капитанът?

— Болтън, сър.

— Упъти хората ми към конюшните. И се погрижете и за конете, и за тях.

— Сър? — Момчето го изгледа объркано.

— Казах, че искам да се погрижите за хората ми и за конете.

Много ли е трудно за разбиране?

— Не, искам да кажа, не е трудно, сър, но просто...

— Какво?

— Ами, не знам кой трябва да се погрижи за такова нещо, сър, за конете и хората, сър.

Мартин беше готов да избухне. Брендан се намеси:

— Къде е интендантът?

— Няма такъв, сър — отвърна момчето. — Искам да кажа, има, но не е тук.

— Къде е?

— Замина, сър, с херцога.

— Херцогът на Ябон?

— Да, сър. Той, баронът на Илит, баронът на Зюн, граф Ламът и цялата армия на Ябон. Всички заминаха.

— Накъде?

— Към Крондор, сър. Всички заминаха да се срещнат с принца в Крондор.

Изведнъж умората на Мартин се изпари.

— Как се казваш?

— Томи, сър.

— Вече си ефрейтор Томи.

Момчето примига от изненада.

— По пътя насама не идва враг, поне за следващите два-три дни. Искам да свалиш тези момчета от стената и да помогнат на хората ми да намерят подслон за конете ни. Ако в градчето няма гарнизонна конюшня, намери каквото можеш и след това отведи останалите в замъка на барона. Кажете на който е там горе да се погрижи за хората ми. Ако баронът е заминал на юг, казармите са празни. Искам хората ми да се нахранят и ако в този град е останал лечител, прати го при тях.

Новоизлюпеният ефрейтор се поколеба, а след това изтича до стената и извика на другите да слязат.

Колоната от Крудий продължи да навлиза през портата. Ясно беше, че скоро ще се струпат в двора и ще настане бъркотия, ако някой не ги упъти накъде да тръгнат.

Ефрейтор Томи притича към първите слезли по стълбите момчета, завика им и засочи и те поведоха първото отделение конници.

Двамата сержанти застанаха от двете страни на влизащата колона и редът скоро беше възстановен.

Мартин поклати глава. Как щеше да защити това? Погледна Брендан и Бетани и каза:

— Дайте да намерим този капитан.

Обърна коня си, без да гледа дали тръгват след него, и го пришпори към описаната от момчето сграда.

Спря пред затворена врата в средата на ниска стена, отвъд която се виждаше изящна постройка, явно домът на кмета. Потропа по вратата с дръжката на меч си и когато тя се отвори, се провря покрай стъписания вратар, който отскочи настрани. Брендан и Бетани го последваха. Мартин хвърли юздите на коня си на един слуга и нареди:

— Заведи го да го напоиш, но да не пие много и не бързо. Ако имаш зърно, после му дай, но само шепа, не повече. — Мина през малкия двор и изкачи на бегом широкото стълбище.

Както беше очаквал, нямаше никаква охрана. Мартин бутна вратата и влезе. Като го видя в напрашеното от пътя военно облекло, някакъв слуга изпищя:

— Кешийци!

И побягна.

Това имаше желаня ефект — привлече вниманието на всички в къщата.

От една врата в дъното на коридора се появиха двама мъже, единият в изящни дрехи, а другият — в униформата на Зюн, с вълчата глава на синия табард. Щом се приближиха, мъжът с униформата понечи да извади меч си, но преди да го е измъкнал, Мартин пристъпи, сграбчи го за китката и го принуди да го натика обратно.

— Недей! — сряза го Мартин.

Брендан и Бетани се озоваха до него.

— Кой сте вие, сър? — попита мъжът, който можеше да е само кметът на града.

— Командвам военния сбор от Крудий.

— Е, крайно време беше да дойдете... — заговори капитанът, русоляв младеж с изпито лице, някъде на годините на Мартин.

— Недей! — повтори Мартин и го изгледа убийствено.

Вече пребледнелият капитан пребледня още повече.

Брендан пристъпи към тях и рече:

— Бяхме забавени от кешийска войска.

— Ке... кешийци? — запелтечи кметът. — Толкова далече на север?

Беше дебел мъж, склонен да се облича в ризи от брокат дори посред бял ден, и с тежко, бродирано вълнено палто дори в толкова горещ ден. Сивата му коса окапваше, тъй че я носеше дълга на тила.

— Имате ли карта? — попита Мартин. — На този район?

— В замъка на барона — каза капитанът.

— Аз имам една в кабинета — отвърна кметът.

— Донесете я — заповяда Мартин. — И храна и вино за лейди Бетани.

Щом чу благородната титла, кметът се обърна и извика:

— Лили!

От вратата на стаята, от която бяха излезли двамата мъже, се появи стройно русокосо момиче и каза:

— Да, татко?

— Погрижи се за тази млада дама. Пътувала е от доста далече.

— От Карс — каза Брендан. — Тя е дъщерята на графа.

— О! — Кметът изведнъж стана много почиттелен. — Моля ви, заповядайте в кабинета ми. Ще поръчам храна и вино.

— Благодаря — отвърна Мартин.

Кабинетът се оказа голям, с дълга маса и шест стола около нея.

— Градският ни съвет се събира тук — обясни кметът. После донесе картата и я разгъна.

Мартин се обърна към капитана.

— Името ви е Болтън?

— Да. Чичо ми е командирът на гвардията на граф Ламът. Оставиха ме да командвам.

Мартин хвърли поглед към Брендан и той му кимна късо. И двамата решиха, че това паленце не им допада.

— Преди колко време напусна херцогът на Ябон? — попита Мартин.

— Преди четири дни. Пехотата пое в марш на юг ден преди това, а херцогът и другите благородници заминаха с кораб на следващия ден с конницата. Ще спрат при Сарт — по-скоро, ако видят някаква кешийска блокада, — след което ще препуснат за Крондор на помощ на принца.

— Крондор под обсада ли е?

— Все още не — отвърна Болтън. — Но принцът очаква мащабно нападение от Кеш всеки момент.

— Идиот — каза Мартин, а Брендан завъртя очи.

Кметът беше стъписан, а капитан Болтън каза:

— Вижте сега...

— Вие вижте сега, капитане — прекъсна го Мартин с презрение.
— Принц Едуард влиза в капана, в който кешийците искат да влезе. Те не нападат Крондор.

— А къде нападат? — попита кметът.

— Тук! — Мартин заби пръст в картата. — Крудий е паднал и до седмица, десет дни най-много, над три хиляди кешийски воители псета и около хиляда конница ще преминат границата на Крудий. И ще са пред градската ви порта след по-малко от месец. — Мартин очерта с пръста си във въздуха. — Ще се исипят и ще обсадят Илит. Няма значение дали ще го завземат, искат само да е блокиран. Херцогът с почти цялата войска на Илит е в Крондор, а останалото от войската на Крудий все още е в Карс и Тулан. Моите около двеста души и това, с което разполагате тук, е всичко, което имаме.

— Трябва да известим херцога на Ябон! — извика кметът.

— Къде е херцогът на Крудий? — попита капитан Болтън.

— Умря на пътя — отвърна Брендан. — Преди пет дни. Убит от таласъми.

— Е, значи трябва да направим нещо — каза Болтън.

— Ще направите следното — отсече Мартин. — Працате куриер, най-бързия си конник на най-добрия кон, който имате, и връщате пехотата. Едва ли някой кораб ще може да догони херцога, преди да стигне до Сарт, но ще се опитате. Ако все още са останали контрабандисти в града, намери някой, предложи му колкото трябва злато и да отплава с най-бързия си кораб надолу покрай брега. Пратете съобщения до Зюн, Ламът и Ябон. Всеки мъж, годен да носи оръжие, да грабне каквото може и да тръгне на юг колкото може по-бързо.

— Разумно ли е това? — попита кметът. — Няма ли да е по-добре да евакуираме хората и да отидем на север?

— Не. Ще браним Илит, докато дойде подкрепление. Ако кешийците завземат този град или дори го обкръжат, Ябон и Крудий са изгубени. Кралството никога няма да си върне властта над тях. Ако пехотата успее да стигне при нас навреме и разбием обсадата, ще си върнем Крудий.

— Не мисля, че този план е разумен — каза капитан Болтън.

Мартин най-сетне изгърва нервите си и изръмжа:

— Да съм ви питал какво мислите, капитане?

— Не, имах предвид... — После лицето му се наля с кръв и капитанът каза: — Я чакайте малко. Аз съм оставен да командвам града и херцогството. Кой сте вие, че да идвате тук и да се разпореждате?

Мартин хвърли поглед към Брендан и той му кимна.

— Аз съм Мартин Кондуин, син на покойния херцог Хенри, брат на Хенри, настоящия херцог на Крудий — каза Мартин. — Принц съм от кралската кръв и поемам командването на отбраната на всичко, което е останало от кралската армия западно от Ябон.

Брендан се усмихна на брат си и очите му заблестяха.

ЕПИЛОГ

ПРЕОБРАЖЕНИЯ

Детето застана пред някаква врата.

Няколко пъти вече се бяха натъквали на други, пътуващи по Коридора на световите. Повечето срещи бяха минали мирно с едно изключение, когато банда ловци на роби се бяха опитали да заловят Детето и Белог. Тя ги изби и после пируваха с тях.

— Стигнахме — промълви тя, загледана в глифа над вратата.

— Аха. Спомням си — каза Белог. Изведнъж се натъжи и прошепна: — Калкин.

— Да — каза Детето. — Просто няма да спре да се меси.

— Къде отвежда това?

— В Ламът. В една кръчма.

— Знам я. Голяма шумотевица е, но в този си вид ще ги стреснем.

— Ще променим облика си. Знаем как.

Той отново замълча и помисли. После отвърна:

— Да, вече си спомних. — Затвори очи и изведнъж се преобрази.

На мястото на ниския широкоплещест демон стоеше дребен кривокрак мъж с оплешивяла глава, обкръжена от рехава бяла коса. Носеше опърпан избелял оранжев халат и дълго ухабено синьо наметало. Мъжът се ухили. — Ще трябва пак да се науча да ям като някога. Би трябвало да е доста интересен номер. Забравил съм какво е да ядеш нещо, което не е било живо само допреди миг.

Тя кимна.

— Да, много неща трябва да научим отново. — Въздъхна. — Какво е последното, което помниш?

Нямаше нужда да я пита за какво намеква.

— Нещо чудодейно. Завърнал се бог и победен ужас. Като намерим нещо за ядене, ще ти разкажа.

Тъкмо преди да прекрачат прага към Мидкемия, обликът на Детето също започна да се променя. Чертите ѝ се разляха и се очертаха

наново, тя се сви и стана три пъти по-малка. Вече беше жена от човешката раса с тъмна прошарена със сиво коса, живи тъмни очи, високи скули и стройно тяло, облечена в дълга до глезените синя рокля.

— Огладнях от това — рече тя. — Имаш ли портокали?

Той посегна инстинктивно към колана си, но торбата не беше там. Отрони тъжно:

— Не, нямам.

— Винаги си имал, досадно човече.

Каза го повече с обич, отколкото с укор, и вече човешкото ѝ лице се изопна, щом се напрегна да върне в ума си спомени, които не бяха нейни. Пое дълбоко дъх, сякаш за да се стегне за нещо, което предстоеше и щеше да е много трудно. След това се обърна и прекрачи през прага.

Белог никога не беше виждал това изражение. Но спомените на мъжа, който беше сега, говореха, че го е виждал много пъти. Жената, която познаваше като Миранда, беше дълбоко угрижена.

Демонът, чието тяло бе приютило спомените на Накор от Исалан, я последва през портала.

Мъжете завикаха и закрещяха срещу връхлитащите с рев нападатели.

Нападението беше неочаквано и хвърли в пълна суматоха кервана на контрабандистите. Закоравелите наемници се обърнаха в паника, за да се опълчат на прииждащите от всички страни врагове. Гората беше гъста, с троен балдахин от клони, които почти затулваха слънцето. Беше късно лято в южната половина на Мидкемия, но в тази част на Новиндус вече бе мразовито нощем и прохладно денем. Беше идеалното време за рискования преход през дълбоките лесове на планините Ратн'гари.

Браден от Шамата не се поколеба. Изострените му от години бойни умения се задействаха. Нито много предпазлив, нито импулсивен, той се довери на инстинктите си да го опазят жив повече, отколкото на командите на офицерите, чието право да командват се дължеше на кесия злато или на пълномощно, връчено от някой чиновник в някоя далечна държава. Погледна надясно и видя стария си

приятел Чибота, който му кимна, стисна меча си и се подготви за атаката. Други се обръщаха да погледнат нагам, откъдето идваха крясъците, но тези двама опитни войници бяха по-благоразумни. Атаката щеше да дойде от близките храсти. Двамата приклекнаха и надигнаха щитовете си, леко извърнати, тъй че да са почти гръб до гръб. Всеки от двамата разчиташе на другия да не направи грешка, която може да ги убие.

Времето сякаш се забави. Ариергардът бе ударен първи и принуди повечето мъже да се обърнат, за да видят какво става отзад, с което отклони вниманието им от по-близката заплаха. Бяха на тясна пътека и едва имаше място трима мъже да застанат рамо до рамо, с достатъчно гъсти храсти под дърветата, за да прикрият нападателите. Атакуващите познаваха терена, наемниците — не.

Както очакваха Браден и Чибота, атаката дойде и отдясно, и отляво, но обликът на атакуващите стъписа двамата опитни бойци и породил колебание, което едва не им струваше живота. Нападащите не бяха хора, а същества, каквито не бяха виждали никога.

Мъже и тигри се бяха споили по някакъв ужасяващ начин, с огромни торсове и широки рамене. Силните им ръце свършваха с дълги изпънати ноктести пръсти и способността им да скачат високо мигновено ги вкара сред човешката гмеж.

Хората-тигри бяха облечени в туники с къси ръкави, черни, обшити с оранжев кант, и къси панталони, срязани над коленете, но иначе бяха невъоръжени. Хапеха с дългите си зъби и сечаха с нокти и беше ясно, че оръжия не им трябват.

Браден обърна глава към стария си приятел, той му кимна отсечено и двамата започнаха да си проправят с бой път напред.

В атаката на хората-тигри нямаше изкуство: промъкването им крадешком през храстите преди засадата бе почти свършено и на най-опитните наемници в отряда им бяха останали само няколко секунди, за да я предвидят. Но в затварящия се кръг имаше пролуки и един от нападателите застана срещу двамата бойци от Севера. Като всички големи котки, тези същества можеха да издебнат плячката, но почнеше ли нападението, всичко беше само ръмжене и ярост. Биеха се като тигри. За разлика от лъвовете — или дори глутниците койоти, — тигрите бяха самотни, нападащи от засада хищници и сблъсъкът вече бе станал безреден.

— Давай напред! — извика Браден, а Чибота изпъшка в отговор и замагна с меча си срещу съществото, което се опитваше да разкъса щита му с ноктите си. Мечът се заби дълбоко в рамото на чудовището точно под врата и когато тъмнокожият воин изтръгна острието, беше възнаграден с котешки врясък и фонтан от шурнала кръв. Той се завъртя, заби меча си в оголения хълбок на съществото, което нападнаше Браден, и човекът-тигър нададе стъписан вой, а Браден бързо сложи край на живота му.

Обърнаха се едновременно и видяха, че само те двамата са устояли на атаката. Другарите им зад тях падаха под натиска на връхлитащите същества, а още по-назад хората-зверове бяха скочили на товарните коли и вече бяха избили коларите и ратаите.

— Бягаме! — извика Браден, но щом се обърна, видя, че Чибота вече е схванал разигралото се около тях и е стигнал до същото заключение.

Втурнаха се презглава през дърветата и излязоха на малка поляна. Спряха само за миг, за да приберат мечовете в ножниците и да метнат щитовете на гърбовете си, след което затичаха отново.

Тичането през гъстата гора беше трудно, но Браден не се съмняваше, че тигровете същества ще се оправят в гъсталака без колебание и скоро ще са по дирята им.

Изскочиха изпод ниско надвисналите клони на нещо като просека и чува как звукът от стъпките им изведнъж се промени. Браден погледна надолу и видя под пръстта каменна настилка.

— Ей! — каза задъхано и посочи, а Чибота кимна. Бяха излезли на дъвен път, който може би щеше да ги отведе до някакво защитимо укритие.

— Накъде? — попита Чибота.

Крясъците на преследвачите им вече се чуваха, все по-наблизо. Браден избра напосоки дясната страна на пътя.

— Натам!

И се хвърли напред, забравил за драките и трънаците. Знаеше, че единственият им шанс е да намерят добра позиция за отбрана, място, където да могат да се защитят. В открит бой бяха обречени.

Дъвеният каменен път леко се изкачваше, след това тръгна равно и изведнъж двамата излязоха на широко сечище и видяха каменно

здание. Беше затрупано с вековна пръст и отломки, с отчаяно вкопчени в тях храсти и диви лози.

Нямаха много време да оглеждат зданието, а и любопитството, което иначе може би щяха да изпитат, бе заличено от обзелата ги паника, понеже древният каменен път свършваше тук — зад каменната сграда се издигаше склон, обрасъл с гъсти дървета и храсти. И да имаше път нагоре, не се виждаше, а двамата изтощени бойци нямаха време да търсят обходни пътеки.

Обърнаха се едновременно и заотстъпваха заднешком към зейналия вход на древното здание, черна паст, която изглеждаше примамлива само в сравнение с ужаса, който бързо се приближаваше.

— Влизаме — каза Браден. — На входа ще можем да ги задър...

Чу се гневно ръмжене и същество на черни и оранжеви ивици изскочи на сечището и връхлетя върху тях. Чибота замахна с меча си, но закъсна за миг. Острието посече въздуха вместо нападателя му, а щитът не опази гърлото му от ноктите.

Швирна алена кръв и Браден едва успя да замахне с меча си, щом съществото се извърна към него с котешка ловкост. Острието изстърга в кост и здрав мускул и причини такава болка, че човекът-тигър се присви и нададе яростен и болезнен вой. Но замахът изкара Браден от равновесие и за миг той остана беззащитен, с изнесен настрани от тялото му щит. Преди да успее да го намести, човекът-тигър замахна и ноктите му посякоха през гърдите му — през елека с тежка двойна подплата, изненадващо издръжлив срещу заблудени стрели и ръждиви ножове, но само толкова. Само това можеше да си позволи да купи с жалката си заплата като керванна охрана. Готовността му да тръгне с този контрабандистки керван бе подхранена от надеждата му да си купи по-добри оръжия и броня, когато му платят.

Болката, която прониза гърдите му, го накара да изпъшка. А човекът-тигър замахна отново и раздра дълбоко лявата му ръка, точно под рамото. Браден отстъпи инстинктивно назад през прага и усети как лявата му ръка изтръпна, цялата. Знаеше, че само след миг това същество ще го изкорми, ако не успее някак да го отблъсне, а и да успееше, други хора-тигри щяха скоро да дойдат.

Браден замахна с меча и съществото отстъпи.

Лявото рамо го болеше ужасно и изобщо не можеше да движи лявата си ръка. Щитът натежа и увисна безпомощно до крака му. Мечът му вяло се вдигна, за да посрещне следващата атака на звяра.

Но човекът-тигър се поколеба. Присви се, ушите му се долепиха до черепа и лицето му се изкриви в ръмжене — а след това той изсъска, все едно яростта му бе отстъпила място на страх. Браден усети стичащата се под бронята кръв и разбра, че ще трябва да превърже две рани — ако изобщо оцелееше в следващия час. Присви се и бавно си пое дъх, за да не припадне.

Но съществото не атакува. Озъби се, жълтите му котешки очи се впиха в Браден, но не се осмели да прекрачи прага. Изведнъж се появиха още двама хора-тигри, но също като първия спряха на прага на каменното здание и след това се отдръпнаха на стъпка назад.

Браден нямаше представа защо не искат да влязат в тъмния коридор, но сметна, че е дар от боговете. Навлезе заднешком още навътре и осъзна, че тунелът води надолу, в недрата на хълма.

Тримата хора-тигри крачеха пред входа, виеха и ръмжаха. Браден отстъпваше бавно, докато се увери, че няма да го последват, а след това се обърна и закрачи навътре. Скоро светлината от входа изчезна и той трябваше да се движи пипнешком. Прибра меча, тъй като лявата му ръка беше безпомощна, а трябваше да се подпира с дясната на стената. Успя някак да смъкне щита от лявата си ръка — развързването на каишките, за да може да го изхлузи, му причини остри спазми в рамото. Беше изкълчвал стави по време на битка, но това бе нещо различно.

Знаеше, че скоро трябва да намери място, където да отдъхне и да превърже раните си, иначе до няколко часа щеше да се озове в Залите на Богинята на смъртта.

Камъкът под дланта му бе гладък на допир. След малко нещо изпраця под ботуша му, той коленичи и видя купчина стари факли. Помоли се дано по тях да е останало някакво масло и бръкна в кесията на колана си за кремък. Примъкна една факла до крака си, остави кремъка, издърпа камата от канията и я намести между ботушите си. Беше неудобно да се ударят камък и желязо така, но нямаше друг избор. Разхвърчаха се искри, напосоки, но една улучи факлата и тя задимя. Като надмогваше болката в рамото и гърдите си, Браден се наведе и задуха внимателно.

След малко пламъчето се разгоря. Той вдигна факлата и я завъртя, та да засили пламъците, и се огледа.

Видя, че стои близо до стена, която се изпъваше в сумрака. Едва успя да различи отсрещната стена. Тунелът тук беше широк и наклонен надолу. Само с една ръка нямаше как да държи резервни факли, тъй че се помоли наум на Тит-Онанка, Бога на битката, тази факла да издържи достатъчно, за да му помогне да оцелее.

Тръгна надолу по коридора.

Стигна в голяма зала. Усети, бремето на вековете — обля го като прииждаща вълна от история.

Помещението беше толкова огромно, че светлината на факлата не стигаше до тънещите в мрак ъгли.

Това, което видя, го трогна едва ли не до сълзи.

Дълбоко в недрата на хълма, далече под повърхността, някой древен владетел беше скрил съкровището си. На пода лежах на купове красиви скъпоценни изделия — бокали, отрупани с драгоценни камъни, вериги от абанос и злато, топове тънки коприни, вече трошливи от старост. Само шепата тънки златни верижки близо до входа щеше да го направи по-богат от всеки човек на света.

С горчивина си помисли, че ще умре богат.

Ръката му все още беше изтръпнала и рамото го болеше непоносимо. Беше почти замаян от загубата на кръв и това беше навярно най-доброто място, където да спре. Намери къде да постави вече припукващата факла — във ваза от скъп, инкрустиран с халцедон порцелан — и се зае с раните си, стиснал зъби от болка.

Успя някак да смъкне елека и да запретне ръкава на ризата си, хвана топ коприна, дръпна го и коприната се разгъна на светлосиня вълна. Срязването ѝ с една ръка беше мъчително дълго, наложи се да опре лявото си коляно на едно дървено ковчеже и да се опита да изпъне коприната с десния си крак, а след това да реже с камата. Ивиците бяха накъсани и неравни, но щяха да свършат работа.

Превърза раните, колкото можа, и си пое дъх. А сега какво? Нямаше представа колко търпеливи са хората-тигри, но едва ли щяха да се откажат скоро от пазенето на входа. Но пък, от друга страна, едва ли щяха да влязат.

Пращящата факла привлече вниманието му и той се пресегна да я вземе. Главата му се замая дори само от навеждането, за да я измъкне от вазата.

Как щеше да оцелее тук? Трябваше му вода и храна. Беше градско момче, нищо не разбираше от намиране на храна като Чибота. Чибота беше някогашен ловец, в далечна и гореща земя, и знаеше кои растения стават за ядене. Браден си спомни думите му, че някои гъби били насищащи като месото. Но нямаше представа как изглеждат, нито как да ги намери.

Причерня му. Нито вода, нито гъби имаше тук. Тази съкровищница беше суха и празна.

Но на мигащата светлина видя до задната стена някакъв трон, а отпред, в подножието на трона, на пода беше положена броня.

Той отиде до нея, олюля се, докосна я — и усети някакъв гъдел във върховете на пръстите си. Примига и се почувства малко по-добре. Качеството на бронята бе несравнимо — а беше мислил, че е видял всякакъв вид броня, позната на този свят, включително древното цуранско снаряжение.

Спретнато сгънати на купчина, на пода лежаха дрехи: туника, панталони и дори бельо. До тях имаше пълен комплект снаряжение: нагръдник, раменни предпазители, гамаши, ръкавици, ботуши, колан, щит и меч. Щом докосна широкия черен колан, Браден отново усети мощен прилив на енергия през върховете на пръстите си.

Без да мисли повече, той подпря факлата на трона и смъкна дрехите си: първо ботушите, после панталоните и останалото, докато не остана гол на мигащата светлина.

Вдигна колебливо нещо черно от купчината дрехи. На допир беше като лен, но някак си по-фин... коприна навярно? Пъхна се в него, защото явно приличаше на долни гащи, и допирът по кожата му бе като балсам. Въздъхна, щом усети как жаждата го напусна. За миг се вцепени, мислите му закръжиха, все едно бе посетил някой от салоните за пушене зад бардака на Сестрите на добротата в Махарта. Ефектът беше упоителен и той усети как умът му се откъсна от болката, отдалечи се, все едно наблюдаваше някой друг човек, а не себе си. Тялото все още го болеше, но болката вече бе приглушена, отдалечена, а от слабините му, където го докосваше черният плат, сякаш извираше сила.

Бавно и внимателно облече всички дрехи от купчината, а след това си сложи и бронята. Черна гръдна броня с присвит тигър на нея. Пояс и пола от черен плат. Наколенници, ботуши, предпазители за китките, накрая — шлемът.

Олюля се и седна тежко на трона.

Усети започващата промяна. Животът му се изцеждаше, но не го беше страх. Усети как бронята му заговори — тих глас в ума му.

Щеше да седи тук, кротко, и да остави магията в бронята да го изцели, защото знаеше, че ще го изцели. Докато факлата догаряше, усети как зрението му помръква, но това бе добре. Знаеше, че ще трябва да седи тук дълго, защото много в него трябваше да се промени, преди да напусне безопасното убежище на тази зала.

Трябваше да е готов, защото въвн го чакаха врагове. Не, защото разбра мигновено, че когато отново излезе навън, ще го чакат хората-тигри и ще сгънат коляно пред него. Щеше да им заповядва и те щяха да са първите му слуги.

В ума му нахлуха неканени образи, за древни битки и полет в небесата. Там някъде отвън огромен дракон чакаше зова му. И името се появи в ума му.

Дракен-Корин.

Издание:

Автор: Реймънд Фийст

Заглавие: Кралство под обсада

Преводач: Валерий Русинов

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-457-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3516>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.